

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ve
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

İşkin Melodisi

Kylie Scott

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

USA Today ve New York Times Çekışatan serisi Stage Dive dördüncü romanıyla son buluyor.

Tek gecelik ilişkileri bu şekilde son bulmamalı
ve Vegas'ta olan Vegas'ta kalmalıydı...

Pozitif. Çabelliğ testinin üzerindeki iki küçük çizgi Lizzy Rollins'in sıradan hayatını tamamen değiştirmek üzereydi. Ve tüm bunların tek bir sebebi vardı; Stage Dive'in fazlasıyla seksi basgitaristi Ben Nicholson'la Vegas'ta geçirilmiş tek bir gece.

Ben, Lizzy'den uzak durmaya söz vermişti. Ondan uzak durması gerektiğini kesinlikle biliyordu. Artık Lizzy, onun en yakın arkadaşının ailesinden birisiydi ve aralarındaki çekim ne kadar güçlü olursa olsun, Lizzy ne kadar tatlı ve sevimli olursa olsun, Ben o çizgiyi aşmamaya kararlıydı. Ta ki Günahlar Şehri'nde geçirilen bir geceye kadar... Şimdi Ben ve Lizzy olabilecek en güçlü bağ ile birbirlerine bağlıydılar ama bu bağ, gerçek aşkı da bulmalarına yardımcı olabilecek miydi?

"Kylie Scott kendine özgü muzip ve hazır cevap tarzıyla okura oldukça eğlenceli, dürüst ve hassas bir hikaye sunuyor."

-PUBLISHERS WEEKLY, STARRED REVIEW

"Baş döndürücü, eğlenceli ve ateşli aşk hikâyelerinden hoşlanan okurlar bu serinin her kitabına bayılacaklar."

-BOOKLIST, STARRED REVIEW

Çeviren: Tuğçe Nida Sevin

13

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kylie Scott

*Iskin
Melodisi*

YABANCI

Aşkın Melodisi
Özgün Adı | *Deep*
Kylie Scott

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Tasarım ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Temmuz 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-98-2

Türkçe Çeviri © Tuğçe Nida Sevin, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Kylie Scott, 2015

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kylië Scott

AŞKIN MELODİSİ

Çeviren

Tuğçe Nida Sevin

Giriş

Sonuç pozitif.

Tek elimle kâğıttaki kırıksıklığı olabildiğince düzelterek talimatları yeniden okudum. İki çizgi pozitif demekti. Test kitinde iki çizgi görünüyordu. Hayır, mümkün değil. Bakışlarım, bir tanesinin kaybolmasını umarak iki çizgi arasında gidip geliyordu. Gözlerimi dikip baktım ve baktım ama tıpkı lavabonun kenarında inkâr edilmiş olarak duran ilkinde olduğu gibi sonuç yine aynıydı.

Pozitif.

Hamileydim.

"Siktir."

Bu kelime küçük banyonun beyaz fayanslı duvarlarından sekerek yankılandı ve kafama tekrar tekrar vurdu. Bu boktan şey benim başıma gelmiş olamazdı. Kanunları çiğnemez ya da uyuşturucu kullanmazdım. Babam bizi terk ettiğinden beri. Psikoloji diplomamı alabilmek için sıkı çalışıyor ve uslu duruyordum. Çoğunlukla. Fakat gebelik testinin küçük penceresindeki iki ince çizgi, gözlerimi ne kadar kıssam ya da şaşı baksam da oldukça netti ve peşimi bırakacak gibi değildi.

"Siktir."

Ben, birisinin annesi olacağım. Hayır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne bok yiyecektim ben?

Düz siyah renkli iç çamaşırım üzerimde, tüylerim diken diken olarak küvetin kenarına oturdum. Dışarıda, rüzgârın hareketiyle bir ileri, bir geri salman çıplak bir dal pencerenin önünde gidip geliyordu. Onun ötesinde Portland'ın şubat aylarına özgü, sonsuz gri gökyüzü görünüyordu. Her şeyin canı cehenneme. Tüm planlarım ve hayallerim, tüm hayatım, aptal bir plastik çubuğun bir söylediğiyle değişti. Henüz yirmi bir yaşındaydım, Tanrı aşkına, bir ilişkim bile yoktu.

Ben.

Ah, yok artık. Aylardır neredeyse hiç konuşmamıştık bile, elimden geldiğince olabileceği yerlerden uzak durmak için uğraşmıştım. Vegas'ta onu pantolonu olmadan otel odasından attığımdan beri aramızda işler biraz tuhaftı. Onunla işim bitmişti. Bitti. Tamamen.

Belli ki rahmim aynı şekilde düşünmüyordu.

Sadece bir kere sevişmiştik. *Bir kere*. Mezara götürmeye epey önce karar verdiğim bir sır. Onun kimseye söylemeyeceği kesindi. Fakat yine de, penisi benim vajinama sadece bir kere giriş yapmıştı ve prezervatifi takışını izlemiştim, lanet olasıca. Devasa boyuttaki yatağın üzerinde, heyecandan titrer halde yatıyordum ve o sadece belli belirsiz bir tebessüm etmişti. Gözlerinde sıcak bir bakış ve nezaket vardı. Bedeninin belirgin gerginliğine rağmen bu yüz ifadesi tuhaf gelmişti ama yine de harikaydı. Hiç kimse bana o şekilde bakmamıştı; sanki her şeymişim gibi.

Bu anıyla hiç beklenmedik bir sıcaklık göğsümü doldurdu. Onunla ilgili sinirlenmeden bir şeyler düşünmeye epey zaman olmuştu.

Her hâlıkârda, koruyucu malzemeler fabrikasında birileri belli ki vardiyasını asmış ve işte durum ortada. Hamile. Yerde duran dar kot pantolonuma neye baktığımı fark etmeden gözlerimi diktim. Elbette üzerime oluyordular. Yani fermuarı yarıya kadar çekebiliyordum ve düğmesi kesinlikle kapanmıyordu ama... Karnıma uyguladıkları basınç kabul edilebilir değildi.

Her şey hızla değişiyordu. Ben değişiyordum.

Normalde vücudumun arkasında, önüne göre daha dikkat çekici noktalar vardı. Şimdiyse durum değişmişti, hayatımda ilk kez büyük göğüslü olmam yönünde bir ilerleme olmuştu. Bana Hooters'da bir iş kapacak kadar büyük falan değillerdi ama yine de... Ayrıca her ne kadar Tanrı'nın tüm ergenlik dualarımı kabul ettiğine inanmak istesem de, tüm kanıtları düşündüğümde durumun pek de öyle olmadığı ortadaydı. İçimde büyüyen bir insan vardı. Benim ve onun birlikte yarattığı Mercimek kadar küçük bir bebek.

Akıllara durgunluk verici.

Bu akşam ne giyeceğim ise endişelerim arasında bile değildi. Keşke gitmemenin bir yolunu bulabilseydim. O da orada olacaktı; bir doksan beşlik cüssesiyle karmakarışık bir rock yıldızı. Sadece onu yeniden göreceğimi düşünmek bile içimi bulandırıyor, beni geriyordu. Midem bir anda altüst oldu ve içimi bir bulantı kapladı. Midemden yukarı doğru tırmanarak boğazımı yakan ve öğürmemeye neden olan kusmuğu hissettim. Klozete ucu ucuna yetiştim ve öğle yemeğinde yediğim azıcık şeyi de orada bıraktım. İki tane Oreo ve yarım bir muz gidiyor, gidiyor... bir anda gidiverdi.

lyk.

Yüksek sesle inleyerek ağzımı elimin tersiyle sildim, sifonu çektim ve lavaboya doğru yürüdüm. Vay anasını. Aynadaki kız harika bir şekilde berbat görünüyordu; fazlaca solgun bir yüz, ıslak tutamlar halinde dağılmış sarı saçlar. Bu ne güzellik ama! Kendi gözlerimin içine bakmaya cesaret edemedim bile.

Üzerine basana kadar gebelik testini yere düşürdümün farkına bile varmamıştım. Topuğumu yere koymamla birlikte plastik kırılarak parçalara ayrıldı, ses beklenmedik şekilde tatmin ediciydi. Tekrar tekrar üzerine bastım; boktan testin canına okudum, onu yıpranmış ahşap zemine gömdüm. Tanrım, evet, pozitif enerji yükleniyordum. İlk yaptığım testin de kaderi aynı oldu. Nefes nefese kalana ve yerde sadece testin hurdası kalana kadar durmadım. Bu çok daha iyi geldi.

Demek bir rock yıldızı tarafından hamile bırakılmıştım.

Aman ne büyük sorun.

Derin nefes. Peki.

Bunu bir yetişkin gibi ele alacak, kendime gelecek ve gidip Ben ile konuşacaktım. Bir zamanlar arkadaştık. Gibi bir şeydik. Onunla gerektiğinde hâlâ konuşabiliyordim. Özellikle de... yedi ya da onun gibi bir süre sonra doğacak olan çocuğumuzla ilgili şeyler söz konusu olduğunda.

Evet, yapabiliyordim ve yapacaktım.

Histeri krizim sona erdikten hemen sonra.

“Geç kaldın. Gir içeri,” dedi ablam, Anne, elimi yakalayıp beni kapıdan içeri çekti. Kapının önünde oyalandığım, inatçılık ya da tereddüt ettiğimden falan değil... En azından fazla uzun süre değildi.

“Üzgünüm.”

“Beni ekeceğini düşünmüştüm. Yine.” Beni hızlıca şefkatle kucakladıktan sonra paltomu omzumdan kap-tı. Paltom diğer montların yığılı olduğu bir sandalyenin üzerini boyladı. “Herkes geldi bile.”

“Harika,” diye mırıldandım.

Gerçekten de, milyon dolarlık Pearl District’teki lüks çatı katından epey bir gürültü yükseliyordu. Anne ve ben zengin bir aileden gelmiyorduk. Tam tersiydi aslında. Eğer o, beni burslara başvurmam için heveslendirmemiş olsaydı ve kitaplarım için maddi olarak beni destekle-memiş olsaydı vs. üniversiteye asla gidemezdim. Geçen sene nasıl olduysa, benim sağduyulu ve sessiz sakın ab-lam kendini bir rock ‘n’ roll şöhretiyle birlikte yaşarken bulmuştu.

Bence de, değil mi? Bir şekilde, tüm bunlar nasıl ol-muştu, hâlâ aklım almıyordu. İkimiz içinde ben her za-man daha uçarı olandım. Anne ne zaman pes edecek gibi olsa ben ona destek olur, onunla konuşur ve sıkıntılara rağmen gülümsemeye devam ederdim. Yine şimdi o bu-radaydı, hayatını yaşıyordu ve deliler gibi âşıktı; haya-tında ilk kez gerçekten mutluydu. Bu harikaydı.

Fırtınalı aşklarının detayları belirsizdi. Noel’den he-men önce, muhtemelen şu sıraların en ünlü rock grubu olan Stage Dive’ın davulcusu Malcolm Ericson ve ablam evlendiler. Artık ben de grubun arkadaş çevresine dahil olmuşum. Dürüst olmak gerekirse, beni en başta sıcak bir şekilde karşılamışlardı. Onlar iyi insanlardı. Tek der-dim *onun* beni sadece gergin, son derece gelişmiş kusma yeteneklerine sahip, sinirleri bozuk biri olarak gördüğü-nü düşünmekti.

“Ne oldu asla tahmin edemezsin.” Anne benimle kol kola girerek beni kalabalık yemek masasına doğru sürükledi.

Kıyametime doğru.

Yedi kişilik bir kalabalık, ellerinde içkileri, gülerек ve sohbet ederek oturuyordu. Sanırım müzik sisteminde kısık bir sesle The National çalıyordu. Mumların ışıkları titriyor ve başımızın üzerinde, yanıp sönen küçük parti ışıkları asılıydı. Havayı dolduran tüm lezzetli yemek kokuları sayesinde hassas mideme rağmen ağızım sulanmıştı. Vay canına, Anne ve Mal evliliklerinin ikinci ayını kutlamak için gerçekten fazlasıyla çaba sarf etmişlerdi. Birdenbire üzerimdeki siyah taytım ve gevşek bir örgüyle örülmüş, fazlasıyla bol açık mavi tuniğim oldukça basit kalmış gibi geldi. Gerçi cebinizde nemelazım, belki kusarım diye plastik bir torba taşırken şatafatlı olmak bir hayli zordu.

“Ne oldu?” diye sordum, çaktırmadan ayak sürümeye uğraşırken.

Bana doğru eğildi ve abartılı bir şekilde kulağıma fısıldadı. “Ben yanında birisini getirdi.”

Her şey durdu. Ve abartmıyorum, her şeyi kastediyorum. Ciğerlerim, ayaklarım... her şey.

Anne’in suratında bir endişe belirdi. “Liz?”

Yavaşça kendime gelerek gözlerimi kırıştırdım. “Evet?”

“İyi misin?”

“Elbette. Demek, şey, Ben’in bir randevusu var?”

“İnanabiliyor musun?”

“Hayır.” Gerçekten inanamıyordum. Her şey gibi beynim de durmuştu. Bu akşam Ben ile konuşma planlarıma bir randevusu olması ihtimali dahil değildi.

"Biliyorum. Sanırım her şeyin bir ilki var. Herkes birazcık şaşkın, fakat kız iyi birisine benziyor."

"Ama Ben birileriyle çıkmaz," dedim, sesim bir şekilde ruhsuz çıkmıştı, sanki uzaklardan gelen bir yankıdan ibaretti. "İlişkilere inanmaz bile."

Anne başını hafifçe yana eğerek hafifçe gülümsedi. "Lizzy, hâlâ ona tutuk değilsin, değil mi?"

"Hayır." Çığlıkla kahkaha arası bir ses çıkardım. Sanki bu olabiliormuş gibi. Sağ olsun Vegas'ta böyle aptalca bir şey yapmama engel olarak beni yola getirdi. "İşim öyle başımdan aşkın ki, fazlasıyla hayır."

"İyi." Halinden memnun bir şekilde iç çekti.

"Lizzy!" Yüksek sesle gürleyen bir ses duyuldu.

"Selam Mal."

"Elizabeth teyzene merhaba de oğlum." Yeni eniştem suratıma doğru siyah-beyaz bir yavru köpek uzattı. Islak, küçük bir dil dudaklarımı yaladı ve köpek bisküvisi kokusuyla dolu ılık bir nefes yüzümde gezindi. Pek iyi değildi.

"Vay canına." Gerisin geri kaçarak yeniden ayaklanan midemi yatıştırmaya çalıştım. Gebelik en iyisiydi. "Merhaba Katil."

"Onu bana ver," dedi Anne. "Herkes köpekle bir Fransız öpücüğü paylaşmak istemiyor Mal."

Fazlasıyla dövmeli, sarışın adam sırtarak kürklü yavruyu uzattı. "Ama o harika öpüşür. Kendim öğrettim."

"Ne yazık ki, bu doğru." Anne yavru köpeği kolunun altına sıkıştırıp onun başını kaşdı. "Nasılsın? Önceki gün telefonda kendini iyi hissetmediğini söylüyordun."

"Gayet iyiyim," diyerek yalan söyledim. Ya da kısmen yalan söyledim. Ne de olsa, kesinlikle hasta değildim.

"Doktora gittin mi?"

“Gerek yok.”

“Her ihtimale karşı yarın senin için neden bir randevu almıyorum?”

“Gerekli değil.”

“Ama...”

“Anne, sakin ol. Hasta değilim diyorum sana.” En parlak gülümsememi sundum. “Yemin ederim, iyiyim.”

“Pekâlâ.” Yavruyu yere koyarak masanın ortasındaki bir sandalyeyi geri çekti. “Yanımı sana ayırdım.”

“Teşekkürler.”

İşte tam da kusmadan yüzümdeki köpek tükürüğünü temizlemeye çalışırken, onu gördüm. Ben, karşıda oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. O karanlık gözler... Anında yere doğru baktım. Beni etkilemedi. Et-kilemedi. Sadece bununla yüzleşmeye hazır değildim. Bununla derken, onu ve beni ve o odayı ve Vegas’ı ve karnımın içinde büyüyen sonuçları kastediyordum.

Yapamazdım, henüz değil.

“Selam Liz,” dedi, kalın sesiyle, sakın ve rahat.

“Selam.”

Evet. Onu tam anlamıyla aşmıştım. Birisiyle gelmesi beni şaşırtmıştı ama şimdi kendimi toparlamıştım. İşe yaramaz her türlü his kalıntısını geri plana atmalı ve bir daha asla hatırlamamak üzere unutmalıyım.

Bir adım daha yaklaştım ve ona kaçamak bir bakış atmaya yeltendiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. Bira şişesini kafasına diktikten sonra şişeyi yerine bırakarak başparmağı ile ağzının kenarında kalan damlayı sildi. Vegas’ta o, ilk önce bira, şehvet ve arzusunun tadını almıştım. En baş döndürücü karışım. Güzel dudakları, kısa kesilmiş saçları vardı. Yanlardan tıraşlı saçları uzamış, biraz daha uzun üst kısımları hoş bir hipster kesimi

havasındaydı ve dürüst olmak gerekirse, biraz dağınık ve vahşi görünüyordu.

Ve kocaman, gerçi o her zaman kocamandı.

Burnunun bir yanında gümüş bir hızma vardı ve yeşil kareli bir gömlek giymiş, en üst düğmesini kalın boyununu ve siyah gül dövmesinin ucunu gösterecek şekilde açık bırakmıştı. Her şeyine iddiaya vardım ki altında kot pantolon ve siyah botları vardı. Vegas'taki düğün ve aynı gece benim odama geldiği zaman haricinde onu kot pantolonsuz görememiştim. Sizi bir konuda temin etmeme izin verin, adamın çıplak halinde hiçbir sorun yoktu. Her şey olması gerektiği gibi ve hatta daha fazlasıydı. Aslına bakarsanız, adam bir rüyanın gerçek olması gibiydi.

Benim rüyamın.

Güçlkle yutkunarak dikleşen meme uçlarımı fark etmiyormuş gibi yaparken bir yandan da hatıraları derinlere, ait oldukları yere ittim. Hannah Montana şarkılarının sözleri, *Vampir Günlükleri* karakter analizleri ve yıllardır biriktirdiğim diğer gereksiz ve muhtemelen zararlı bilgiyle birlikte gömüldü. Bunların hiçbirisi artık önemli değildi.

Oda bir anda sessizleşti. Ne kadar da garip bir durumdu.

Ben gömleğinin yakasını çekiştirerek sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı.

Neden böyle gözlerini dikmiş bana bakıyordu? Belki de ben hâlâ ona baktığım içindi. Kahretsin. Dizlerim çözüldü ve fazlasıyla nazik bir gümbürtüyle sandalyeme çöktüm. Gözlerimi yere diktim, çünkü yer güvenliydi. Ona ya da yanında getirdiği kıza bakmadığım sürece her şey yolundaydı. Akşam yemeği üç, bilemediniz dört saatten fazla süremezdi. Endişe edecek bir şey yoktu.

Herkesi selamlamak için elimi hafifçe kaldırdım. "Selam millet."

Selamlar ve merhabalar ve her ikisinin farklı halleri havada uçuştı.

"Görüşmeyeli nasılsın Liz?" diye sordu Evelyn, masanın uzak köşesinden. Kocas, Stage Dive'ın gitaristi ve söz yazarı David Ferris'in yanında oturuyordu.

"Harika." Bektan. "Sen?"

"İyi."

Derin bir nefes alıp gülümsedim. "Harika."

"Okulla mı meşguldün?" Lastik bir toka çıkararak saçlarını dağınık bir atkuyruğu şeklinde topladı. Tanrı bu kızıdan razı olsun. En azından tek rahat takılan ben değildim. "Seni Noel'den beri göremedik?"

"Evet, meşguldüm." Çoğunlukla kusmak ve uyumakla meşguldüm. Hamile olmakla. "Okul ve diğer şeyler, bilirsin."

Normalde psikoloji derslerimden anlatacak ilginç hikâyelerim olurdu. Bugün, hiçbir şey yoktu.

"Haklısın." Kocas kolunu omzuna doladığında Evelyn ona doğru dönerek gülümsedi; aşkı gözlerinden okunuyordu ve konuşmamız unutulmuştu bile.

Ki benim için hiç sorun yoktu.

Botumun burnunu zemine ileri geri sürterek bir sağa bir sola bakındım, karşım hariç her yere. Tunığimin etekleriyle oynayarak sarkan bir iplik parçasını parmağımın etrafına, parmağımın ucu morarana kadar doladım. Sonra gevşettim. Bir şekilde, bu hareketim Mercimek için faydalı olmasa gerekti. Bir an evvel bu bebek işleriyle ilgili konuları araştırmaya başlamalıydım. Gerçekleri öğren, çünkü bu Mercimek'ten kurtulmak benim için... pek uygun bir seçenek değildi.

Kavalyesi anlattığı bir şeye kıkırdadı ve bıçak saplanması gibi bir acı hissettim. Muhtemelen bir gaz sancısıydı.

"Al." Anne önümdeki bardağı beyaz şarapla doldurdu.

"Ah, teşekkürler."

"Denesene," dedi gülümseyerek. "Tatlı ve gevrek cinsten. Seveceğini düşünüyorum."

Sadece düşüncesiyle bile midem altüst oldu. "Belki daha sonra. Gelmeden hemen önce su içmiştim. Bu yüzden... şey, pek susamış değilim henüz."

"Pekâlâ." Gözlerini kısıp adeta bu-biraz-garipti dercesine gülümsedi. Gülümsemesi fazlaca hızlı bir şekilde mutsuz bir ifadeye dönüştü. "Biraz solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Kesinlikle!" Başımla onaylayarak gülümsedim ve Anne beni daha fazla sıkıştırmasın diye diğer yanımda oturan kadına döndüm. "Selam Lena."

"Lizzy. Nasılsın?" Kıvrımlı kumral sevgilisi, Stage Dive'ın vokalisti Jimmy Ferris ile el ele oturuyordu. Adam masanın başında, üzerine dikilmiş takım elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir şekilde oturuyordu. Beni fark ettiğinde artık bu çocuklar arasında klasikleşmiş bir hareketle, başını hafifçe öne eğerek selam verdi. Bu hareket gereken her şeyi ifade ediyordu. Ya da en azından *Selam* demek istediğinizde gereken her şeyi ifade ediyordu.

Ben de kendisini başımla selam vererek yanıtladım. Tüm bu süre zarfında Anne'in yanımda, elinde hâlâ bir şişe şarap ve bakışlarından ablalara özgü, her an büyüyen bir endişeyle durup üstüme çullanmak için fırsat kolladığının farkındaydım. Boku yemiştim. Anne, babam bizi terk ettikten sonra annem uykusundan bir daha uyanmadığından beri, on dört yaşından bu yana beni yetiştirmişti. Arada sırada Anne'in annelik içgüdüleri

hâlâ kontrolden çıkmaya meyilliydi. Mercimekle ilgili söyleyeceklerini tahmin etmek zor değildi. Pek sevimli şeyler olmayacaktı.

Fakat adım adım ilerleyecektim.

"Her şey yolunda Lena," dedim. "Sen?"

Lena ağzını açtı. Her ne diyecektiye davulların delicesine vurulması ve gitarların çılıncasına yüksek sesi arasında kayboldu. Adeta etrafımızda kıyamet kopuyordu. Mahşer kapımıza dikilmişti.

"Bebğim," Anne kocasına seslendi. "Yemek esnasında death metal yok lütfen! Bu konuda konuşmuştuk."

Söz konusu "bebek" Malcolm Ericson, masanın tepesinde kafa sallamasını durdurdu. "Ama Balkabağım..."

"Lütfen."

Baterist gözlerini devirdi ve bir parmak hareketiyle ses sistemini kapatıp ortalığı yıkan fırtınayı dindirdi.

Sessizlik içinde, kulaklarımın çınlaması devam ediyordu.

"Tanrım," diyerek söylendi Jimmy. "Bunun için ne yeri ne zamanı. Bir daha ben etraftayken asla deneme, tamam?"

Mal küçümser bir ifadeyle iki dirhem bir çekirdek giyinmiş adama baktı. "Bu kadar önyargılı olma Jim. Hemorrhaging Otter' harika bir ön grup olurdu."

"Lanet olsun, sen ciddi misin? İsimleri bu mu?" diye sordu David.

"Leziz bir şekilde yaratıcı, değil mi?"

"Bu şekilde de ifade edilebilir," dedi David, burnunu tiksintiyle kırıştırarak. "Ayrıca Ben zaten bir ön grup seçti."

* İng. Kanamalı su samuru. -çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Benim bir oy hakkım bile olmadı," diye homurdandı Mal.

"Oğlum." Ben huzursuz bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi. "Siz hepiniz sevgililerinizle takılmak istiyorsunuz. Konserden sonra birlikte takılıp bir bira içebileceğim birilerine ihtiyacım var, o yüzden ben de birilerini seçtim. İşine gelirse."

Mal'den biraz daha memnuniyetsiz bir homurtu yükseldi.

Evelyn başını iki yana salladı. "Vay canına Hemorrhaging Otter. Bu kesinlike sıradışı."

"Ne düşünüyorsun bebeğim?" Jimmy, Lena'ya döndü.

"Bu iğrenç. Sanırım kusacağım." Lena güçlkle yutkundu, yüzü gri bir renk almıştı. "Demek istediğim, sanırım gerçekten kusacağım."

Ha. Ve aynı zamanda ah, o hissi biliyordum.

"Siktir." Jimmy hızlı hareketlerle sırtını sıvazlamaya başladı.

Tek kelime etmeden yedek plastik kustumuk torbamı Lena'nın ellerine doğru ittim. Kadınlar arası dayanışma falan.

"Teşekkürler," dedi, neyse ki neden cebimde öyle bir şey taşıdığımı soramayacak kadar meşguldü.

"Noel'den önce mide virüsü kapmıştı." Boşta kalan eliyle Lena'nın bardağını suyla doldurarak kıza doğru uzattı. "Hâlâ geçmedi."

Donup kaldım.

"Geçti sanmıştım," dedi Lena.

"Doktora gitmen gerekecek. Bu kadar bahane yeter, o kadar da yoğun değiliz." Jimmy, Lena'nın yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Yarın, tamam mı?"

"Peki."

"Mantıklı," dedi Anne, kaskatı omuzlarımı sıvazlayarak.

Lanet olsun.

"Sen de mi hastaydın Lizzy?" diye sordu Lena.

"Her ikinizde zencefilli yeşil çay denemelisiniz," dedi masanın diğer tarafından bir ses.

Bir kadın.

Kahretsin, bu oydu. Onun kavalyesi.

"Zencefilin yarattığı sıcaklık mideyi rahatlatıyor. Başka ne gibi belirtiler var?" diye sordu, oturduğum sandalyeye daha da gömülmeme neden olarak.

Ben boğazını temizledi. "Sasha bir natürel tıp uzmanı."

"Dansçı olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Anne, suratını belli belirsiz ekşiterek.

"Bir burlesk dansçısı," diye düzeltti hanımefendi. "Her ikisini de yapıyorum."

Peki o zaman, bense hiçbir şey yapmıyordum.

Bir sandalyenin geriye doğru itilme sesi odada yankılandı ve sonra Sasha ayaktaydı. Kendisinin varlığını inkâr etmeye veya kendisini görmezden gelmeye dair tüm umutlarım böylelikle suya düşmüştü. Canlı mavi renkli Bettie Page tarzı saçları fazlasıyla havalıydı. Tanrım, her şeye dair bir fikri varmış gibi görünmek zorunda mıydı? Aptal bir sarışınla başa çıkabilirdim ama bununla değil. Kadın güzel ve zekiydi ve bense gidip hamile kalmış aptal bir çocuktum. Aman ne acıklı.

Acımasız bir gülümseme takındım. "Selam."

"Başka ne gibi belirtiler var?" diye tekrar etti, bakışları benim ile Lena arasında gidip geliyordu.

"Fazlasıyla yorgun da," dedi Jimmy. "Televizyon karşısında uyuyakalıp duruyor sürekli."

"Doğru." Lena suratını ekşitti.

"Lizzy, sen de derslerini kaçırdığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu Anne.

"Birkaçını," diye itiraf ettim, bu sorgulamanın gittiği yönden memnun olmayarak. Yumuşak bir konu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Her neyse, turne planları nasıl gidiyor? Hepiniz çok heyecanlı olmalısınız. Ben olsam olurum. Toparlanmaya başladın mı Anne?"

Kız kardeşim gözlerini kırptırdı.

"Hayır?" Belki de ağız ishali olmuş gibi bir dizi soruyu ardı ardına sıralamak doğru yol değildi.

"Bekle bir dakika. Hasta mıydın Liz?" diye sordu Ben, derin sesi belli belirsiz yumuşayarak.

"Şey..."

"Belki Lena'nın yakalandığı bakteriden kapmışsındır," dedi. "Ne kadar ders kaçırdın?"

Boğazım sıkıştı. Bunu yapamayacaktım. Burada, herkesin önünde olmazdı. Bu gece buraya gelmek yerine Yukon'a kaçmalıydım. Buna hazır olmama imkân yoktu.

"Liz?"

"Bir şey yok. Ben iyiyim," diye vızıldadım. "Her şey yolunda."

"Ah, merhaba," dedi Anne. "Son birkaç haftadır midenin bulandığını söylemiştin. Eğer uzakta olmasaydım seni çok önce doktora götürmüş olurum."

Neyse ki Mal ile birlikte ikinci balayına Hawaii'ye gitmişti. Mercimeğin varlığını Anne yanımdayken öğrenmek mahşerin dört atlısının şehre gelmesi gibi bir şey olurdu. Dehşet, gözyaşı, kaos; bunların hepsi ve daha fazlası. Kesinlikle benim anlayışıma göre iyi vakit geçirmenin karşılığı değil.

Kavalye, Sasha, soru soran bakışlarını sinsice hâlâ öğürmekte olan Lena'ya dikti.

"Başkasında böyle bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Anne masayı başta aşağıya süzerek başını sallayan herkesi inceledi. "Sadece Lena ve Lizzy."

"Biz iyiyiz," dedi Evelyn.

"Tuhaf," dedi Anne. "Liz ve Lena düğünden beri bir araya gelmediler. Neredeyse iki ay oluyor."

Bu ifadeyi onaylayan mırıltılar yükseldi.

Kalp atışlarım hızlandı. Benimkisi ve mercimeğinki.

"Pekâlâ, sanırım her ikinizin de gebelik testi yaptırmanız gerekiyor," diye duyurdu Sasha, yerine otururken.

Bir an için şoke olmuş bir sessizlik odayı sardı.

"Ne?" diye atıldım, panik tüm bedenimi sararken. Burada olmaz, şimdi olmaz ve kesinlikle bu şekilde olmaz. Safra boğazımı yaktı ama kusma torbasıyla oynarken geri yuttum.

Ben'in kaşları çatıldı ve diğerlerinde de şaşkınlıkla çıkan sesler yükseldi.

Ancak başka kimse bir tepki veremedi. Lena'dan kulak tırmalayan bir cayırta çıktı.

"Hayır," diye ağladı, sesi oldukça yüksek ve kendinden fazlasıyla emindi. "Hayır, hamile değilim. Söylediğini geri al."

Jimmy'nin sırt sıvazlaması çılgınca bir hal aldı. "Bebeğim, sakın ol."

Lena sakinleşmedi. Onun yerine, parmağını artık aramızdaki pek de hoş karşılanmayan yabancıya doğrulttu. "Ne boktan bahsettiğinden haberin bile yok. Belki dans hayranlarından biri başına bir darbe vurdu ya da onun gibi bir şey bilemiyorum. Her neyse... ama daha fazla ya-nılıyor olmazsın."

"Peki, hadi sakinleşelim." Ben ellerini protesto edencesine kaldırdı.

Sasha sessiz kaldı.

"Lizzy?" Ablamın parmağı omzuma battı, iz bırakacak sıkı bir tutuşla. "Öyle bir ihtimal yok, değil mi? Demek istediğim, yapmış olamazsın. O kadar aptal olamazsın."

Ağzım kocaman açıldı ama tek kelime çıkmadı.

Aniden Lena karnını tuttu. "Jimmy, kız kardeşimin düğününde dışarıda, senin arabanda. Korunmamıştık."

"Biliyorum," dedi sessizce, mükemmel suratı bembeyaz olmuştu. "Sen gitmeden önceki akşam, kapıya dayalı sevişirken de. O zaman da unutmuştuk."

"Evet."

"Memelerin son zamanlarda oldukça hassas." Jimmy, tek eliyle dudaklarını sıvazladı. "Ve geçen gün elbisenin üst kısmının dar geldiğinden bahsediyordun."

"Sadece fazla yediğim pastadan sanmıştım."

Herkes onlara bakarken, onlar birbirlerine bakıyorlardı. Tüm bu fazlasıyla şahsi detayları paylaşırken onları dinleyen bir grup seyirci olduğunu uzun süre önce unutmuş olduklarına oldukça emindim. Yemek eğlenceleri söz konusu olduğunda bu fazlasıyla dramatikti ve ah, Tanrım, kâbus gibi. Başım dönmeye başlamıştı.

"Lizzy?" diye seslendi Anne.

Peki, bu iyi değildi. Gerçekten ve kesinlikle gelmemeliydim ama Ben'in yanında jinekolog bir medyum getireceğini nereden bilecektim. Görüşüm giderek bulandı, ciğerlerim fazla mesai yapıyordu adeta. Yeterince hava alamıyor gibiydim. Paranoyakça davranmak istemiyordum ama havayı sürtük Sasha'nın çaldığına oldukça emindim. Siktir et. Önemli olan panik yapmamaktı.

Belki de pencereden atlamalıyım.

"Liz," dedi bir ses. Bu sefer farklı bir ses; güçlü ve derin.

Ben ile bu konuşmayı yaptığımızı hayal etmişim ve onun, şu anki durumla uzaktan yakından alakası yoktu. Bu gece değil, henüz ben bile idrak edememişim durumu. Gitme vakti gelmişti.

"Lizzy?"

Ayrıca, vay canına, eğer bu harika seksin sonucuysa bir daha asla harika seksi yaşamaya niyetim yoktu. Ortalama seksi bile yapmayacaktım. Asla. Masturbasyonu bile liste dışı bırakabilirdim, sadece tedbirli olmak için. Her an bir kızın başını belaya sokmak için saldırıya geçmeye hazır bir spermle karşılaşabilirdiniz.

Sendeleyerek ayağa kalktım, terlemiş ellerim dengemi sağlamak için masanın üzerindeydi. "Gitmeliyim."

"Hey." Kocaman bir el çenemi kavradı. Ben'in kaşlarının arasında, dudaklarının kenarında çizgiler oluştu. Sakalının ardından belli belirsiz görebilirdiniz onları. Adamın pek mutlu olmadığı söylenebilirdi, haklı olarak. "Sorun yok Liz. Bunu halledece..."

"Hamileyim."

Bir an için sessizlik. "Ne?"

"Hamileyim, Ben."

Uzayıp giden sessizlik, korku filminden fırlama bir cızırtı gibi kulaklarımda çınlıyordu.

Ben masanın üzerinden eğildi, hızla soluyordu. Sanırım güçlü olması için ondan medet ummuştum ama o anda o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Hamile misin?" Anne'in sesi sessizliği deldi. "Lizzy, bana bak."

Öyle yaptım, pek kolay olmasa da. Çenem istenen yöne doğru gitmeyi kabul etmiyor gibiydi ve kim onu suçlayabilirdi ki?

"Evet," dedim. "Öyleyim."

Ürkütücü bir şekilde dondu kaldı.

"Üzgünüm."

"Nasıl yaparsın? Ah Tanrım." Bir an için gözlerini sımsıkı kapattıktan sonra tekrar açtı. "Ve neden ona söylüyordun bunu?"

"İyi soru." Oldukça yavaş bir şekilde Mal oturduğu sandalyeden doğrularak masanın diğer tarafına doğru yöneldi. "Neden sana söylüyordu Benny?"

"Liz ve benim konuşmamız gerek." Ben gözlerini Mal'e çevirdi, çenemdeki eli yüzümden uzaklaştı. "Dostum."

"Yapmadın," dedi Mal, sesi kısık ve öldürücüydü; odadaki gerilim çok daha kötü bir boyuta taşındı.

"Sakin ol."

"Ondan uzak durmanı söylemiştim. Değil mi? O benim sevgilimin kız kardeşi Tanrı aşkına."

Ben dik durdu. "Açıklayabilirim."

"Siktir," diye mırıldandı David.

"Hayır. Hayır, yapamazsın Benny. Sana onun peşini bırakmanı söylemiştim abi, siktir. Bana bunu yapmaya-
cağına dair söz vermiştin."

Ben'in yanında David Ferris ayağa kalktı, aynı anda masanın diğer tarafında oturan Jimmy de fırladı. Her şey çok hızlı oluyordu.

Ben'in arkadaşı burlesk dansçısı, mavi saçlı Sasha nihayet açıklamasıyla neden olduğu fırtınanın farkına vardı. Belki de çok da iyi bir medyum değildi. "Gitmeliyiz. Ben?"

Ben kıza bakmadı bile, bakışları Mal'e sabitlenmişti.

“Sen benim kardeşim gibisin Benny. En yakın arkadaşlarımdan birisin ama o artık benim kız kardeşim. Bana o kadar ileri gitmediğini söyle.”

“Mal, dostum...”

“Bana söz verdikten sonra yapmadığını söyle. Bunu yapmazdın, bana yapmazdın.”

“Abi sakın ol,” dedi David, ilerleyerek ikisinin arasına girmeye çalışırken. “Hadi durun da bunu bir konuşalım.”

Ben, Mal’den neredeyse bir baş kadar uzundu, kesinlikle daha büyük ve güçlüydü. Bir savaş çılgılığıyla Mal, adamın üzerine atıldı. Birlikte yere yuvarlanarak dövüşmeye başladılar; yumruklar havada uçuşuyordu. Tam bir felaketti. Ağzım açık ayağa fırladım. Birisi bir çılgılık attı, bir kadın. Havaya kanın dolgun bakıırımsı kokusu yayıldı ve kusma arzum neredeyse karşı konulamazdı ama bunun için zaman yoktu.

“Hayır!” diye bağırdım. “Lütfen durun.”

Buna ben neden olmuşum, bu yüzden bu işi temizlemek de bana düşüyordu. Bir dizimi masanın üzerine koymuştum ki kollarımı bir el sararak beni ne kadar uğraşsam da geride tuttu.

“Mal, hayır!”

David ve Jimmy, Mal’i, Ben’in üzerinden adeta söke- rek debelenen adamı odanın diğer tarafına sürüklediler.

“Seni öldüreceğim, siktiğimin herifi,” diye gürleri Mal, yüzü kandan ve öfkesinden kıpkırmızıydı. “Bırakın beni!”

Ben’in burnunda daha fazla kan gelerek çenesinden süzülüyordu ama o, bunu durdurmak için bir çaba sarf etmedi. Yavaşça, koca adam ayağa kalktı ve yüzündeki ifade beni daha da paraladı.

“Onun peşinden koşmayacağını söylemiştin.”

“Koşmadı,” diye bağırdım, hâlâ bir dizim masanın üzerinde ve Anne’in eli kolumdaydı. “Benimle ilgili hiçbir şeyi istemedi. Onun peşinden koşan bendim. Hepsi benim suçum. Üzgünüm.”

Oda sessizleşti ve etrafım şoke olmuş ve birkaç tane de hâlâ kanayan suratla çevriliydi.

“Resmen onun peşine düştüm. Hiç şansı yoktu.”

“Ne?” Mal suratını astı, bir gözünün kapağı endişe verici bir hızla şişiyordu.

“Bu benim suçum, Ben’in değil. Bunu yapan bendim.”

“Liz.” Derin bir iç çekişle Ben başını önüne eğdi.

Kolumdaki parmaklar beni nazikçe dürttü. Başımı ona doğru çevirerek kız kardeşime baktım.

“Bunu bana açıkla.”

Birinci Bölüm

DÖRT AY ÖNCE

İyi kızlar rock yıldızlarına âşık olmazlar. Bu mümkün değildir.

“Balkabağı! BAAAAL-KABAĞIII!”

“Ah Tanrım.” Kız kardeşim, diğer bir deyişle Balkabağı kıkırdadı.

Ben sadece ağzım açık seyrettim. Görünüşe göre bu benim bugünkü günün-bakışı ifademdi.

Tanrı biliyor, bu sabah Anne’in dairesine girdiğimden beri bu ifade yüzüme yapışmış gibiydi. Kampüste oturduğum için, birkaç yıl önce Portland’a taşındığımızdan beri her pazar brunch yapmaya başlamıştık. Kız kardeşler arası olayımızdı bu bizim. Ancak bu hafta yemeğe hazır domuz pastırması ve yumurta yerine, Anne’i dövmeli bir azmanın üzerinde, koltukta uyurken buldum. Tanrı’ya şükür her ikisi de neredeyse tamamıyla giyinikti.

Ne aydınlanmaydı ama. Demek istediğim, Anne'in birisiyle çıktığını bile bilmiyordum. Onu zaman zaman, zorla götürdüğüm kampüs partilerinin sosyal hayatının tümünü oluşturduğunu sanıyordum.

"Hadi ama kadın," dedi Mal, yeri-muazzam-erkek arkadaşı. "Provaya geç kalamayız yoksa David hemen tribe girer. Gitaristlerin ne çok ilgi meraklısı tipler olduğunu bilemezsin. Yemin ederim, sadece bir teli kopardığı için kıyameti kopardı. Avaz avaz bağırıp herkese bok attı. Gerçek hikâye."

"Gerçek bir hikâye değil o," dedi Anne, kafasını iki yana sallayarak. "David fazlasıyla nazik bir çocuk. Lizzy'yi korkutmaya çalışmaktan vazgeç."

"Yo-o-o." Mal, ona doğru kocaman açılmış gözleriyle köpek yavrusu bakışını sergiledi, hatta gözlerini bile kırptırdı. "Lizzy'ye yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun, benim küçük müstakbel kız kardeşime?"

Anne sadece inanamaz şekilde başını salladı. "Gidiyor muyuz yoksa gitmiyor muyuz?"

"Bana inanmadığma inanamıyorum Balkabağım."

Çılgın, sarışın davulcuyu, nehrin kenarındaki kocaman eski binanın içine doğru takip ettik. Bir yer, gürültücü bir rock grubunun çalışmasına ne kadar uygun olabilirse burası da o kadar uygundu. Tek komşular endüstriyel binalardı; hafta sonu için terk edilmişlerdi. İçerisi de daha sıcak değildi ama en azından dışarıdaki kemiklerimizi donduran ekim rüzgârından korunuyorduk. Ellerimi gri yün paltomun ceplerine soktum, artık grupla tanışmak üzere olduğumuz için gergindim. Zengin ve ünlülerle olan tek ilişkim bu sabah Mal ile başlamıştı. Eğer grubun geri kalanı da onun gibiyse, başa çıkabilmem mümkün değildi.

"Sanki herhangi biri benden şüphe edebilirmiş gibi. Bu fena canımı yaktı," dedi Mal. "Özür dile."

"Üzgünüm."

Mal, Anne'in yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Affedildin. Daha sonra konuşacağız."

Parmaklarını esnetip bileklerini döndürerek alanın diğer ucuna kurulmuş sahneye doğru hızla ilerledi. Enstrümanlar, amfiler ve diğer ses sistemleri sahneyi ve çevresini kaplamıştı; malzemeciler ve ses teknisyenleri etrafta aletlerle meşguldü.

Bu büyüleyiciydi, tüm bunlar, o ve tüm lanet olası sabahım. Mal ve Anne birbirleriyle gerçek bir uyum içinde gibi görünüyorlardı. Belki de Anne ve ben aşkı göz ardı etme konusunda biraz abartılı davranmıştık. Ailemiz için yürümediyse ne olmuştu yani. Kahretsin, o ikisi evlilik ve bağlılık konularıyla resmen dalga geçmişlerdi. Mal ve Anne belki çok daha iyi bir örnek olurlardı.

Etkileyici.

"Deliliğin sınırında adam resmen," dedim sessizce. "Öylesine taşkın ki."

"Evet. Harika değil mi?" Sırıttı.

Başımınla onayladım, çünkü onu bu kadar parlak şekilde gülümsetebilen herkes gerçekten harika olmalıydı. Gözlerindeki umut ışıltıları, güzeldi.

Söz konusu adamsa? Malcolm Ericson'dan başkası değildi; dünyaca ünlü rock grubu Stage Dive'in davulcusu bir şekilde ablamla yaşamaya başlamıştı. Benim sessiz, sakın, kurallara bağlı ablamla. Anne detaylar hakkında ketum davranıyordu ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. Yeni erkek arkadaşı beni şoke etmişti. Belki de kampüste birileri kahveme bir şey karıştırmıştı. Bu durum kesinlikle tüm bu deliliği açıklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Gençken ona vurulmuş olduğumu ona söylediğine inanamıyorum." Oldukça hafif bir şekilde Anne beni dirsekledi.

Acı içinde inledim.

"Bunun için teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil. Kardeşler ne için?"

Alanın arka tarafında duran kolilerin üzerine oturmuş birkaç kadının yanlarına doğru ilerledik. Grubun provasını seyretmek ne harikaydı. Anne gerçekten gençken tam psikopat bir hayrandı, yatak odasının tüm duvarları Stage Dive posterleriyle kaplıydı. Çoğunlukla da Mal'inkilerle; bugünün ilişki aydınlanması bu nedenle de lanet olası harika. Ancak eğer birisinin aklını kaçırarak kadar iyi vakit geçirmeye ihtiyacı vardiysa o da ablamdı. Buralara gelebilmemiz için nelerden vazgeçtiğini anlatamam bile.

Biz yaklaştıkça sarışın kadın bize gülümsedi ama dolgun kıvrımlı kumral cep telefonuyla oynamaya devam etti.

"Merhaba Stage Dive hayranları ve beleşçileri. Pazar sabahınız nasıl?" diye sordu sarışın.

"İyi," dedi Anne. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Ferris?"

"Fazlasıyla evli hissediyorum, sorduğun için teşekkürler. Sen ve Mal nasılsınız?"

"Ah, iyi. Her şey yolunda." Anne kutulardan birinin üzerine oturarak onlara katıldı. "Bu kız kardeşim Lizzy. PSU'da okuyor. Lizzy, bu Evelyn, David'in eşi ve Lena, Jimmy'nin..."

"Asistanı. Selam." Lena bana tebessüm ederek çene siyle beni selamladı.

"Selam." Elimi salladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Evelyn. "Anne, çocuklar çalmaya başlamadan önce hızlıca sen ve Mal'in hikâyesini anlatır mısın? Hâlâ nasıl bir araya geldiğini-zi tam olarak bilmiyorum. Lauren kısacası Mal'in senin apartmanını işgal ettiğinden bahsetti ama..."

Anne ve Mal arasında, dairedeyken tuhaf bir tartışmaya kulak misafiri olmuştum. Bir "anlaşma"ları olmasıyla ilgili bir şeydi. Anne'e bunu sorduğumda bana, kendi sevimli yöntemiyle kısacası burnumu sokmamamı söylemişti. Sadece onun sözüne güvenip her şeyin yolunda olması için dua edebilirdim. Yine de bu soru ve Anne'in verdiği tepki oldukça ilgimi çekiyordu. Yavaşça biraz daha yaklaştım.

Anne'in gözleri büyüdü. "Ah, şey, geçen gece sizin yerinizde tanıştık ve karımız kaynadı."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Evelyn.

"Evet, hepsi bu." Anne'in gülümsemesi hafifçe kaydı. "Bu ne Evelyn, bir sorgu mu?"

"Evet, bu bir sorgu. Hadi ama bana biraz daha fazla bilgi ver."

"O gerçekten harika ve evet, kısmen yanıma taşınmış gibi oldu ama onun orada olmasından hoşlanıyorum. Harika biri o, bilirsin?"

Demek Anne'in ağzından benim almayı başardığımdan fazlasını alamayacaklardı. Hiç şaşırmamalı. Anne fazlasıyla sıkı ağızlı olmaya meyilliydi, genellikle özel konularını kendine saklardı.

Kızlar sohbete devam etti.

Sahne artık sadece grup elemanları kalmıştı, diğer herkes etrafta çeşitli enstrümanlarla oyalanıyorlardı. Grup, Mal'in ve baterinin etrafında toplanmış, derin bir konuşma içindeydiler. Demek grup buydu. Kot panto-

lonlar ve tişörtler popüler gibiydi ve tabii dağınık havalı saçlar ve dövmeler de. Bir tanesi grubun geri kalanından uzundu ve grubun geri kalanı kesinlikle ufak tefek değildi. Bu adam bir dev olmalıydı. Tuhaf gelecek ama adamın duruşunda bir şey vardı, metanetinde. Dağlar bile bu kadar güçlü ve gösterişli görünmüyordu. Birbirinden ayrık duran kocaman botlar ve her an başıboş bir ayıya fırlatmak üzere boynundan kavracağı basgitarını tutuşu. Geniş omuzları ve kaslı kollarındaki dövmelere dokunabilmek için parmaklarım karıncalanıyordu. Bu sağlıklı olamazdı ama kalbimin bir an için teklediğinden emindim. Onun varlığı karşısında bedenimin her noktası çılgın bir arzuyla titredi. Daha önce hiçbir erkeğin görüntüsü böylesine kendimi kaybetmeme neden olmamıştı.

Bakışlarımı başka yöne çeviremiyordum.

Grubun küçük toplantısı bitti ve adam birkaç adım geri gitti. Birisi geri saydı ve *bam!* Basgitarının ilk ağır, derin notaları içime işleyip, kemiklerimi sızlattı. Etkilenmemiş bir köşemi bırakmadı. Çaldığı şarkı adeta bir büyü gibiydi, giderek derine işliyor ve beni ele geçiriyordu. Aşka, şehvete ya da bu her neyse ona olan inancım garanti altına alınmıştı. Bağlantı hissi o kadar gerçekçiydi ki... Hayatımda pek fazla kesinlik yoktu ama o, biz, bu her neyse, bu kesindi. Kesin olmalıydı.

Nihayet bana doğru döndü, gözleri enstrümanındaydı, kısa bir sakal yüzünün yarısını saklıyordu. Acaba tıraş olmayı düşünür müydü? Solgun kırmızı bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymişti, adeta grubun üniformasıydı bunlar. Çalarken bir yandan topuklarında ileri geri sallanırken, bir yandan da gülümsüyordu; şarkıcıya, gitariste ya da her kimeyse artık.

Her birinin rock 'n' roll'un dehaları olduklarına ve buna yakışır şekilde çaldıklarına emindim ama diğerleri umurumda değildi. Sadece o.

Tabii ki onun kim olduğunu biliyordum. Ben Nicholson, Stage Dive'ın basgitaristi ama onun ne grubun müzik videolarındaki ne de Anne'in poster koleksiyonundaki varlığı beni böylesine etkilememiştir. Burada olmak, onu kanlı canlı görmek tamamen farklı bir deneyimdi. Kanım kaynadı ve aklım bir anda boşaldı. Bedenimse ayrı bir konuydu... adeta kırmızı alarına geçmiş gibiydi; onun attığı her adıma odaklanmıştı.

Adam büyüydü. Hissetmemi sağlamıştı.

Belki de aşk, evlilik ve bağıllık sadece genç neslimize yaşama şansı vermek için ortaya atılmış modası geçmiş bir sosyal yapı değildi. Belki daha fazlası vardı. Bilemiyordum. Bu duygu her neydiyse, onu herhangi bir şeyi istediğimden daha fazla istiyordum.

Müzik çalmaya devam ettikçe etti ve ben orada dikilmiş izliyordum, kaybolmuştum.

Saatler sonra nihayet çalmayı kestiler. Teknisyenler sahneye akın ederek çocukların enstrümanlarını toplarlarken bir yandan sırtlarını sıvazlıyor, bir yandan da sohbet ediyorlardı. Herkes işini en iyi şekilde yapmaya odaklanmıştı ve onları bu şekilde izlemek büyüleyiciydi. Kısa süre içinde dördü de tamamen dağılmış bir halde bize doğru geliyorlardı. Saçlarından akan ter damlaları yorgun ama gülen suratlarından aşağıya süzülüyordu. Ayaklı fantezim dudaklarına bir enerji içeceği dayamıştı; şişenin içindeki sıvı dakikalar içinde yok oldu. Adam yaklaştıkça ve ben onu daha dikkatli inceledikçe bedenim daha fazlasını istiyordu. Terden rengi koyulaşan, üzerine ade-

ta yapışmış tişörtü nefesimin kesilmesine neden oluyor, bedeninden yayılan tuzlu kokusu beni sarhoş ediyordu. Aşırı heyecanlı başka nelerden hoşlandığını içtenlikle düşünmeye başlamıştım.

Kesinlikle onlardan birkaçı için varım.

Bu kadar yakından bakınca koyu renkli gözlerinin kenarlarında oluşmaya başlamış çizgileri görebiliyordum. Demek benden biraz daha büyüktü. Otuz yaşından fazla olmasına imkân yoktu ve ruh eşleri arasında on yaşçık da neydi ki? Evet, biraz fazla heyecanlandığımı farkındaydım. Elimde değildi; bana hissettirdiklerini engelleyemiyordum. Bu durumu kontrol etmem mümkün değildi.

Konuşulanlara aldırış etmedim, sadece ona odaklanmıştım. Dünyanın geri kalanı yok olsa umurumda değildi. Memnuniyetle saatlerce dikilip Ben Nicholson'ı seyredebilirdim. Günlerce. Haftalarca.

Kocaman ellerinden birini kısa saçlarının arasından geçirdiğinde kadınlığının takdirle inlediğine yemin edebilirim. Kontrolden çıkmıştım. Sakalıyla oynamaya kalkırsa bayılabilirdim.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, derin sesi mümkün olan her şekilde harika, muhteşem bir şeydi. "Bir şeyler yiyip içebileceğimiz bir yer buluyor muyuz?"

"Evet."

Koyu renk gözleri bana doğru baktı; varlığımı ilk kez fark ediyordu. Ah Tanrım, bakışlarının odağı olmak bir tezahür ânu gibiydi. Yıldızlar ve ay ışığı ve yıllardır anemle babam sağ olsunlar onların yüzünden dalga geçtiğim tüm o diğer fantastik şeyler gibiydi. Adamın varlığı hepsini ispatlıyor gibiydi; umut, aşk ve onun gibi şeyler. Beni yeniden inanan biri haline getirmişti.

Sonra beni yavaşça baştan aşağıya süzdü. Olduğum yerde durdum, sırtıyor, bekliyor ve beni incelemesini memnuniyetle kabul ediyordum. Ne de olsa ben de onu saatlerdir göz hapsine almıştım. Her ne kadar yakın zamanda bir modellik işi kapacakmışım gibi bir vücuda sahip olmasam da —ortalama bir boyum vardı, önde pek fazla bir şeyim yoktu ama arka tarafım yeterince kıvrımlıydı; tıpkı ablam gibi— benim kadar açık ve hevesli birisini bulmakta zorlanırdı. Boyum sadece omzuna kadar geliyor olabilirdi ama eğilmek için harcadığı çabaya değmesini sağlardım.

Yavaşça dudaklarında, kalbimin mutlulukla hızlanmasına neden olan bir gülümseme belirdi. Herif beni şöhrat delisi bir ergene çevirmişti. Aklından geçmesi muhtemel her şeye ve her şeye evet diyordum.

“Pekâlâ, tamam o zaman,” dedi.

“Okula dönmen gerekmiyor mu senin Liz?” diye sordu birisi. Anne. Peki. Her neyse.

Tanrım, adam görkemliydi. Belki de Tanrı gerçekten vardı. Aşkın varlığı dışında gözden geçirmem gereken birkaç konu daha vardı belli ki. Aydınlanma adına ne gün ama...

“Yo, ben iyiyim.”

“Yapman gereken bir ödevin var sanıyordum?” Ablamın sesi normal zamanda beni alarına geçiren türden bir tını içeriyordu. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni yolumdan saptıramazdı.

“Hayır.”

“Lizzy,” diye çıkıştı.

“Bayanlar, bayanlar,” dedi Mal. “Bir sorunumuz mu var burada?”

Hiçbir yerde bir sorun yoktu. Ben’in bakışları benim

üzerimde olduğu, dünyamın dönmesini sağladığı sürece. Şehvet dolu bakışma yarışımız devam ettikçe gülmüsemem güçsüz bir hal aldı. Sonra adam oyuncu bir tavırla sırtıttı ve karnımdaki kelebekler heyecandan deliye döndü. Kahretsin, gözlerimi kaçırmayacaktım. Bunu kazanabilirdim ve kazanacaktım.

Aniden mutlu tabloda bir sorun oldu. Mal'in etrafında kıkırdayan, mırıldanan ve durmak bilmeyen bir kadın belirdi. Ve sorun şuydu ki bu kadın benim ablam değildi. Onun yerine Anne bir kenarda durmuş, rengi atmış, dudakları sımsıkı kapalı bir vaziyette bu sahneyi izliyordu.

Siktir.

Bir rüyadan uyanıyormuşum gibi Ben ile ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Kardeşlik görevleri beni bekliyordu.

"Hey Mal," dedim, sesimin fazlasıyla keyifliymişim gibi çıkmasına uğraşıyordum ama muhtemelen berbat bir şekilde başaramamıştım. "Anne'in arkadaşı Reece'i de yemeğe davet etmeli miyiz? Pazar günleri genelde bizimle bir şeyler yapar."

Reece, ablamın patronu ve uzun süreli platonik aşkıydı. En azından Mal ortaya çıkana kadar. Elbette kıskançlık silahını amacım uğruna kullanmaktan kaçınmayacaktım.

Anne kaşlarını çatı. "Sanırım Reece meşgul olacağını söylemişti."

En samimi yüz ifademi takındım. "Ah, gerçekten mi? Neden onu arayıp bir sormuyorsun Anne?"

"Belki başka..."

"Siktir, tabii ki olmaz Lizzy. Demek istediğim, yeterince yerimiz olacağını sanmıyorum." Mankafalı rock yıldızı etrafına bakınmaya başladı, nihayet çeşitli utanç

ifadesiyle —arkadaşları— ve tereddütsüz öldürücü bakışlarla —ben— bakan yüzleri fark etti.

Sürtük kirpiklerini kırıştıtararak Mal'e bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda," dedi Anne. "Neden sen arkadaşınla gidip bir şeyler içerek eski günleri yâd etmiyorsun?"

"Bir şeyler yapacağız sanıyordum." Ve Mal kesinlikle yakışıklı olabilirdi ama en akıllı baterist olduğunu söylemeye imkân yoktu.

"Evet ama..."

"Affedersin, sen kimsin?" diye sordu sürtük fazlasıyla cırtlak bir kız sesiyle.

Evelyn boğazını temizledi ve hiç şakası olmayan bir tavırla, "Ainslie, bu Mal'in yeni kız arkadaşı Anne. Anne, bu Ainslie," dedi.

"Kız arkadaş mı?" Ainslie bir kahkaha attı ve artık kendisini hiç şüphesiz ki öldürmek istiyordum. Yavaşça, acı dolu bir şekilde. Anladınız durumu.

"Sadece bir arkadaş merhaba diyordum," dedi Mal, erkeklere özgü hiçbir şeyin farkında olmayan tutumunu sürdürerek. "Büyütecek ne var?"

"Bir şey yok. Sorun yok."

"Evet, belli ki bir şey var yoksa bana o şekilde bakıyor olmazdın."

"Benimle o ses tonuyla konuşmana gerek yok," diye çıkıştı Anne. "Özellikle başkalarının önünde. Arkadaşınla çık, keyifli vakit geçir. Bunu sonra konuşuruz."

"Konuşabiliriz, öyle mi?"

"Evet."

Dudakları kaba bir gülümsemeye kıvrıldı. "Siktir et."

Herkes birbirine bakıyordu ama Anne olduğu yerde duruyordu. Ellerini iki yanında bir sıkıp bir bırakıyordu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tıpkı benim gibi. Kahretsin, bu oluyor olamazdı, Anne'e olmazdı, şimdi olmazdı. Bir kere olsun dünyanın ona karşı adil oynaması gerekiyordu.

Odayı bir anda davula vurulan kızgın darbeler doldurdu. Ortalık durulmuştu. *Bırakalım da hıncını davuldan çıkarsın.*

Görünüşe göre kimsenin söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Kahretsin! Unuttum." Oldukça dramatik bir şekilde Evelyn kafasını elleri arasına aldı. "Biz hanımların hepsinin gidip Lauren ile buluşması gerekiyordu. Kızlar gecesi."

Gitarist kocası boş boş onun suratına baktı. "Öyle mi?"

"Evet. Erken başlıyoruz."

Ve Tanrı'ya şükür.

Anne'i bu berbat durumdan gururunu daha fazla incitmeden kurtaracak her şeye vardım. Her türlü iç çatışmayı bir kenara bıraktım. Evet, Ben ile olabilecek şansımı bir kenara atmak beni üzüyordu. Kalbimin ve vajinamın beni asla affetmeyeceğinden oldukça emindim. Ancak Anne titreyen elleriyle yıkılmış görünüyordu. Koluna girerek onu kapıya doğru yönlendirdim. Siyahlara bürünmüş bir kas yığını bizi yepyeni bir Escalade'in yanında karşıladı. Aracın içindeki her şey deriydi. Cidden bu araba başka bir şeydi. Gerçi Mal'in yaptığını unutturacak kadar göz kamaştırıcı değildi ne yazık ki.

"Anlamıyorum." Arka koltukta ürkütücü şekilde sabit oturan Anne'e döndüm. Her noktası gerilmişti, omuzları çökmüş, elleri kucığında sımsıkı kavuşmuştu. Bir sonraki saldırıyı, biraz daha incinmeyi bekliyormuş gibiydi. Bundan nefret ettim. Eğer Mal Ericson bir yavru köpeği tekmelemiş olsaydı daha fazla kızgın olamazdım.

"Bu," dedim, elimi ona doğru sallayarak. "Seni daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ediyor. Adeta başka bir olmuş gibisin. Kremşantiyi sen icat etmişsin gibi bakıyor sana. Ve şimdi bu. Anlamıyorum."

Omuz silkti. "Fırtına gibi bir aşk. Hızla gelip geçiyor."

Saçmalık demek için ağzımı açtım ama diyemedim. Anne'i çok iyi tanıyordum. Uzunca bir süre birbirimize baktık, ta ki lüks araç hareket edene kadar. Son yedi sene bizi birbirimize fazlasıyla yakınlaştırmıştı. İşin aslı her ikimizin de hoşuna gideceğinden fazlaydı bu yakınlık. Aşk ve umut, acı anlamına geliyordu. Her ikisi de canınıza okur ve sizi dımdızlak ortada bırakırdı.

Aksine inanmak aptallıktı. Bunlar bizim evimizin gerçekleriydi ve babam bizi terk ettiğinde bunu zor yoldan öğrenmiştik. Aşk boktandı ve erkekler... yani; onlara her zamanki gibi güvenilmezdi.

Yine de Ben'i kafamdan atamıyordum. Kahverengi gözlerini üzerime dikişini ve başka bir yöne çevirmeyişini. Dürüst olmak gerekirse ne anlama geliyordu hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir şey ya da her şey ya da ikisi arasında bir şeyler. Sadece bilmiyordum.

"Ona ihtiyacım yok," diyerek duyurdu Anne kahve sehpasının üzerinden elindeki çikolatalı martiniyi havaya kaldırarak.

Lauren'dan bir tur alkış geldi.

"Gerçekten yok!"

"Elbette ki kardeşim. Amin."

"Aslında hiçbir erkeğe ihtiyacım yok! Ben... ben..." Yüzündeki derin düşünce ifadesiyle sabırsızca parmaklarını şaklatıyordu. "Aradığım kelime hangisiydi?"

“Sen modern bir kadınsın.”

“E-ve-e-t,” diyerek tısladı ablam. “Teşekkürler. Ben modern bir kadını ve penisler zaten tuhaf şeyler. Demek istediğim onlar kimin aklına gelmiş ki zaten?”

Yerde Lauren öylesine kahkaha atıyordu ki karnını tutması gerekiyordu. Benim için aynı şey geçerli değildi. Anne’in bu konuşmayı ayakları sağlam bir şekilde yere basarken verememesi beni aşan bir durumdu.

“Hayır, gerçekten. Düşünsenize. Sert olduklarında idare ederler ama yumuşak halleri...” Ablam suratında hafif bir ekşitme ifadesiyle serçeparmağını kaldırarak salladı. “Öylesine kırıksık ve tuhaf görünümlü ki. Vajina denen şey çok daha anlamlı.”

“Ah Tanrım.” Gözlerimi bir an için sımsıkı yumdum.

Evelyn’in birkaç yere daha uğraması gerektiği için ancak akşamüzerine doğru nihayet ablamın dairesine gelmiştik. İlk önce içki dükkânı, sonra Voodoo Doughnuts. Ve sonuncusu ama en önemlisi de Pearl’daki pizzacıydı. Bize şoförlük yapan kocaman güvenlik görevlisi durumu son derece normal karşılamıştı. Tüm çantaları, kutuları ve şişeleri merdivenlerden yukarı, Anne’in iki yatak odalı küçük dairesine taşımıştı. Erkeklerden-nefret-etme partisi düzenlemek söz konusu olunca görülen o ki Evelyn Ferris gereken her şeyin icabına bakmıştı.

Söz konusu baterist Mal Ericson’a karşı hissettiğim öfke biraz hafiflemişti. Anne’in sehpanın tepesindeki yerinde sallanışı beni şu anda daha çok endişelendiriyordu. “Lütfen sehpadan düşüp bir yerlerini kırma.”

“Aman Tanrım.” Bardağının kenarından koyu renkli bir sıvı etrafa saçılarak ayaklarının altındaki ahşap zemine yayıldı, kırmızı suratlı Lauren’ı sadece birkaç santimle ıskalamıştı. “Bir yetişkin gibi davranmayı kes Lizzy.

Abla olan benim. Sen küçük kardeşsin. Buna uygun davran.”

Bu parlak fikirle ilgili ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açmaya kalktım ama bir el hızla ağzımın üzerine kapandı.

“Uğraşma,” diye fısıldadı Evelyn kulağıma, bir kolunu omzumun üzerinden atarak eliyle hâlâ sesimi keşiyordu. “Körkütük sarhoş ve onunla kavga ederek şu anda hiçbir yere varamazsın.”

Elini ağzımın üzerinden çekti ama kolu yerinde kaldı.

“Benim de endişeli olduğum şey bu,” dedim.

Muhtemelen, Evelyn’le ablamın yeni yumuşak, kadife koltuğunda bu şekilde samimi bir halde olmak tuhaf gelmeliydi. Onunla henüz yeni tanışmıştım. Ancak onda bir şey vardı. Hem onda hem de Lauren’da; Lauren’la da daha önce sadece bir kere kısacık bir görüşmemiz olmuştu. Şakası olmayan kadınları takdir etmen gerekirdi. Götkafalı Mal ile ne olursa olsun, Anne’in yanında olmalarını umdum. Onun gerçek arkadaşlara ihtiyacı vardı, yıllardır anaç tavrıyla kendine çektiği para, zaman ve enerji tüketen sürtüklere değil.

“Yanılıyorsam söyle ama ablanın pek sık kafayı dağıttığını sanmıyorum. Belki de ihtiyacı olan tam da budur.”

Kaşlarımı çattım. “Belki de.”

Sehpanın üzerinde Anne müzik setinden gelen hafif müzik sesiyle birlikte şarkı söylüyordu. Kendi küçük dünyasında kaybolmuştu. En azından üzgün ifadesi gitmişti. Hayatım boyunca yetecek kadar şahit olmuşum o ifadeye. Mal Ericson’ı yeniden görürsem canına okuyana kadar kendisini eşek sudan gelinceye dek pataklamayı aklımın bir kenarına not ettim. Bugün bu tip bir fikri milyoncu kez düşünüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Her şey sarpa sarmadan önce çocukların provasını seyretmek hoşuna gitti mi?" diye sordu Evelyn.

"Evet. Gerçekten gitti." Kadına yan gözle kaçamak bir bakış attım. "Basgitaristin... adı neydi?"

"Ben?"

"Hımm." Başımınla onayladım, dikkatlice sözlerime devam ettim. "İlginç birine benziyor. Yemek için dışarı çıkma şansımızın olmaması ne yazık oldu."

"Yazık oldu. Çalışma esnasında da onu fark ettiğin gözümünden kaçmadı," dedi Evelyn, üstü kapalı birkaç soruya hiç şans bırakmayarak.

Harika.

"Rahatla. Ablana hiçbir şey söylemeyeceğim." Kadın içini çekti. "Ben, Ben, Ben. Onu nasıl anlatsam? Harika bir adamdır, oldukça rahattır."

Hiçbir şey demedim.

"Fakat dikkatli ol, pek kimseyle çıktığı görülmemiştir."

Yan gözlerle ona baktım.

Karşılık olarak bana hafifçe sırtıttı. "Tabii ki aynı şey biz evlenene kadar David için de geçerliydi. Yine deee... Ben. Onunla ilgili ne kadar ciddisin?"

"Bana niyetimi mi soruyorsun?"

Şaşkın bir kahkaha patlattı. "Şey. Evet, sanırım tam olarak bunu yapıyorum. Benim artık bir erkeğim var, bu yüzden burnumu sokmalı ve çöpçatanı oynamalıyım. Görünen o ki kadınların yaptığı şey bu. Ama cidden, asıl incineceğinden endişe ettiğim kişi o değil."

"Onun için fazla genç olduğumu söyleyecek misin?"

"Bu beni ikiyüzlü yapmaz mı, yirmi bir yaşında yüzüğü taktığım düşünülürse. Sen kaç yaşındasın?"

“Neredeyse yirmi bir.” Yerimde huzursuzca kıpırdandım.

“O neredeyse yirmi dokuz, bil diye söylüyorum.”

Sekiz yaş. Çok da kötü değil.

Çamur gibi görünen ikinci martinime gözlerimi diktim, sanki aradığım ipucunu sıvının dibinde bulabilecekmişim gibi. Oysaki geleceği görmek için gerekenler çay yapraklarıydı. Votka, krema ve çikolata likörü pek de uygun değildi. “Onu yeniden görme şansım muhtemelen olmayacak nasılsa, o yüzden...”

“Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?” diye sordu. “Ona bakma şeklini göz önüne alınca, daha kararlı olduğunu düşünmüştüm.”

“O bir rock yıldızı. Onun peşine düşmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

Omzunu silkti. “Rock yıldızları da senin benim gibi insanlar. Yine de yağmurda otelinin önünde dikilmek çok eğlenceli olmayabilir.”

“Hayır. Muhtemelen olmaz.” Öte yandan, ne kadar acı da olsa tam da bunu yaparken kendimi düşünebiliyordum. Fikir tam olarak aptalca gelmiyordu. Belki de işe yarardı. Kesinlikle onun ilgisini çekmiştim. En azından bakışlarından ve belli belirsiz gülüşünden anladığım buydu...

Evet, pekâlâ, öğrenmeliydim. “Hangi otel, meraktan soruyorum?”

Evelyn’in gözleri anlayışla parladı.

“Hey,” bir ses gürledi. Bir yıl kadar sürmüş olsa da, acı verecek kadar yavaş ve temkinli bir hareketle Lauren nihayet ayağa kalktı. “Ufaklık, sana bir içki daha getireyim.”

“Ben iyi...” Bardağım parmaklarımın arasından çekilip alındı ve gecenin gönüllü barmaidi mutfağa doğru sallanarak ilerledi.

“Gidip ona yardım etsem iyi olacak yoksa sek votka içebilirsin.” Evelyn öne doğru oturarak kot pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı. Parmakları ekranın üzerinde kaydıktan sonra bana imalı bir bakış atarak telefonu oturduğu yerde yanına koydu. “Bunu burada bırakacağım. Eminim ben mutfaktayken herhangi bir basgitaristin numarasına bakmayacağına güvenilebilirim, değil mi?”

“Kesinlikle. Rehberindeki kişiler arasında *Nicholson* için N harfine bakmaya hiç niyetim yok.”

“Onun yerine Ben’in B’sini dene.” Bana göz kırptı.

“Teşekkürler,” dedim sessizce.

“Bir şey değil. Bu kocaman açılmış, bir-rock-yıldızı-dünyamı-altüst-ettti bakışını daha önce görmüştüm.” Ayağa kalktı. “Anlayacağın üzere kendi yüzümde. O numarayı akıllıca kullan.”

“Ah, güven bana. Öyle yapacağım.”

İkinci Bölüm

Lizzy: Selam, ben Lizzy. Anne'in kız kardeşi. Geçen gün grubun provasında tanışmıştık, hatırladın mı?

Ben: Hey. Seni hatırlıyorum. Naber?

Lizzy: İyi. Sen?

Ben: İyi. Numaramı nasıl buldun?

Lizzy: Ortak tanıdıklar.

Ben: Ablan ve Mal arkadaş olmamızı istemiyorlar.

Lizzy: Beni şimdiden sadece arkadaş olarak görüyorsun yani? Ah. Henüz beceriksizce uygunsuz birkaç mesajla sana yazmadım bile.

Ben: Ha. Ne demek istediğimi anladın. Sadece 20 yaşında olduğunu ya da Mal ile bağlantın olduğunu bilmiyordum. Bizim konuşmamız pek iyi bir fikir değil.

Lizzy: Sadece mesajlaşıyor olmamız iyi o zaman.

Ben: Güle güle Liz.

Ben: Bana az önce öğle yemeğinin bir fotoğrafını mı yolla-
dın sen?

Lizzy: Hayır. O, benim mesajlarımı görmezden gelmenin
neden olduğu inanılmaz kederin patates kızartması ve ket-
çap formatındaki sunumu. Ortadaki suratı gördün mü?

Ben: Yeşil şey ne?

Lizzy: Onlar turşu gözyaşları. Onları bir arkadaşın ham-
burgerinden yürüttüm.

Ben: Sevimli.

Lizzy: Etkilendin mi?

Ben: Kesinlikle.

Lizzy: Artık benimle konuşacak mısın?

Lizzy: Haha. Öğle yemeğinde pizza mı yiyorsun?

Ben: Üzgün mü, mutlu mu görünüyor?

Lizzy: Çapkın görünüyor. Nasıl olur da bu denli edepsiz
bir sucuk resmi yollarsın bana. Ben senin bildiğin kızlardan
değilim.

Ben: Ha. İşe dönmeliyim. Sonra görüşürüz canım.

Ben: Birlikte takılacak kimse yok ve pazartesi şehrinin
müzik mekânları berbat.

Lizzy: Asla. Güvercin'i dene. Bir arkadaş onların açılış ge-
celerine gidiyor.

Ben: Oradayım.

Lizzy: Dün gece nasıldı?

Ben: İyi. Bilgi için teşekkürler. Nashville gibi değildi ama
idare ederdi. Birkaç günlüğüne Seattle'a gidebilirim. Arka-
daşlar orada çalışıyor. Her neyse, tşk.

Lizzy: Bir şey değil. Yoğun bir gün mü?

Ben: Mal geldi. Konuşamam.

Lizzy: Ok, görüşürüz.

Ben: Arkasından iş çevirdiğim için bok gibi hissediyorum.

Lizzy: Sonra konuşalım.

Lizzy: Selam! Günün nasıl geçti?

Ben: Şu an meşgulüm.

Lizzy: Peki.

Lizzy: Sesinin hiç çıkmamasından anladığım kadarıyla benimle mesaj arkadaşı olmak konusunda rahat değilsin. Mal'a karşı seni zor durumda bırakmak istemedim. Numa-ranı sileceğim.

Ben: Yapma.

Lizzy: ?

Ben: Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabileceğini bilmek istiyorum.

Lizzy: Teşekkürler. Ama senin için işleri karıştırmak istemiyorum.

Ben: Sorun şu ki seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Belki de yavaştan alırsak?

Lizzy: Peki. Bunu sevdim.

Ben: Ben de.

Ben: Ekteki resim Red Rock'ta gün batımı.

Lizzy: Muhteşem. Orada ne işin var?

Ben: Bir arkadaş için klavye çalışıyorum. Grup arkadaşı elini kırmış.

Lizzy: Kahretsin. Piyano çalabildiğini bilmiyordum.

Ben: Büyükanнем öğretmişti. Ama Dave bir basgitarist istiyordu, o nedenle ben de onu öğrendim.

Lizzy: Vay canına. Benim için bir ara çalar mısın?

Ben: Şimdiye ne dersin?

Lizzy: Telefonda mı? Harika olurdu.

Ben: Arıyorum.

Ben: Bir süreliğine L.A.'de stüdyodayım. Ne yapıyorsun?

Lizzy: Bir sınava çalışıyorum. Bana şans dile.

Ben: Yapabilirsin canım. Dikkatini dağıtmayayım. Görüşürüz.

Lizzy: ☺ Görüşürüz.

Lizzy: Güller kırmızı, menekşeler mavi, senden hoşlanıyorum Ben, ya sen?

Ben: Berbat bir şairsin.

Lizzy: Doğru. Sanırım psikolojide devam etmeliyim. Günün nasıl geçiyor?

Ben: Yavaş. Bir iş görüşmesi vardı. Öldürecek kadar sıkıcıydı.

Lizzy: Sadece müzik yapmak istiyorsun?

Ben: Tam üstüne bastın. Sen nasılsın?

Lizzy: Harika bir eğitimden çıktım. Şimdi kitapçıya, işe gidiyorum. Sonra da yetiştirmem gereken bir ödev var.

Ben: Tek yaptığın çalışmak mı?

Lizzy: Az çok. Ama seviyorum. Gerçi sana mesaj atmak günüme neşe kattı.

Ben: Siktir, tatlısın. Kendinle ilgili kötü bir şey söyle. Senden uzak durmamı kolaylaştırır.

Lizzy: Bunun bana bir faydası olmayacak...

Ben: Hadi ama. Bekliyorum.

Lizzy: Spor konusunda berbatım ve pasaklıyım.

Ben: Pasaklı olduğunu hayal bile edemiyorum.

Lizzy: Dairem bir savaş alanına benziyor. Her zaman Anne toplardı. Kötü bir alışkanlık oldu. Ya senin?

Ben: Uzak durmam gereken kızlarla flört ediyorum. Onun haricinde mükemmelim.

Lizzy: Tüm bu servet ve şöhrete rağmen egodan kııntı yok.

Ben: Aynen.

Lizzy: ☺

Ben: Gitmeliyim, Jim bekliyor. Görüşürüz canım.

Lizzy: Görüşürüz Ben.

Ben: Bu fotoğraf da neyin nesi?

Lizzy: Sen söyle.

Ben: Parça parça edilmiş bir aslan, bir bira ve bir kızın gözü (seninki?)

Lizzy: Tam isabet.

Ben: Ne anlama geliyor?

Lizzy: Aklını karıştırmak için psikoloji eğitimimde öğrendiklerimi kullanıyorum. Çalışmalar korkuyla ilişkilendirilmenin romantik düşünceleri canlandırdığını gösteriyor.

Ben: Sinsi. Bira korkumu keşfettin?

Lizzy: Haha. Korku aslan.

Ben: Peki. O zaman bira ne için?

Lizzy: Alkol güzelleştirir, lafını hiç duymadın mı?

Ben: Sarhoşsan kızlar daha ateşli görünür?

Lizzy: Aynen. Gerçi görünüşe göre bakan kişinin sarhoş olması gerekmiyor, ortamda alkolün bulunması yeterli. Hatta fotoğrafı bile kâfi.

Ben: Benim bir bardak biranın fotoğrafına bakmam seni daha seksi mi yapacak?

Lizzy: Bilimle tartışamazsın. Seni bahtsız erkek. Hiç şansın yoktu.

Ben: Liz, ben senin muhteşem olduğunu düşünüyorum. Bira fotoğraflarını ihtiyacı olan birileri için sakla.

Lizzy: Kahretsin, işini biliyorsun.

Ben: Bu hoşuna mı gitti?

Lizzy: Fazlasıyla.

Ben: İyi. Seni bahtsız dişi. Hiç şansın yoktu.

Lizzy: ☺

Ben: Ne düşünüyorsun?

Lizzy: Sanırım bu bir banço fotoğrafı. Seninki mi?

Ben: Deering Black Diamond marka. Satın almayı düşünüyorum.

Lizzy: Banço da mı çalıyorsun? Vay canına.

Ben: Öğrenmek istiyorum.

Lizzy: Ve ben de çaldığını duymak istiyorum. Müzik konusunda çok yeteneklisin. Şarkı da söylüyor musun?

Ben: Ha. Şarkı söylediğimi duymak istemezsin. Güven bana. Sence satın almalıyım bunu?

Lizzy: Al gitsin. ☺

Ben: Aldım bile. ☺

Lizzy: ==v^=={@}

Ben: Bir başka psikolojik test mi?

Lizzy: Hayır. Sadece bir gül. Tüm sabah bununla uğraştım.

Lizzy: Yani... derslerim arasındaki birkaç dakikada.

Ben: Güzel.

Lizzy: ☺ Neden bir kahve içmiyoruz?

Lizzy: Cevap vermemen hayır demek mi oluyor yoksa çekingen misin?

Ben: Mal'in beni vurmasından çekiniyorum. Sadece mesajlaşmayla devam etsek daha iyi olur.

Lizzy: Öyle olsun.

Ben: Seni düşünüyordum. Konuş benimle.

Lizzy: Seve seve. Arıyorum.

Ben: İyi misin? Bir süredir sesin çıkmadı.

Lizzy: Çok üstüne gelmiş olmak istemedim. Takipçi sapık el kitabı ağırdan al diyordu.

Ben: Takipçi bir sapık olmadığını biliyorum. Sen farklı bir şekilde tehlikelisin.

Lizzy: Bunu söylemen çok hoşuma gitti.

Lizzy: Söylesene, gerçekten takipçi sapıkların var mı?

Lizzy: Demek istediğim, benden başka.

Ben: Sen gerçek bir takipçi sapık değilsin. Onlar ellerinde dürbünlerle sokağın karşısında kamp kuruyorlar.

Lizzy: Bu delice. Teleskopla çok daha iyi bir görüntü alabilirsin.

Ben: Ahmaksın.

Lizzy: Dürüstlüğümüz gözlerimi yaşartıyor.

Lizzy: Psikolojik açıdan konuşacak olursam, çoğu ilişki yapıcı eleştiri eksikliğinden dolayı başarısız oluyor. Birbirimiz için yaratıldığımız gün gibi ortada.

Ben: Tam bir ahmaksın. Cidden.

Lizzy: Bak gördün mü?

Lizzy: Takipçi sapıklardan konuşuyorduk ama?

Ben: Benim pek yok. Ben şanslıyım. Diğer çocuklar sokakta tartaklanmadan adım atamıyorlar. Ben daha az dikkat çekiyorum. Pek tanınmıyorum.

Lizzy: Dalga mı geçiyorsun? King Kong gibi yapılısın.

Ben: Ha. Jimmy'nin ürkütücü hale gelen takipçi sapıkları vardı. Bir tanesi birkaç sene önce evine girerek bir şeyler çaldı.

Ben: Mal'in de vardı bir tane, sonu uzaklaştırma emri oldu.

Lizzy: Vay canına. Takipçisi ne yapmıştı?

Ben: Yo, takipçinin Mal için bir uzaklaştırma emri çıkar-ması gerekti. Adamın iş yerine gidip duruyor, adama sarıl-maya çalışıyor ve tuhaf telefon mesajları bırakıyordu.

Lizzy: HAHA.

Ben: Gitmeliyim. Mola sona erdi.

Lizzy: Enfes peynirli mısır ekmeği yaparım.

Ben: Sen mi?

Lizzy: Ben. & tam olarak şu anda da yapıyorum. Bu ak-şamki planım peynirli mısır ekmeği ve kötü zombi filmleri. İlginî çeker mi?

Ben: İnanamayacağın kadar.

Lizzy: Ama çocuklarla işin var?

Ben: Hayır. Onlar kız arkadaşlarıyla. Ben insanları öldür-mekle meşgulüm.

Lizzy: Sanal ortamda sanırım.

Ben: Ha. Evet.

Lizzy: O zaman seni tutmayayım.

Ben: Torpido atarken de seninle konuşabilirim. Günün na-sıldı?

Lizzy: Fena değil. Çoğunlukla dersteydim. Senin?

Ben: Kayıttaydım. Bok gibiydi. Jim kötü bir ruh halindeydi. Bu aramızda, tamam mı?

Lizzy: Kesinlikle.

Ben: İyi. Sıkıcı bir akşam. Portland bir L.A. değil tabii.

Lizzy: Gelsene. Televizyondaki zombilere mısır ekmeği ata-biliriz. Atış kabiliyetini eleştiririm.

Ben: Keşke yapabilseydim.

Lizzy: Ben de

Ben: Bir gün

Lizzy: Uyanık mısın? Uyuyamıyorum.

Ben: İyi bir kız gibi koyunları say.

Lizzy: Yapamam. Seni düşünmekle fazlasıyla meşgulüm.

Ben: Siktir, Liz. Hayır.

Lizzy: Hayır, ne?

Ben: Sabahın ikisinde beni düşünerek yatakta olduğunu bana söyleme. Tamam mı? Bana bunu söyleyemezsin. Lanet olası fazlasıyla cezbedici.

Ben: Üzerinde ne var?

Lizzy: Buna cevap vermemi gerçekten istiyor musun?

Ben: Evet.

Ben: Hayır.

Ben: Siktir. Beni öldürüyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?

Lizzy: En sevimli şeyleri söylüyorsun. İyi geceler Ben.

Ben: İyi geceler tatlım.

Lizzy: Çağrını kaçırdığım için üzgünüm. Lena ile olan randevunda bol şans.

Lizzy: Aslında bu tam bir yalandı. Hiç de öyle demek istemedim.

Lizzy: Randevun hakkında yani. Çağrın hakkında değil.

Lizzy: Şimdi kendimi kötü hissediyorum, çünkü Lena öyle iyi ki. Deli gibi davranmayı keseceğim ve Steel'de bir arkadaşım ile buluşacağım. Bitti ve gitti.

Ben: Şehir merkezindeki mekân mı? Orası tam piyasa yeri.

Lizzy: Şimdi geldim, sanırım bakıp göreceğim.

Ben: Orası tam bir çukur. Kışını bir taksiye bindir ve eve git. İçki içecek kadar büyük değilsin.

Lizzy: Sahte bir kimliğim var. Endişelenme. İyi olacağım.

Ben: Lanet olsun, ben ciddiylim. Oraya gitmiyorsun. Siktirimin boktan insanlarıyla dolu orası.

Lizzy: Lena ile iyi eğlenceler. Onun gibi harika birisini hak ediyorsun. Gerçekten.

Son mesajımdan sonra Ben'den hâlâ bir cevap yoktu.

Eski oda arkadaşım Christy yanımda, hoparlörlerden yükselen emo indie müzikte olabildiğince ritim tutuyordu.

"Harika yer, ha?" diye bağırdı.

"Evet. Harika."

Mekân berbattı. Demek istediğim, cidden ayakkabılarım yere yapışıyordu. Bar hijyen konusunda ciddi anlamda kötü durumdaydı. Aynı zamanda fazlasıyla kalabalıktı ve yıllardır yerlere dökülmüş içki kalıntılarının, şaibeli ilişkilerin ve kırık kalplerin kokusu her yana yayılmıştı. Her defasında tam da bu sırayla. Kıyafetlerimin günlerce kokacağı kesindi. Ve bir kişi daha 50'li yılların tarzını yansıtan siyah topuklu ayakkabılarım sayesinde açıkta kalan ayak parmaklarıma bir kere daha basacak olursa çığlık atacaktım. Bu ayakkabıları seçerken beni seç, güzel hissetmeliyim modu içerisindeydim. Ancak şu anda etrafımdaki herkes üzerlerinden geçiyordu. Ter sırtımdan aşağıya süzülüyor, siyah tişörtümün arkasını ve kot pantolonumun belini ıslatıyordu.

Iyk.

Beni baştan aşağıya dezenfekte edebilmeleri için şu tehlikeli madde kontrolü yapan ekiplerden birini çağırmak ve üzerime yapışan bu bira ve umutsuzluk kalıntılarından arındırmalarını istiyordum. Yine de bütün bunları ona itiraf etmekten kafamı kırardım daha iyi. Hayır, bu benim hayatıma da mal olacak olsa keyif alacaktım. Parlayan yeşil ekrana bakabilmek için telefonumu cebimden öylesine çıkardım. Hiçbir şey yoktu. Ne sürpriz ama. Artık bu umutsuzluk durağından hareket etmenin vakti geldi eski dostum.

"Hâlâ cevap vermedi mi?" diye sordu Christy, müziğin üstünden sesini duyurabilmek için bana doğru eğilmiş, bağıırıyordu.

Başımı iki yana salladım.

Eski oda arkadaşım birasından bir yudum aldı. "Siktir et onu."

"Deniyorum."

"Ne?"

"Evet," diye çığırdım, ona doğru cesurca bir gülümseyişle. "Siktir et onu."

"Daha iyisini yapabilirsin." Kaşlarının arasında küçük çizgiler belirdi. "Yapabilirsin."

"Teşekkürler." Bundan ciddi anlamda şüpheliydim. Yine de bunu söylemesi çok hoştu. Üçüncü Moscow Mule'ndan koca bir yudum aldım. Tüm bunun üstesinden gelebilmem için votka en iyi yoldu. Ben'e karşı hissettiklerim sadece tuhaf bir takıntıdan ibaretti ya da onun gibi bir şey. Ya da hayır, Mal ile tanışmanın yarattığı etkiyle travma sonrası stres bozukluğu sendromu. Tüm hislerimi mekândaki ilk akli başında görünen, seksi, sakallı adama yoğunlaştırdım. Son derece mantıklı bir yaklaşımdı. Freud bunu görmüş olsa etkilenirdi.

Gerçi bu yaklaşımı değerlendirmeyi finallerimde yapmaya gönüllü olmazdım.

Aslına bakarsanız, bu aşk olayının ne olduğu konusunda psikoloji kitaplarımın pek de faydası olduğu söylenemezdi. Dürüst olmak gerekirse komik bazı gerçekleri öğrenmiştim. Görünüşe bakılırsa bakire bir dişi fare ve bakire bir erkek fare ilk kez bir araya geldiklerinde anında işi nasıl tamamlamaları gerektiğini tam olarak biliyorlarmış. İşin mekaniği üzerine pek düşünmüyorlar, sadece işe koyuluyorlar. Ancak söz konusu maymunlar gibi daha gelişmiş primatlara olduğunda durum pek de

böyle değil. Beceriksizce denemelerle ilişkileri yoluna koymaya, gereklilikleri çözmeye çalışıyor ve işleri berbat ediyorlar. Bu yüzden tek sorunlunun ben olmadığımı bilmek güzeldi. Ya da sadece insanların sorunlu olmadığını. Şempanzeler de ilk randevularını batıyorlardı. Ki onların uğraşması gereken prezervatifler ve sutyen kopçaları bile yoktu.

Her neyse, demek istediğim, kitaplar tuhaf gerçeklerle ilgili bilgiler konusunda kusursuzdu ama söz konusu yürüdüğüm ya da büyük ölçüde yürümediğim her dakikamı lekeleyen belirli tipteki bir aşk olduğunda bir boka yaramıyorlardı.

Christy'nin yeni oda arkadaşı Imelda, elindeki parlak mavi içki bardağının üzerinden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. İçkiyi o renk yapmak için içinde ne olduğunu Tanrı bilirdi. Anne'in eski dairesine taşınalı henüz iki hafta olmuştu ancak bu ikisi, birbirleri için daha şimdiden ürpertici derecede sahiplenilen bir tavır sergiliyorlardı.

Bu bar Imelda'nın tercihiydi.

"Chris, Stage Dive'daki çocukları tanıdığını söylüyor," dedi kız.

Eski oda arkadaşım gergin bir şekilde yerinde kıpırdandı.

Omuz silktim. Anne ve Mal'in birlikte çekilmiş fotoğrafları internette bolca dolaşmıştı. Bugünler, bu durum Portland'da pek de sır sayılmazdı. Yine de bu, ablamın özel hayatını ulu orta konuşmam gerekiyor demek değildi. Asla. Ve Christy bu kuralı oldukça iyi biliyordu.

"Bence külliyen yalan," diyerek devam etti kız, o kadar yakınımıdaydı ki sıcak nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

İrkilmemek için kendimi tuttum. "Ne istersen düşünebilirsin."

Gözleri kısıldı.

“Neden dans etmiyoruz?” diye atıldı Christy, olabildiğince yapmacık bir heyecanla. “Hadi, bitirin içkileri.”

Bize söylendiği gibi yaptık. Sonra bir anda Imelda ellerini havaya kaldırıp hiçbir şeye aldırış etmez bir şekilde sallamaya başladı. Christy’nin elini tuttu ve onu kalabalığa doğru çekiştirmeye başladı. Buna karşılık Christy de benim bileğime yapıştı ve beni peşinde sürüklemeye başladı. Pekâlâ o zaman. Kalabalığın içinde ilerleyişimiz pek de nazıkçe değildi. Dirsekler ve çeşitli başka vücut uzantıları orama burama çarpıyor, bir o yana bir bu yana gitmeme neden oluyordu. Ve bir el kıcıma yapıştı.

“Hey!” diye gürledim, arkama dönerek. Karanlıkta etrafımızı çevreleyen bir sürü insan vardı, herhangi birisi olabilirdi. “Göt herif.”

Arkamı döndüğümde Christy ve yeni en yakın arkadaşları ortalarında görünmüyordu. Elektronik flaşlar yüzünden adeta kör olmuştum. Bir bok göremiyordum. Kalabalık her zaman beni gererdi ve burası tıklım tıklımdı. Bu tam olarak bir fobi değildi, sadece yenmeye çalıştığım belirgin bir hoşnutsuzluktu.

Mutlaka Christy benim kaybolduğumu fark edecek ve geri gelecekti. Mutlaka. Bekliyordum. Hâlâ bekliyordum. Hatunun birisi ayağıma öyle bir bastı ki gözlerimden yaş geldi. Ayağımı ovabilmek için tek ayak üzerinde zıpladığımda neredeyse kendimi kış üstü yerde bulacaktım. Evet, Christy geri gelmiyordu. Dahası önceden kalabalıkları sevmiyordum belki ama şu anda resmen derin bir nefret içerisindeydim.

Tanrım, bu durum çok boktandı.

Berbattı. Yirmi bir yaşına girmek üzereydim ve daha şimdiden gece hayatından nefret ediyordum. Sanırım yalnız takıldığım daireme geri dönecektim. Kendine ait

bir yerin olmasının güzel olmasına rağmen daha önce hiç yalnız yaşamamıştım. Tam olarak yalnız değildim, sadece başka insanların ayakaltında olmaması alışılması gereken bir durumdu. Eminim Ben ve Lena şu anda gayet iyi vakit geçiriyorlardır. Neden geçirmeyeceklerdi ki, Lena komik ve harikaydı ve Ben de Ben'di işte.

Neredeyse kapkaranlık mekânda bir başkası daha bana çarptı ve sendelememe neden oldu. Ne zamandan beri bir barda zırh giymeniz gerekiyordu? Belki de az evvel dikildiğimiz barın oraya geri dönmeliydim. Fakat Christy'nin beni son gördüğü bu noktada durmam daha mantıklıydı. Kararsızlık içinde bir ileri bir geri baktım. Her iki seçenek de pek cazip değildi. Kahretsin bu mekânda olmanın hiçbir cazibesi yoktu artık.

Deli gibi gözlerimi kırıştırdım. Ağlamıyordum, sadece... biliyorsunuz, ayak başparmağım sızlıyordu.

Bir taksiye binmenin vakti gelmiş olabilirdi. Evde bu modumu düzeltecek nachos için gereken tüm malzemelerin olduğuna emindim. Bunun bonusu ise kimseyle paylaşmak zorunda olmamaktı. Bana açgözlü diyebilirsiniz, umurumda değil, üzerindeki erimiş peyniri de unutmayalım.

Aniden iki kocaman el omuzlarıma yapıştı ve zorla etrafımda döndürüldüm. Karşımda koca bir dağ dikiliyordu. Dev bir adam.

"Ben!" diye sevinçle çığlık atıp kendimi kollarına attım, tabii ki adam bir santim bile yerinden oynamadı. Kocaman seksi vücudu harika hissettirmişti, mükemmeldi. Kollarımı beline doladım ve sımsıkı sarıldım. "Seni görmek çok güzel."

Omuzlarımdaki elleri gerildi, parmakları tenimi okşamaya devam ediyordu. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

"Biliyorum." Burnumu çektikten sonra çenemi göğsüne yaslayıp hayranlıkla yukarı, yüzüne doğru baktım. "Ancak gerçek bir yetişkin gibi kararlarımı nasıl kendim alıyorum fark ettin mi?"

"Öyle mi?" Bana asık suratlı bir bakış attı ve suratıma düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Öylesine küçük, sevimli bir hareket; benim için fazlasıyla anlamlıydı. Tabii ki onun bana dokunduğu her hareket öyleydi.

"Lena'yla randevunuz nasıldı?"

Cevap yok.

"O kadar iyi, he? Pekâla."

"Bu konuda kendini epey hırpalamışsın gördüğüm kadarıyla," dedi suratında bir gülümsemeyle.

"Evet. Acım büyük. Seni görmek gerçekten güzel."

Uzun bir süre bana baktık. "Evet, bence de. Yine de buraya geldiğin için hâlâ biraz kızgınum."

Ne aptalca bir söylemdi bu. Kaşlarımı kaldırıp *gerçekten mi* diyen bir ifade takındım. Bu konuda ciddi misinle başlıyordu. Çünkü hiçbir zaman nereye gittiğim ve ne yaptığım konusunda bir erkeğe hesap vermeyecektim. Güven ve saygı vs.

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Sen benim Lena'yla çıkmamdan hoşlanmadın. Ben de senin buraya gelmeden."

"Bunların her ikisi de doğru," dedim biraz sakinleşerek. "Bu konuda ne yapacağız o zaman? Asıl soru bu."

"Hımm." Elimi tutarak sıktı. "Hadi, seni eve götürüyüm."

"Buna memnun olurum."

Tek kelime daha etmeden kalabalığın içinde ilerlemeye başladı, vücuduyla yolu açıyordu. Kot pantolonu ve

kareli gömleği içinde onu kimse tanımış gibi görünmüyordu. Portland'da bir sürü dövmeli ve sakallı adamdan sadece bir tanesiydi. Ben'in yanındayken kimse bana bulaşmadı. Tanrı'ya şükür ne birileri bana çarptı ne de ayağıma bastı. Ah birliktelik. Sen ne nadir ve güzel bir şeysin. Anne'in Mal ile ilgili nasıl deli olduğuna şaşmamalı, eğer onun hissettikleri de böyleyse bu son derece normaldi. Ben'in yanında yürürken öylesine hafiflemiş hissediyordum ki adeta uçuyordum.

"Görüşürüz," dedi fazlasıyla piercingli bodyguard geçmemiz için kapıyı açarken.

"Teşekkürler Marc."

Dışarıda hava ayazdı, oldukça soğuktu. Paltomun içine sindim. Ben'in yanında paltosu yok gibiydi. Sadece ellerini ceplerine sokup omuzlarını öne doğru eğmişti. En iyi ihtimalle 80'lerden kalma hırpalanmış bir Chevy kamyonet köşede duruyordu. Bir zamanlar açık mavi olabilirdi. Solmuş rengi ve yer yer pas lekeleriyle tam olarak söylemek zordu.

"Araban bu mu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Cevap olarak Ben yolcu kapısının kilidini açtı ve kapıyı açık tuttu.

"Hah."

Kamyonete tırmandım ve içeri girdim, oturduğum yıpranmış suni deri koltuk buz gibiydi. Torpido gözünden kasetler dökülüyordu. Gerçek kasetler. "Afallamış" kelimesi durumu tam olarak özetliyordu. Herifin tonla parası vardı, tonla.

Kapıyı sertçe kapattıktan sonra şoför tarafına geçti. Kısa süre içinde motor çalıştı. Arabanın iyi durumda olduğu aşikârdı.

"Bir Porche mi bekliyordun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece benden belki biraz daha genç bir araç." Burnundan tuhaf bir gülme sesi çıkardı.

Trafiğe çıktık, bir Pearl Jam şarkısının hafif sesi radyodan geliyordu. Kasetler. Tanrım.

"Bu büyükbabama aitti," dedi. "Nasıl tamir edeceğimi öğretti, ehliyetimi aldığımda da anahtarlarını verdi."

"Güzel."

Yan gözle bana baktı.

"Ciddiyim Ben. Aileyle ilgili pek fazla tecrübem yok. Bu yüzden bunun güzel bir şey olduğunu anlıyorum."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Evet. Pek fazla paramız yoktu... bu yüzden ben de öyle düşündüm."

Yanlarından geçtiğimiz sokak lambalarının ve trafikteki arabaların geçen ışıklarının altında yüzündeki gölgeler büyüleyiciydi. Harikulade elmacık kemiklere sahipti. Sakalının üzerinde onları neredeyse fark etmeyebilirdiniz ama yüz hatları güzel ve sertti. Dudakları örneğin... Onlara saatlerce bakabilirdim.

"Bana evinden, onlardan bahseder misin?" diye sordum.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi sonunda. "Annem ve babam bir temizleme şirketine sahiptiler ve bu yüzden çoğunlukla evde değillerdi. Gerçekten sıkı çalışıyorlardı. İş onlar için her şeydi. Büyükannem ve büyükbabam yan komşumuzdu ve yeme-içmemizle onlar ilgilenir, bize göz kulak olurlardı."

"Onların yakınınızda olması harika olmalı. Çocukların örnek alabileceği birilerinin etrafta olması oldukça büyük farklılıklar yaratabilir."

"Bana teşhis falan mı koyuyorsunuz Sayın Psikoloji Öğrencisi?"

"Hayır. Üzgünüm." İnledim. "Lütfen devam et. Biz diye bahsettin?"

"Ben ve kız kardeşim."

"Bir kız kardeşin mi var? Nasıl birisi?"

Gözlerini kısıtı, gözlerinin çevresinde ince çizgiler oluştu. "Martha... Martha işte. Şimdilerde New York'ta yaşıyor ve gece hayatını seviyor."

"Oldukça uzaktaymış." Kitanın diğer tarafında, Anne'den, ailemden geriye kalan son parçadan o kadar uzakta olduğumu düşünemiyorum bile. "Onu özleyiyor olmalısın."

"En iyisi bu muhtemelen," dedi. "Bir süre önce biraz olaya neden oldu. Benim de pek yardımım dokunmadı."

Sessiz kalarak onun devam etmesi için bekledim. İnsanlar genellikle sessizlikle oluşan boşlukları doldurmaya meyillidir, sadece sabırlı olmanız gerekir.

"Martha ve David lise yılları boyunca ve sonra grubun başarısının ivme kazandığı yıllarda çıkıyorlardı. Sonra Martha saçma sapan bir şey yaptı." Başını iki yana salladı. "Öylesine boktan bir şey ki."

"Ne yaptı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Duymadın mı?"

"Hayır."

"Hah. Evelyn'in anlatmış olabileceğini düşünmüştüm."

"Onunla sadece birkaç kere karşılaştım."

"Evet, haklısın sanırım." Parmaklarıyla direksiyon üzerinde ritim tuttu. "Martha, Dave'in o kadar çok kendisinden uzak olmasından memnun olmadı. Çok çalışıyorduk, kayıтта olmadığımız zamanlarda turnedeydik. Anladığını sanıyordum..."

Yanımızdan sirenleri çalan bir itfaiye aracı hızla geçerek bir an için dikkatimizi dağıttı.

“Nihayet bir yerlere geliyorduk, bir şeyler olmaya başlamıştık, büyük kalabalıklar için çalışıyorduk ve doğru düzgün tanıtımımız yapılıyordu.” Yüksek sesle nefes verdi. “Her neyse, sanırım sürekli yollarda olunca David’in onun arkasından iş çevirdiğini düşünmüş olmalı. Bir gece fazlasıyla sinirlenerek onu aldattı.”

“Ah.”

“David istese bile Martha’ya daha fazla âşık olamazdı, o derece aşktan kör olmuştu. Başka bir kadına baktığını bir kere bile görmemiştim. Yıllarca o kadar yakınlardı ki. Martha’ya bunu anlatmaya çalıştım ama o kendi kafasına bu aptalca fikri sokmuştu ve... evet.” Alçak sesli gülüşünde acı vardı, bunu duymak çok kötüydü. “Çok güzel bir şeyi aldı ve içine sıçtı. Ondan sonra her şey boka sardı.”

“Üzgünüm.”

“Ben de. Başaracaklarını sanmıştım, evlenip çocuk sahibi olacaklarını falan. Hayalleri gerçek olacaktı. Bir süre grubun asistanı olarak çalıştı ama Dave ve Evelyn evlenince bunu pek hoş karşılamadı.”

“O zaman mı taşındı?”

“O zaman taşındı.” Bir süre için başka bir şey söylemedi. “Son bir kez onu geri kazanmak için uğraştı ve ben de yardım edecek kadar aptaldım. İşler pek iyi gitmedi. Bir süre için Dave ile aram pek iyi değildi ve bu da grup için hiç iyi değildi.”

“Üzgünüm.” Derin bir nefes alarak kelimelerimi dikkatle seçtim. Bu olanların onu incittiği aşikârdı. Ses tonundan ve yüzüne düşen gölgelerden belli oluyordu. Aynı zamanda ona bir vaka ya da hasta gibi de yaklaşmak istemiyordum. Benim için her ikisinden de daha önemliydi.

"Kız kardeşinle birlikte kalmayı başaramamış bile olsalar ikiniz hâlâ arkadaşansa birer ağabey-kardeş kadar yakınsınız gibi görünüyor," dedim. "Ama olanların ortasında kalmış olmana üzüldüm. Senin için zor olmuş olmalı."

"Evet. Tüm bunları sana neden anlatıyorum bilemiyorum." Bana yan gözle bir bakış attı. "Biliyor musun, konuşması kolay birisin?"

Gülümsedim. "Sen de öyle."

"Sen bana hiçbir şey anlatmadın ki henüz."

"Ah, pekâlâ." Ellerimi kot pantolonumun yanlarına silarak ısıttım. Ona ne anlatmalıydım? Dürüstlüğü ve açık-sözlü oluşu ona daha azını vermemem anlamına geliyordu. Her şeyi ortaya da dökebilirdim. "Annem ve babam ben on dört yaşındayken boşandılar. Bir süre için işler benim için berbattı. Ama Anne kendimi toparlamama yardımcı oldu, mezun olmam ve üniversiteye girmem için uğraştı."

"Oldukça iyi bir abla."

"O, harika bir abladır."

Gözleri ben ve yol arasında gidip geliyordu. "Sen de oldukça sıkı çalışıyorsun gerçi."

"Evet. Fakat üniversite pahalı ve benim oraya girebilmem için Anne öyle çok şey feda etti ki, hepsi onun sayesinde."

"Kötü bir durumdan kurtulmak için ikiniz de fazlasıyla çabalamış gibisiniz."

"Hımm." Başımı arabanın koltuğuna yasladım. Adamla konuşmak öylesine kolaydı ki. Bundan hoşlanmıştım. "Hepsi bu işte. Anne'in yarı zamanlı çalıştığı kitapçıda çalışıyorum ben de."

Belli belirsiz gülümsedi ve ne yazık ki bu bile içimin gıcıkklanmasına yetti. Tanrım, adam güzeldi. Bu araba yolculuğunun bitmesini hiç istemiyordum. Wisconsin'e kadar bile gidebilirdik ve umurumda olmazdı. Sadece arabayı doğuya doğru sür ve benzin bitene kadar devam et.

"Senin için işleri nasıl berbat etmişti?" diye sordu.

Böylece mutluluğum sona erdi. "Pek konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil."

O da beni konuşturmak için bekledi, beni kendi oyunumla yenmeyi planlıyordu. Kurnazca.

"Bir takım eziklerle takıldım. Kafayı buldum, uyuşturucu kullandım. Uyarıcı ve esrar falan, çok ciddi şeyler değildi. Okulu astım ve yapmamam gereken şeyler yaptım. Tehlikeli şeyler. Bir süre için yanlış bir çocukla çıktım." Tırnaklarım kotumun üzerinden bacaklarıma batıyordu. Fazla genç ve aptaldım. "Sonra hırsızlık yaparken yakalandım. Dükkânın sahibi herif polis çağıracağını söyleyip duruyordu ama Anne, onu vazgeçirmeyi başardı. Olanlar ödümü patlatmıştı. Ayrıca Anne'in ne kadar üzüldüğünü görmüştüm. Nihayet aklım başıma geldi ve tek acı çekenin ben olmadığımı anladım. Geceleri evden kaçıp onunla bununla takılmayı bıraktım ve okula yeniden gitmeye başladım. Onların kendilerine çekidüzen verip normal anne babalar gibi olamamalarından dolayı öylesine sinirliydim ki."

"Eminim."

"Gerçi normal olan neydi? Şimdilerde sanki her ebeveyn boşanıyormuş gibi."

"Evet. Neredeyse."

"Pek de iyi örnek teşkil etmiyorlar, değil mi?"

Aynı fikirde olduğunu belirten bir mırıldanmayla cevap verdi.

"İşte bu yüzden psikoloji okuyorum. Bir gün zor zamanlar geçiren çocuklara yardım edebilmeyi umuyorum."

Gülümsedi.

"Her neyse, benden ve zorlu ergenlik günlerimden bu kadar konuşmak yeter." Bacaklarımı çapraz yaparak oturduğum yerde ona doğru döndüm. "Ne zaman basgitar çalmaya başladın?"

"On dört yaşında falandım. Dave gitarlar için çıldırıyordu ve sonra Mal'in annesi ona bir takım aldı. Jimmy daha o zaman şarkı söyleyeceğine karar vermişti. Eski bir basgitarra sahip bir amcam vardı. Büyükbabam onunla konuşarak gitarı bana vermesi için ikna etti."

"Sana kamyoneti veren aynı büyükbaba mı? Harika biri gibi geliyor kulağa."

"Öyleydi, Lizzy. Gerçekten öyleydi."

Dairemin olduğu apartmanın önüne park etmiştik. Komikti ama daha önce hiç bu binayı görmekten bu kadar nefret etmemiştim ama bu yolculuğun bitmesini istemiyordum. Ben ile konuşarak geçirdiğim baş başa zaman özeldi. Ellerimi kucağımda kavuşturup yüz hatlarını inceledim. Bir an sonra motoru durdurdu.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Ne zaman olursa. Bunda ciddiym." Bir eli direksiyonun üzerinde dururken bana doğru hafifçe başını çevirdi.

İçimde mutlu titreşimler dans ediyordu. Şehvet dolu, cılgın şeyler oracıkta onun üzerine atlamamı ve harika yüzünü öpücüklere boğmamı söylüyordu. Çenemi sakalına sürtüp yumuşak mı değil mi görmemi. Beni nasıl etkilediğini, ona nasıl hayran olabileceğimi görmesini sağlamamı.

"Bana o şekilde bakman, beni öldürüyor," diye mırıldandı.

Sadece gülümsedim. Dilim zekice bir cevap veremeyeceğim kadar fena bir halde dolanıyordu. Sorun şuydu ki ona o şekilde bakmamam mümkün değildi. Onunla başka türlü olabilmem mümkün değildi.

Camdan bakarak güçlkle nefes verdi. "O kulübe haftada birkaç kere birilerini kaldırmak için giderim. Öyle bir yerde, bu son derece kolaydır. Çoğunlukla insanlar oraya sadece sarhoş olmaya ve yatacak birilerini bulmaya giderler."

"Anlıyorum."

"Ciddiyim."

"Peki, Ben. Bakire değilsin. Gereğince dikkate alındı. Ben de değilim bu arada."

Hülyalı koyu renkli gözler beni olduğum yere çiviledi, beni ele geçiriyordu. Dudaklarını yaladı. Bunu her yapışında hormonlarım neşeyle hareketleniyordu. Tüm bu mesele saçmalıktı.

"Siktir, çok tatlısın," diye içini geçirdi. "Yapmamam gereken her boku dilememe neden oluyorsun."

"Kim yapmaman gerektiğini söylemiş?" diye sordum daha da yakınlaşarak.

"Mal. Abla."

"Bu onlarla ilgili değil. Bu seninle ve benimle ilgili."

"Bir tanem. Liz..." Adımı derinden ve imalı biçimde söylemesi, siktir. Sesi içimi titretip bedenimin alev almasını ve dokunduğu her noktada bir kaos yaşanmasına neden oldu. Bir daha asla aynı olmayacaktım.

"Evet?" Daha da yakınlaştım ve biraz daha; kalbim gümbürdüyordu, dudaklarım hazırды. Hayatımda hiç birisini öpmek bu kadar önemli olmamıştı. Dudaklarının

benimkilerin üzerinde olmasına ihtiyacım vardı. Nefesine ve bedenine, hepsine ihtiyacım vardı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ona doğru dönüp bir dizimi altına alarak boy farkımızı dengelemeye çalıştım. Tedirgin fakat umut dolu bir gülümsemeyle elimi omzuna koyarak biraz daha yaklaştım. Onun ilk hamleyi yapmasını beklemeyi siktir et. İstedğim şeyin peşine düşmenin vakti gelmişti.

"Liz."

"Evet?"

İşte o anda jeton düştü. Ben'in vücut dili tamamen yanılttı. Adam bana doğru bir hamle yapmıyor, beni istemiyordu. Bu işte yalnızdım.

"Sen..." Kelimeler kuruyan boğazımda takıldı. Elimi geri çektim.

"Yapamam."

"Ne?"

Dümdüz karşıya baktı. "Gitmelisin."

Yüzümdeki ifade her neydiyse, kesinlikle mutlu bir ifade değildi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"En iyisi bu."

"En iyisi bu," diyerek tekrar ettim, yüzündeki gölgelere şaşkın bir bakış atarak.

"Bunu yapamam Liz. Bunu gruba yapamam."

"Ve kiminle çıktığınla ilgili gruba mı hesap veriyorsun?"

"Biz çıkmıyoruz."

Boğazımı temizledim. "Hayır, çıkmıyoruz. Tanrım, saatlerce konuşup mesajlaştık."

Bana bakarken yüzündeki ifade işkence çekiyor gibiydi. "Üzgünüm. Yapamam."

"Doğru." İçimdeki tüm hisler büyüdü, beni esir aldı.

Yine de aklım çalışmaya devam ediyor, tüm yaşananları gözden geçiriyor ve nerede izimi kaybettiğimi bulmaya çalışıyordu. Nasıl olmuştu da bu noktaya gelmiştik? “Sanırım biraz sıkışmıştın, belki de biraz yalnızdın ve benimle oynamaya karar verdin.”

Dişlerini sıkıp başını çevirdi.

“Yanıldığımı söyle.”

Hiçbir şey.

En azından nerede durduğumu biliyordum. Sanki bu beni gerçekten teselli edebilirmiş gibi. Yolcu kapısını iterek açıp arabadan indim.

“Liz...”

Kamyonetin kapısını hızla çarptım, soğuk metal avuç içlerimi sızlattı. Onunla işim bitmişti. Onunla işim öyle bitmişti ki. Buz gibi gece havası suratıma bir tokat gibi çarparak beni uyandırdı. Amma da utanç verici bir durumdu. Öylesine yoğun hissetmişim ve emindim ki. Ne kadar bildiğim ortadaydı.

Hiçbir şey.

Hiçbir bok.

Umutlarımı ve kalbimi yeniden buza gömmenin vakti gelmişti.

Üçüncü Bölüm

Ben: Hey, nasıl gidiyor?

Ben: İyi misin? Okul falan iyi mi?

Ben: Hadi ama Liz. Konuş benimle. Hâlâ senin arkadaşınıam.

Ben: Sanırım düğünde olacaksın?

"Şu beyaz Elvis takımlarından birini gerçekten giymeyecek, değil mi?"

Ablam omuzlarını silktili. "Onu ne mutlu ederse."

"Evet ama bu senin düğünün."

"Bizim düğünümüz," diyerek beni düzelttili, dudaklarına son bir kat ruj sürüp sonra da onu bir parça mendille hafifletirken.

"Tanrım, Anne. Harika görünüyorsun."

Gerçekten öyle görünüyordu. Eski model gelinlik görkemliydi. Yüzünden geriye şık bir şekilde taranmış kızıl

saçlarıyla son derece zarif görünüyordu. Gözlerim hafiften yaşıyordu, bu nedenle birkaç kere gözlerimi kırpıştırmam gerekmişti. Makyözün suratında ne kadar uğraştığı düşünülürse, verilen uğraşı heba etmek istemiyordum.

“Teşekkürler.” Bana doğru uzanıp elimi sıktı. “Sen de oldukça harika görünüyorsun, doğum günü kızı.”

Aslında doğum günüm dündü. Anne, Vegas’taki düğün kutlamalarına yasal olarak katılabileceğim yaşa kadar beklemekte ısrar etmişti. Aslına bakarsanız, bana pek de yetişkinmişim gibi davranma alışkanlığı olmadığı düşünülünce oldukça beklenmedik bir durumdu bu.

Evelyn, Lena, Anne ve ben doğum günümü Bellagio’nun bu villasının jakuzisinde, lezzetli bir şeyler atıştırarak ve servis edilen kokteyller eşliğinde kutlamıştık. Tabii ki villanın şahsi bir uşağı vardı. Ah ve dışarıdaki şömine gürül gürül yanıyordu çünkü çölde aralık ayı geceleri oldukça soğuktu. En önemlisi top keklerimiz vardı; çünkü bir kürdana takılıp şekere batırılmış kek toplarından daha lezzetli bir şey olamazdı.

Bu şey ruhuma sahipti.

Kendi, mavi mürekkep renkli nostaljik Dior elbisemin diz hizasındaki eteğini düzelttim. Elbiseyi birkaç hafta önce Cumartesi Pazarı’nda bulmuştuk. Güzel bir elbiseydi. Kadınsıydı ama kokoş değildi. Saçlarım geriye doğru taranmış, sade ama şık bir şekildeydi.

Ben’in ne düşüneceğini merak ettim.

Önemli olduğundan değil. Görünüşümden memnundum ve bu yeterliydi. Dünyamın dönüşü onun ya da herhangi başka bir adamın onayına bağlı değildi. Yine de Ben ile ilgili duygularım yoğunluğunu yitirene kadar onu olabildiğince görmezden geldim ya da en azından onunla göz teması kurmaktan kaçındım. Benimkisi gibi

inatçı bir yürek bile bir noktadan sonra pes etmeliydi. Okul oldukça yoğundu ve iş için de aynı şeyi söylemek mümkündü. Anne'in düğün işleriyle meşgul olduğu zamanlarda Rhys bana fazla mesai şansı tanıdı, bu nedenle beni meşgul edecek bir hayli şey vardı. Çoğunlukla. Bu gece ilerleyen saatlerde dışarı çıkmak ve biraz rahatlamak iyi olabilirdi. Vegas'ta ne varmış görmek.

Sam durup bana başıyla işaret etti. Vakit gelmişti. En-dişeli düşünceler yerini tatlı heyecanlara bıraktı. Oturma odasından alçak sesli konuşmalar, hafif bir müzik sesi geliyordu.

"Pekâlâ müstakbel Bayan Ericson. Herkes hazır olduğuna göre..."

"Balkabağım!" fazlasıyla tanıdık bir ses çınladı. "Balkabağım, neredesin?"

Son derece sakın görünen Anne kapıya doğru dönerek seslendi, "Buradayım."

Kapılar içeriye doğru hızla açıldı ve Mal belirdi, görünüşe bakılırsa son derece şık bir siyah takım ve aynı renkte Converse ayakkabılar giymişti. Ne görüntüyüdü ama. Altın sarısı saçları parlayarak omuzlarına dökülüyordu. Gelinin isteği üzerine doğal hallerine bırakılmışlardı. Şimdiden onu bir ağabey gibi görüyordum. Ancak yine de ben bile adamın fazlasıyla iyi olduğunu kabul etmeliydim.

"Beni törenden önce görmemen gerekiyor," dedi Anne.

"Kuralları sevmem."

"Fark ettim."

Suratında belli belirsiz bir gülümsemeyle Anne'e doğru hareket etti. "Biliyorsun, oldukça harika görünüyorum ama sen Balkabağım, sen benden de iyi görünüyorsun."

Ablam da ona gülümsüyordu. "Teşekkür ederim."

"Benimle evlenecek misin?"

"İnansen iyi olur."

Suratını ablamın boynuna gömdü. Bir an sonra Anne bir çığlık atarak onun sırtına vurdu. "Düğünden önce boynumda bir morluk istemiyorum Mal yoksa seni öldürürüm."

Odayı çılgınca bir kahkaha doldurdu.

"Ciddiyim!"

"Seni seviyorum. Hadi evlenelim." Âdeta bir filmde çıkmış gibi onu kollarının arasına alarak dışarı taşırken kapıda bir an için durdu. "Sen de hiç fena görünmüyorsun Lizzy. Hadi, yapalım şu işi."

Hem benim hem de Anne'in çiçeğini aldım ve suratımda bir gülümsemeyle onları takip ettim. Bu harika olacaktı.

Fazlasıyla şatafatlı oturma odasında mobilyalar kenarlara çekilmiş, tören için yer açılmıştı. Ve töreni Santa Elvis yürütüyordu. Koca peruklu adamın kemerinde o kadar çok parlak taş vardı ki pantolonunun nasıl yerinde durduğu bir muammaydı. O şeyin bir ton olması gerekirdi. Her yüzeyde kırmızı güllerle dolu bir vazo vardı; güllerin baş döndürücü kokusu odayı kaplamıştı. Köşede gürül gürül bir ateş yanıyordu. Her şey mükemmeldi, güzeldi ve etrafımız bu ânı bizimle paylaşmak için bekleyen mutlu, tanıdık yüzlerle çeviriliydi. Anne nihayet hak ettiği aileye sahipti.

Odanın köşesinde bir dörtlü müzik çalmaya başladı ve Santa Elvis ağzını açtı. Love Me Tender'ın bu hali bir harikaydı. Ya da daha sonra öyle dendiğini duydum.

Ben kenarda Jimmy ve David ile birlikte duruyordu, hepsi benzer koyu renkli takımlar giymişlerdi. Sadece

Ben ceketini ve kravatını bir kenara atmıştı. Beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış, dövmele kollarını meydanda bırakmıştı. Öyle iyi görünüyordu ki. Canımı acıtiyordu ama öfkeli olsam da olmasam da bunu ona söyledim, tabii eğer konuşmayı becerebilseydim.

Başını kaldırdığında ona baktığımı gördü. Bakışlarında suçlama ya da eleştiri yoktu. Aynı utanç duygusu içimi kaplayarak yüzümün kızarmasına neden oldu. Ama o da durup bana baktı. Eğer kalp atışlarımız ve nefes alıp verişlerimiz eş zamanlıysa buna şaşırmazdım. Bu çılgınca bir şeydi. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydım.

Sadece o ve ben vardık.

Söylenmesi gerekenler söylenmişti ve ablamın kahkahasını duydum.

Ben'in bakışları elbisemi baştan aşağıya süzdü ve yeniden yüzüme döndü. Yüzünün gerilmesiyle gözlerinin çevresinde ince çizgiler oluştu. Benimse içimde tutmaya çalıştığım her şeyden, söylenmemiş onca sözden ötürü çenem ağrımişti. Ya da belki hâlâ aynı şeylerdi, onu aramızda bu riski almaya değecek gerçek bir şeylerin olduğuna inandırma arzusu. Arkadaşlık ve seks ve daha ne olduğunu bilmediğim bir şeylerin karmaşası. Aramızdaki sözsüz iletişim.

Muhtemelen bunları hâlâ duymak istemiyordu. Adam başımın ağrımına, kalbimin sızlamasına neden oluyordu.

"Hayır, doğru yapmıyorsun." Bu beyan beni kendime getirmiş, dikkatimi odanın ön tarafına çekmişti. Düşün ahalisinde bir şeyler yanlış gidiyordu.

"Ben yaparım," dedi Mal, Santa Elvis'e.

Kral omzunu silkti. Her hâlükârda parasını alacaktı sanırım.

"Tabii ki sen Anne, ben Mal'i eşin olarak kabul ediyorsun," diyerek devam etti, ablam hâlâ kolları arasındaydı. "Sen benim Balkabağımsın ve başkaları ne bok yediğime akıl sır erdiremeyip kafalarını sallarken sen benim komik olduğumu düşünüyorsun. Arada sırada geçirdiğin küçük histeri krizlerini sevimli buluyorum ama eğer ciddi olmam ve seni dinlememe ihtiyacın olursa, söz veririm bunu yapacağım. İyi günde kötü günde, sen benimlesin ve ben de seninle. Ne olursa olsun, her zaman birlikte işleri yoluna koyacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedi ablam, bir elini kaldırıp bir damla gözyaşını yüzünden silerken.

"Sen istediğim ya da ihtiyacım olan tek kadınsın ve başka bir heriften hoşlanmana imkân yok çünkü bana sahipsin ve ben muhteşemim. Sorun var mı?"

"Sorun yok."

"Pekâlâ," dedi Mal. "Biz evlendik."

"Evlendiler!" diye bağırdı Santa Elvis, sırf eğlence olsun diye kalçasını çevirerek.

Müzik yeniden başladı ve odayı alkış ve tezahürat sesleri doldurdu. Mal'in ve Anne'in dudakları birbirlerinde eridi. Ben de bunu istiyordum, birlikte sahip oldukları şeyi ve bunu beklemeye kesinlikle değerci. Yedi yıl boyunca aşkın saçmalıktan ibaret olduğuna inanarak harcadığım zamandan sonra, yeniden pes edemezdin. Gerçek buydu. Bir gün Ben'in bana hissettirdiği gibi hissettirecek birisini bulacaktım.

Sadece beklemem gerekiyordu.

Herkes çılgına dönmüşken Santa Elvis "Viva Las Vegas"ı söylemeye başladı. Ben ve benim haricimdeki herkes. Kahretsin. Neredeyse tüm töreni kaçırmıştım.

Tanrı'ya şükür, Mal'in babası yakından takip ediyor gibiydi. Var olan en kötü kız kardeşim. Yanlarına giderek herkes gibi ben de alkışlamaya başlamıştım ki ellerimin arasında duran çiçek buketini hatırladım. En iyisi alkışlamamaktı.

Bir kişi hariç, etrafımız mutlu yüzlerle çevriliydi. Ah harika, annem gelmişti. Odanın diğer tarafında kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş duruyordu. Anlaşılan o ki benim törenin başındaki dikkat eksikliğim birilerinin gözünden kaçmamıştı. Bakışları Ben ve benim aramızda gidip geliyor, kaşları daha da çatılıyordu. Bütün gece annemden uzak durmam en iyisi olacaktı. Şu sıralar ihtiyacım olan son şey Jen'in burnunu yeniden hayatıma sokması olurdu.

Yok, kalsın.

"Küçük kız kardeşim," diye bağırdı Mal, kollarını açmış bana doğru gelirken.

Nihayet Anne'i yere indirmişti belli ki çünkü Anne, David ve Evelyn tarafından bir grup kucaklaşmasına alınmıştı. Yeni eniştem beni yakalarcasına kucaklayarak belimden kavradığı gibi havaya kaldırdı ve öldüresiye sıktı. Nefes almak mı... son derece demode.

"Bu harika olacak. Her zaman bir kız kardeşim olmasını istemiştım," dedi. "Demek istediğim, beni yanlış anlama, ablalar da güzeldir. Ama kız kardeşler çok daha eğlenceli, değil mi?"

Kısmen hırıltılı bir ses çıkardım.

"Ve doğum günün için sana ne aldığımı görene kadar bekle. En. Harika. Hediye."

"Dostum, kızı paralamadan önce yere indir," dedi Ben, sesi endişe doluydu.

"Ne?" Mal beni yere indirdi. Tanrı'ya şükür.

Sızlayan kaburgalarımı sıvazlayıp derin bir nefes aldım. "Bu kucaklamanın sevgi dozu sanki birazcık kaçmış gibiydi."

"Ah. Özür dilerim kız kardeşim."

"Sorun yok." Sırıttım, hâlâ nefesimi yakalamaya çalışıyordum. "Tebrikler."

"Evet. Tebrikler dostum," dedi Ben. Hararetli bir şekilde el sıkıştılar ve ardından omuza inen hafif darbeler geldi.

"Teşekkürler dostum."

Mal hiç vakit kaybetmeden bir sonraki kucaklaşma kurbanına geçti. Ki bu da yeniden Ben ile birbirimize bakarak kalmamıza neden oldu. Hiç de tuhaf bir durum değildi.

"Harika görünüyorsun Lizzy."

"Sen de." Koyu renkli gözlerine daha fazla bakamazdım, bu yüzden ayakkabılarını inceledim. Hoş, güvenli bir hedef. Kocaman siyah botlar, krem renkli mermer üzerinde oldukça dramatik bir tezat oluşturunuyordu.

Hiçbir şey demedi.

Ve evet, peki, burada işim bitmişti. "İyi geceler."

"Liz, bekle..."

"İnsanlarla konuşmalıyım."

Eli, kolumu kavradı. "Bekle. Seninle konuşmak istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kolumu çekerek serbest bırakmasını sağladım.

"Lütfen."

Bu basit kelime işe yaramış, duraksamamı sağlamıştı. Aptal, yufka yürekli ben. "Peki. Belki sonra."

"Sonra."

Hayatta istediğın bir şeylerin olması iyiydi. Her zaman istediklerine sahip olacağın anlamına gelmiyordu. Onun ne söyleyeceğini düşünmek, şimdiden heyecanlanmama neden oluyordu. Nedimeler meşgul insanlardı; yapmam gereken bir ton iş vardı. Ben Nicholson bekleyebilirdi. Bu gece onun ya da benim ya da aramızdaki bitmemiş saçmalıkla ilgili değildi. Birazcık bile değildi. En az yirmi beş kişi vardı ve bu rakama Santa Elvis ve Yaylı Çalgılar Dörtlüsü dahil de değildi. Mal'in ailesi, babası ve ablaları, onların eşleri ve çocukları. Anne ile benim annem —bundan böyle Uzak Durulması Gereken Kadın olarak bilinecek. Stage Dive grubu üyeleri ve eşleri, ayrıca Lauren ve tabii ki Nate. Selamlaşacak ve kaynaşacak bir sürü insan.

Ancak ilk önce ablama sarılmak istiyordum. Onu sımsıkı kucaklamak ve iyi insanlara iyi şeyler olduğunun bilincine varmak istiyordum; her zaman hak ettiği kadar mutlu görünüyordu.

Bu yüzden tam olarak bunu yaptım.

Etraftaki herkesle yaklaşık beş saat kadar sohbet edip olabileceğim en iyi nedime olduktan sonra düğün töreni nihayet sona gelmişti. Tanrı'ya yemin ederim, bu gece şehir merkezinde bir geceyi sonuna kadar hak etmiştim. Hem Ben'den hem de annemden, uzun süre aynı noktada durmayarak tüm gece kaçınmışım. Mal'in yeğenlerini oyalama çabalarım da bu konuda epey işe yaramıştı.

Asla ve asla çocuk sahibi olmamayı aklımın bir köşesine yazmalıydım. Onlarla çalışmakta sorun yoktu ama günün sonunda işim bittiğinde onlardan uzak bir akşam istiyordum, o kadar. Sevimli olabilirlerdi ama aynı zamanda kesinlikle delilerdi. Mal'in en azından bir jakarh

kumaş kaplı sandalyenin parasını ödemesi gerekeceğine oldukça emindim. Sandalyeden ezmeyle yapılmış parmak boyasını çıkarmak için elimden geleni yapmıştım ama pek şansım yoktu. Bu suçun sahibi hâlâ koridordaki masanın altında saklanıyordu.

Çiftler ilerleyen saatin, zengin menünün ve pahalı içkilerin etkisiyle giderek daha sevgi dolu bir hal almışlardı. Bense artık partilemeye hazırdım!

“Biz sıvışmak üzereyiz,” diye bildirdi Anne, dirseğimi kavrayarak. Diğer kolu kocasının boynuna dolanmış haldeydi.

“Tahmin ettim.” Başımınla onayladım. “Kafanın yanına monte olmuş arkadaş kısmen ipucu oldu benim için.”

Mal nefes almak için bile başını kaldırmadı. Onun yerine, Anne’in kulağını dişlemeye devam etti. Ancak kulağına bir şey söyledi. Dünyada anlamamın mümkün olmayacağı bir dizi kelime sarf etti.

“Ne dedi?” diye sordum.

“Gidip evliliğimizin gereğini yerine getirmemiz gerektiğini söyledi,” dedi Anne.

“Elbette söylemiştir. Bu konuda iyi eğlenceler.”

“Eğleneceğiz.”

Kulağına yapışık adamdan bir dizi daha anlamsız sözcük geldi.

“Sanırım bunun Liz için geri döndüğünde sürpriz olması gerekiyordu?” diye cevap verdi Anne.

Mal nihayet yüzünü gösterdi. “Ama öylesine havalı ki. Ben öylesine havalıyım ki. Sanırım bunu bilmek onun da hakkı.”

“Senin hediyen, sana kalmış. Eğer istiyorsan ona söyle.” Anne bir kahkaha attı.

Mal dünyayı aydınlatacak bir sırıtışla bana baktı, göz

kamaştırıcıydı. "Sana doğum günü hediyen olarak bebe mavisi, 1967 model bir Mustang GT aldım."

"Gerçekten mi?" diye ciyakladım heyecanla.

"Kesinlikle. En iyisi değil miyim? Aman Tanrım, ben harikayım! Kendim bile şaşırıyorum. Hadi çak bakalım küçük kız kardeş." Bir beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Son derece canlı bir şekilde eline çaktım. "Bu muhteşem Mal!"

"Öyle, değil mi?"

"Çok teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil." Dikkatsiz bir el sallama hareketiyle önemsiz bir şeymiş gibi davrandı. "Amaan."

Sadece Anne durumdan pek heyecanlanmış görünmüyordu. "Liz'e yüksek performanslı bir klasik mi aldın? Bana bir Prius almıştın."

Mal, dudaklarını bükerek Anne'in suratını elleri arasına aldı. "Çünkü sen benim Balkabağımsın Prius Prensesi. Senin gibi kızlar hızlı arabalar kullanmaz."

"Benim gibi kızlar?"

"Güzel, akıllı, trafik ışıklarına ve onun gibi boktan şeylere fazlasıyla saygısı olan iyi kızlar. Ayrıca sen bana sahipsin. Hayatında başka hıza ihtiyacın yok."

Anne'in tam olarak ikna olduğunu söyleyemezdim ama bir başka öpücüğün ardından konunun kapanmasına müsaade etti.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu bana sonunda.

"Dans etmeye falan giderim diye düşünmüştüm," dedim, heyecanla topuklarımın üzerinde sallanarak. Vegas, bekle beni. "Reşit kimliğim bir işe yarasın diyorum."

Anne'in gülümsemesi hafifçe soldu. "Evet, tabii. Dinle, Sam de birkaç kulübe gitmeyi planlıyordu. Sana takıl-sa olur mu?"

Ha? "Güvenlik sorumlusu olan Sam mi?"

"Evet." Gözlerini bir an için benden kaçırarak odada dolaştırdı. "İşine karışmayacak, söz veriyorum. Gerçekten harika bir adamdır ve Vegas'ta tek başına dışarı çıkmak pek de akıl kârı bir iş değil. Sorun etmezsin, değil mi? Söz veriyorum işine falan karışmayacak."

"Hayır, sanırım sorun olmaz."

"İyi." Görünür şekilde rahatlamış bir halde Mal'e doğru yaslandı. "Bu arada, sanırım eşyaları Penthouse'a taşıdılar bile. Anahtarın var, değil mi?"

"Evet. Her şey hazır."

"Ve eğer kendi başına bir yere gidecek olursan, otelin içinde kaybolmamaya dikkat et. Bu yer devasa."

"Başımın çaresine bakarım. Git kocanı mutlu et." Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Tebrikler. Harika bir geceydi. Harika görünüyordun."

"Peki, ya ben?" diye bir soru geldi Mal'den.

"Oldukça sevimliydin." Başını okşadım. "Görüşürüz!"

Unutmam gereken bir adam ve keşfetmem gereken bir şehir vardı.

Dördüncü Bölüm

“Adım ne demiştin?”

“Liz.”

“Lisa?”

“Çok yaklaştın.” Sarhoş sarışına sırttım ve margaritamdan bir yudum daha aldım. Sevimli olabilirdi ama sevimliliği, şaha kalkmış aptallığını ya da kanındaki tavan yapmış alkol seviyesini örtbas etmiyordu. Bacaklarınızın arasını nemlendireceğini düşündüğü sırtışıyla bana baktı ve eminim ayık olduğunda bu sırtış işe yarırıyordu. Ya da arzularının hedefindeki kişi en az kendisi kadar sarhoş olduğunda.

Ne yazık ki, iki buçuk kadeh margaritanın yarattığı çakırkeyf hava, onun durumuyla yarışabilecek halde değildi.

Yaklaşık bir saattir dans ediyor, eğleniyorduk. Gerçekten birbirimize dokunduğumuz ya da sürtündüğümüz ya

da onun işaret olarak algılayacağı başka bir şey yaptığımız söylenemezdi.

Çünkü sınırlarımı biliyordum, değil mi? Elbette, biliyordum.

Otelde geniş bir bar ve gece kulübü seçeneği vardı. Yakınlarında bulunanları saymıyordum bile. Hemen yolun karşısındaki mekândan başlamıştık. İyi müzik, bol bol dans ve birkaç içki. Keyfim yerindeydi.

Her neyse, hamle yapmaya kalkarak işleri bok etmesi yazık olmuştu. Omzumun üzerinden güvenlik sorumlusu Sam'e —kendisi kesinlikle dans etmiyordu— doğru baktım, son üç saattir olduğu yerde, elinde bir kadeh viskiyle duruyordu. Güya birkaç gece kulübüne gitmek istiyormuş, kıcı mı ye! Adam başıma resmen sarılmıştı. Bu gece ilk kez olmayarak, gözlerini dans partnerimin üzerine kilitlemiş, başını inanmaz bir şekilde sallıyordu. Ona gülümseyerek karşılık verdim. Bu gece ciddi bir şey yoktu. Bu gece, kahkaha, dans, birkaç içki ve genç ve bekâr oluşumu kutlamakla ilgiliydi.

Sarhoş dans partnerim bir kolunu belime dolayıp dudaklarını yaladı. "Pekâlâ Lila."

"Evet, Mike?"

Suratı ekşidi. "Mark. Benim adım Mark."

"Ah, Tanrım, üzgünüm. Mark. Benim hatam."

"Önemli değil bebeğim." Öne doğru eğilip hamle yapmaya hazırlanırken yüzüne tembel bir sırtış yerleşti.

Hiç sanmıyorum.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve sakince yana doğru bir adım atarak dudaklarıma yapıştırmaya çalıştığı öpücükten kaçtım. Tekila ile tatlandırılmış buzlu cennetten çıkma tuzlu içeceğim bittiğinde bu mekândan çıkacaktım. Sam ile birlikte takılacak başka bir yer bulabilirdik.

Eğer beynimi donduracağını düşünmesem kadehi kafama dikerdim. "Pekâlâ, bu harikaydı."

"Daha parti yeni başlıyordu," dedi dili dolanarak.

Ustaca bir hareket olması gerektiği kesin bir hareketle sersem herif üstüme çıkarak sırtımı bara çarpmama neden oldu. Daha kötüsü lanet olası içkim her yere saçıldı. Bu içki pek de ucuz değildi ve Mark'ın bana bir tane daha almasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Şu haliyle de fazlasıyla kapılmaması gereken fikre kapılmıştı. Aptal herif.

"Siktir." Sarhoş ahmağı göğsünden iterek, üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Çekil."

Sözlerimin ani bir süper gücü varmış gibi, ahmak herif kalabalığa doğru fırlayıp kış üstü yere indi. Vay canına. Buna ne dersiniz. Ağzım açık kalmış bir halde bakakaldım. Sonra önümdeki geniş alanda Ben belirdi.

Kahretsin.

"Selam," dedim, artık boş kalan bardağımı bar tezgâhının üzerine koyarak. "Merhaba."

Alm endişeyle kırışmış, dudakları memnuniyetsiz bir çizgi halini almıştı. Tanrım, kızgın görünüyordu. Bakışı ve sakalıyla tam bir barbar gibi görünüyordu. Kürk giyip ok taşısa ve bana yemek için bir domuz sunsa şaşırırdım. Ah, eski Taş Devri aşkları.

"Nasılsın?" diye sordum.

Hâlâ ses yoktu.

"İçecek bir şey ister miydin? Başka bir kulübe gitmek üzereydin ama burada biraz daha takılmak istersen, bana uyar."

Ellerini her iki yanıma, bar tezgâhına koyarak beni kolları arasında kısırdı. Hah.

"Gecen iyi geçiyor mu?" diye sordum.

"Pek değil. Seni arıyordum."

"Bu çok tatlı. Ama bunu yapmana gerek yoktu."

"Seninle konuşmak istediğimi biliyordun."

"Evet, biliyordum."

"Sonra konuşuruz demiştin."

"Biliyorum. Ancak sorun şu ki, belki de ben seninle konuşmak istemiyordumdur Ben. Belki ben olanları sadece unutmak ve hayatıma devam etmek istiyordumdur."

Arkasında kaslı iki bar güvenliği az önceki dans partnerime dışarıya doğru eşlik ediyorlardı.

"Güle güle Mike." Parmaklarımı oynatarak el salladım.

"Ve o adamla ne bok yediğini sanıyordun sen?" diye rek kükredi.

"Dans ediyordum, ta ki herif biraz fazla sarhoş hale gelene kadar. Benim güvenliğim konusunda bir sorun yok burada. Arkadaşım Sam, başıma bir şey gelirse diye burada." Barın kenarında dikilen adamı başımla işaret ettim.

Tuhaf bir şekilde adamın varlığı Ben'in daha da huy-suzlanmasına neden oldu. "O zaman o aptal herif üzerine tırmanırken neden bir bok yapmıyordu?"

"Muhtemelen her şeyin kontrolüm altında olduğunu bildiği için."

Başını yana doğru eğdi. "Kontrolün altındaydı, öyle mi?"

"Aynen."

"Komik, tatlım. Çünkü içeri girdiğimde sarhoş herifin tekinin seni ezmek üzere olduğunu gördüğüme yemin edebilirim." Adamın kulaklarından resmen duman çıkı-yordu, yanakları kızarmış, gözleri ateş saçıyordu. Olduk-ça etkileyiciydi.

"Kötü görüldüğünün farkındayım ama durum kontrolüm altındaydı."

"Öyleydi demek?" Kahkahası hiç de eğleniyormuş gibi gelmiyordu kulağa. "Tanrım. Burada işin bitti."

"Ah, hayır. Aslına bakarsan bitmedi. Bak işte burada sorun yaşıyoruz." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sonra tekrar açtım çünkü savunmaya geçmiş gibi görünmektense ölürdüm. Hatalı olan oydu, ben değildim. "Beni ya da duygularımı ciddiye almaya hazır değildin. Tek yapmak istediğin saklanmaktı Bay Bağlılık İçin Fazla Havalıyım ve canın istediğinde benim duygularımla oynamak. Peki, bunu kabul ettim. Ama bu sana, asla buraya gelerek benim sahibimmişsin gibi davranma hakkı vermez. Asla."

"Öyle mi?" diye sordu, neredeyse burun buruna geleceğimiz şekilde öne eğilerek.

"Aynen öyle bebeğim." Şakacıktan omzuna bir yumruk attım ki omzuna güçlkle yetiştigimi söylemeliyim. Peki, boş mideyle içilmiş olan içkiler beni biraz daha/fazlasıyla cesur/aptal yapmış olabilir. "O yüzden neden o mağara adamlarına yakışacak küçük kıskançlık gösterini alıp başka yere gitmiyorsun. Görüyorsun ya, istediğim haltı yerim dediğim şeyi yapıyorum. Anlaşıldı mı?"

Sadece gözlerini dikip bana baktı.

"Ve kaslarınla ve sakalınla ne kadar sevimli olursan ol, benim için fazla alengirli ve... karmaşıksın."

"Öyle miyim?"

"Evet, öylesin. Nihayet demek istediğimi anlıyor musun?"

"Emin olabilirsiniz."

"Harika. O zaman lütfen seksapelinizi başka bir yere götürün bayım. Hiçbir parçasını istemiyorum!" Hah. Her şeyi söylemiştim. Sarhoş cesareti başka bir şeydi.

Bir kere başıyla onayladı, pek benim kelimelerim içinmiş gibi değildi bu hareketi, daha çok bir şeye karar vermiş gibiydi. Ne olduğunu öğrenmem pek uzun sürmedi. Adam kalçalarımı kavradığı gibi beni omzunun üzerine attı.

“Yapma...”

Ve havaya kalkmıştım. Sonra da bedenimin yarısı omzunun üzerinden sarkıyordu. İtfaiyeciler gibi beni omzunun üzerine atmıştı.

“Ben, indir beni.”

Kolunu dizlerimin hizasına doladı, bir eli bacaklarımın arkasını kavradı. Pek de uygun bir seviyeden tutmuyordu. Gerçi bu durumun herhangi bir noktası pek uygun değildi. Daha sonra yer altımızda hareket etmeye başladı.

“Ben!”

Herif yavaşlamadı bile.

“Bu akşamlik bu kadar sanırım Bayan Rollins,” dedi Sam.

“Beni aşağı indirmesini sağla,” diye ciyaktıdım.

“Korkarım karışamam. Görüyorsunuz ya Bay Nicholson da benim patronum.”

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Beni zor bir duruma sokuyor. Anlıyorsunuz ya.”

Hiçbir şey yapamıyordum.

“Dürüst olmak gerekirse, Bay Nicholson bana saatler önce nerede olduğunuzu soran bir mesaj attı,” dedi Sam.

“Ona söylemedim.”

“Ah, evet. Harikası.”

Sam sırtıttı. Pislik.

“Ben hallettim,” diye homurdandı beni taşıyan tarih öncesinden kalma pislik.

"Pekâlâ," dedi fazlasıyla gereksiz güvenlik sorumlusu. "Gidip bir kart oyununda para kaybetme zamanı o zaman. İyi geceler."

Ben söylendi.

Böylece ben de kışına şaplak attım. "Kesinlikle saçmalıyorsun. Beni yere indir."

"Hayır."

"Bunun ne kadar delice görüldüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Umurumda değil."

"Benim umurumda. Tanrım. Beni deli ediyorsun."

Başka bir homurtu. Ne kadar da orijinal.

Kahkaham biraz fazla çılgınca çıkmıştı. Fazla yüksek sesli. Ne geceydi ama.

Kendimi kaybetmek öylesine cazipti ki ama hayır. Uyuşmazlığın çözümü. Sonuna kadar bir profesyoneldim. "Ben, neden beni yere indirmiyorsun ve ne konuşacaksan bir içki içerek konuşmuyoruz. Dikkatimi çekmeyi belli ki başardın."

"Sanmıyorum."

"Bak, daha önce konuşma arzunu ciddiye almadığım için üzgünüm. Bırak da hatamı telafi edeyim."

Beni duymazdan geldi.

Ne yazık ki etrafımızdakiler için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Onlar kıkırdayarak ve bizi işaret ederek devam ediyorlardı, sanki biz bir komedi oyunu sergiliyorduk. Ancak kimse durup bana yardım etmeyi düşündü mü? Hayır.

Ah şu insanlar.

"Mantıklı olmaya çalışıyorum burada!"

"Biliyorum."

“Ki bu da benim için fazlasıyla olgun bir davranış, baş aşağı durmuş kışınla konuştuğumu hesaba katacak olursak Ben!” Bıkkınlıkla söylenerek bir kere daha kışına bir şaplak attım, bu defa tamamen eğlencesine. Bu kadar kalın kafalı ve harika kışlı bir başka adam daha var mıydı acaba? Hiç sanmıyorum.

“O yaptığına devam edersen, aynısını ben de yapmaya başlayacağım,” diye beni uyardı. “Ve benim ellerim seninkinden fazlasıyla büyük Liz.”

“Tam bir pislisin.”

“Biliyorsun ki sen de son derece sevimli görünüyor olabilirsin ama sinirlendiğin zaman kapanmayan bir çenen var.”

“Kışımı ısır.”

“Saat geç oldu Lizzy. Kötü kızlar için uyuma vakti,” dedi.

“Ah, Ben. Sorunun yatağa atacak birini bulamaman olduğunu söyleseydin ya. Bir şeyler bulabilirdik.”

Kahkahası tam olarak ahlaksız ve aşağılıktı. “Çok iyisin tatlım.”

“Hiç dert değil. İş bitirebilmek için senin gibi güçlü, kuvvetli bir rock yıldızının bardan kız kaçırmak zorunda kalması çok yazık, hayatım.”

Elbisemin eteğinin yukarı sıyrılmasıyla buz gibi hava uyluklarımın arkasına çarptı. Yumuşak tenimin üzerinde dişleri gezindi, nefesi bazı noktaları ısıtmaya fazlasıyla yakındı. Ya da belki hepsi benim hayal ürünümdü. Her halükârda tepemin atmasının tam vaktiydi.

“Aklından bile geçirme,” diye ciyakladım, kımıldanarak.

Etrafımdaki kolları sıkılaştı ve keskin dişlerin yerini dudakları aldı. “Kımıldanmayı kes.”

"Sen de bir piç kurusu gibi davranmayı kes ve beni yere indir."

"Beni ısır dedin." Ahmak kıkırdadı.

Her neyse. Basit insanlar genellikle kolay eğlendirilirler.

Kahretsin, çok yukarıdaydım. Biraz korkutucu bir durumdu. Şık bir koridorda ilerliyorduk, hafif bir sigara kokusu ve kollu makinelerin sesleri, dev kumarhanenin pek de uzakta olmadığını işaret ediyordu. Sonra bir gösterinin reklamının tekrar tekrar döndüğü şatafatlı bir asansöre bindik. Aptal adamın cüzdanı arka cebindeydi. Nihayet eğlenecek bir şeyler bulmuştum. Neden olmasın?

"Meli kim? Ve..." Üzerine isim karalanmış bir diğer kâğıt parçasını suratıma yaklaştırdım. "Kahretsin. Sanırım Karen yazıyor. İyi vakit geçirmek için Karen'ı aramamalısın bence. Zavallı kız adını zar zor yazmış. Hey, kredi kartını ödünç almam sorun olur mu?"

Mağara adamı çömeldi ve ayaklarım yeniden zeminle buluştu. Güçlü bir şekilde dirseğimden kavramıştı. Bu iyi bir şeydi çünkü, vay canına, başım fırıl fırıl dönüyor, dünya yavaşça eksenine oturuyordu.

"Onu bana ver," diye gürleyerek elimden cüzdanını kaptı ve arka cebine geri soktu. "Şımarık bir çocuk gibi davranmayı kes."

"Ben mi şımarık bir çocuk gibi davranıyorum? Sen ciddi misin?"

"Benimle sonra konuşacağını söyledikten sonra ortadan yok oldun."

Burnumdan tuhaf bir ses çıkararak güldüm. "Çünkü senin bahanelerini dinlemek gerçekten iyi vakit geçirmek olacaktı."

“Öyle değil.”

“Saçmalık,” dedim, ellerimi kalçalarıma koyarak. “Git senin oyununu oynamak isteyen birilerini bul Ben.”

“Siktir.” Başka yöne doğru döndü, dudakları gergindi. “Özür dilemek istemiştin, tamam mı?”

Onu izleyerek bekledim.

“Seni özledim Liz. Seni incitmek istememiştin.” İçten gözükiyordu, gözlerindeki acı belliydi. “Üzgünüm.”

“Peki. Ama yine de bunu yapamam.”

Bakışları yüzümü inceliyordu. “Neyi yapamazsın?”

“Seninle arkadaş olamam.”

Hiçbir şey demedi.

“Üzgünüm. Biliyorum yalnızsın ve L.A.’i özlüyorsun ama yapamam. Sana karşı bir şeyler hissediyorum ve onları öylesine rafa kaldıramam çünkü buna hazır değilim.”

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı, bembeyaz olmalarına yetecek kadar sıkılmıştı. Sonra bana arkasını döndü.

“Ben?”

Sessizlik.

“Ne olursa olsun, ben de seni özledim.”

Asansörün kata geldiğini işaret eden ping sesi duyuldu ve kapılar yavaşça açıldı.

“Beni getirdiğin için teşekkürler.” Dışarı çıkıp çaktırmadan anahtarımı sutyenimden çıkarmaya uğraştım. Haklıydı. Bu geceyi bitirmenin vakti gelmişti. En azından biraz dans etmiş, bir iki kadeh içki içmiştim. Vegas’ın birazını görmüştüm ve Anne ile Mal mutlu mesut evlenmişlerdi. Her şeyiyle başarılı bir seyahat. Peki öyleyse neden bir kere daha Ben tarafından parçalara ayrılmış gibi hissediyordum?

Ben arkamdan hiçbir şey söylemeden gelmeye devam etti. Nasıl istiyorsa öyle yapabiliirdi. Açıkça. Neredeyse gece yarısıydı. Tüm düğün hazırlıkları ve benim doğum günü kutlamalarım nedeniyle geç biten dün geceden sonra bugün uzun bir gün olmuştu. İşin aslı yatak oldukça cazip bir seçenek olarak görünüyordu.

Penthouse süitimin kapısını açıp içeri girdim. Her yer mermer, ayna ve pırıltıdan ibaretti. Açık perdelerden ana caddenin ışıkları görünüyordu. Tam bir güzellik.

"Vay canına."

Huysuz koca adam kıcını masaya yaslamış, bacaklarını uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bana yaptıkları karşısında hiç şansım yoktu. Kalbim gümbürdemeye başladı ve bedenim aniden uyandı. Üzerine tırmanma, ona dokunma ve tadına bakma arzusu öylesine güçlüydü ki. Gitmesi gerekiyordu.

"Karen ya da Meli'ye ya da başka kim sana numarasını verdiyse onunla işi pişiriyor olman gerekmiyor mu senin?" diye sordum.

"Kıskandın mı?"

Gülümsemeye çalıştım. Beceremediğime oldukça emindim. "Bunun ne anlamı olurdu ki?"

Gözlerini dikip ifadesiz bir şekilde bana baktı. Kahretsin adam tamamen gizemliydi. Benim asla çözemediğim bir gizem.

"Gidebilirsin," dedim. "Tekrar dışarı çıkmayacağım."

Kendini koltuğa attı. "Beni rahat bırak. Son birkaç saatir seni ararken şehrin altını üstüne getirdim."

Tekrar ve tekrar. Her neyse.

Açık plan oturma ve yemek odasının ötesinde yatak odası vardı. Devasa bir yatak. Öyle büyüktü ki bir taraftan diğer tarafına geçmek için yanınıza yolluk alsanız

iyi ederdiniz. Biraz daha şatafatlı mobilya ve çiçek aranjmanları etrafı süslüyordu. Banyo da aynı derecede büyük ve şaşılandı. Her nedense iki küvet. Çılgınca. Lavabolar-
dan birisine doğru ilerleyip aynadaki kızı inceledim. Fena değildi. Güzel değilse bile yeterince sevimliydi. Çoğu zaman aklı yerindeydi ve önünde parlak bir gelecek vardı.

Ancak aynı zamanda topuza bir el atmak gerekiyordu. Sonra yüzümdeki makyajı silebilir. Hatta belki küvetlerden birini deneyebilirdim.

Ben elinde bir bira şişesiyle kapıda belirdi. Beyaz gömleğinin bir düğmesi daha açılmıştı. Öylesine güçlü bir boynu vardı ki... Bunun beni neden bu kadar etkilediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Kalmaya karar verdin sanıyorum?” Arkama doğru uzanıp saçımdaki yüzlerce firketeden ilkinin çıkarmak için arandım.

“Sorun olur mu?”

“Hayır, pes ettim. Ama Mal ne der?”

“Koltukta uyurum,” dedi, sorumu tamamen duymazdan gelerek.

Topuzumu çözmeye devam ettim.

“Bırak sana yardım edeyim.” Yakınıma doğru gelerek birasını bıraktı. Gözlerini saçıma dikmiş, durumu inceleyen koyu renkli kaşları çatıldı. Sonra, dikkatli parmaklarla, nazikçe ilk firketeyi çıkarıp tezgâhın üzerine attı.

“Teşekkürler.”

Ben onu izlerken, o hiçbir yorum yapmadan işine devam etti. Tuhaftı. Adamın omzuna zor ulaşıyordum. Genişliği beni küçücük gösteriyordu. Benim de pek ufak tefek olduğum söylenemezdi, her yönümle ortalamaydım. Ama onun arkamda durmasıyla ufacık, narin bir şeymiş gibi görünüyordum. Adam beni tek eliyle ezebilirdi.

Kahretsin kalbim üzerinde oldukça başarılı bir hamle yapmıştı bile.

"Neden tüm bunları yapıyorsun hiç anlamıyorum," dedi. "Açık haliyle de aynı derecede güzel görünüyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Fark ettiğini bilmiyordum."

Hiçbir tepki yoktu.

Birasından bir yudum çaldım. Kocaman, parlak yeşil şişeli, şatafatlı bir Alman birasıydı. Keyifli. Güzeldi.

"Yüzündeki onca şeye de ihtiyacın yok." Elimden birayı aldı ve saçlarımla uğraşmaya dönmeden önce bir yudum içti. Bakışlarımız kısacık bir an için aynada buluştu, sonra o bakışlarını çevirdi. Derin bir nefes alarak işine devam etti.

"Teşekkürler. Sanırım."

Omzunu silkti.

Parmaklarım tezgâhın kenarlarında dolanıyordu, tırnaklarımla ileri geri vuruyordum. Gerginlikle yaptığım bir hareketti. Hafifçe kımlدانarak biraz daha bana doğru yaklaştı. Sıcaklığını, varlığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Belki de bunu kendim yapmalıyım," dedim.

"Eğer kendi başına yapmaya çalışırsan tüm gece burada dikiliyor olacaksın. Bu şeye kaç tane toka taktılar?"

"İlk düzineden sonra saymayı bıraktım."

Bir süre sessizlik içinde devam etti. Evet. Harika. Hiç tuhaf bir durum değildi kesinlikle.

"Dün için mutlu yıllar," sessizce mırıldandı. Daha fazla firketeyi tezgâha attı.

"Teşekkürler."

Dikkatlice saçımı parçalar halinde serbest bırakmaya başlayarak sırtıma düşmelerine izin verdi. Bakışlarındaki hassasiyet, kesintisiz dikkati, beni neredeyse öldürecekti.

Burada neler oluyordu? Karmaşık sinyaller göndermekten mi bahsetmişsiniz? Belki de soğuk, buz gibi bir banyo yapmalıydım, işe yarardı. En azından iç çamaşırımın içindeki yangını söndürmeye yardımcı olurdu.

"Mutlu yirmi dokuzuncu yaşlar, Noel'den öncesi için," dedim sesim titreyerek. "Ben, şey... bir yemek düzenlediğini biliyorum ama..."

"Ama benden kaçıyordun." Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir şekilde kendini değersiz gösteren bir ifadeydi. Kesinlikle komik değildi.

"Evet."

Aynada gözlerini bana dikti. Sonra biraz daha bana baktı. Tanrım, keşke onu anlayabilseydim. Sadece bir an için bile olsa. Ona dokunabilmeyi daha da fazla diledim.

"Komik," dedi. "Sadece mesajlaşıyorduk ama alışmıştım."

"Ben de."

"Doğum günün için ne istersin?" diye sordu, konuyu aniden değiştirerek.

"Ah. Hiçbir şey. Bana bir şey alman gerekmiyor."

"Sana bir şey almak istiyorum. O yüzden ne istersin? Neye ihtiyacın var?"

O ve onun okuyabildiğim duyguları. "Çantamın askısı önceki gün koptu. Sanırım bir çanta işe yarabilir, eğer bana bir şey almak istiyorsan. Ama Ben, gerçekten gerekli değil."

"Bir çanta. Peki. Başka?"

"Başka hiçbir şey yok. Teşekkürler. Yeni bir çanta harika olur."

Başını salladı. "Çoğu kadın pırlanta isterdi."

"Ben, senden paran için hoşlanmıyorum. Senden sen olduğun için hoşlanıyorum."

Başparmağı enseme okşadı, bir an oradaydı ve sonra yok oldu. Belki de kazara olmuştu. "Teşekkürler."

Saçımdan bir firketeyi çıkararak işi devraldım. "Bunu bitirsek iyi olacak. Geç oldu."

"Hallediyorum," dedi, yeniden saçıma odaklanarak.

"Peki." Tanrım, çok güzeldi. Yanıma her yaklaştığında neden çıldırmam gerekiyordu ki? Bu adam söz konusu olduğunda sadece bir kere olsun aptallaşamamam harika olurdu. "Sanırım belki de gitmelisin. Gitmene ihtiyacım var."

Kalın parmakları sanki hiçbir şey söylememişim gibi bir başka firketeyi çıkardı.

"Neden buradasın?" Kafamın arkasına uzanıp bileklerini kavrayarak onu durdurdum. "Ben?"

"Çünkü görünen o ki, senden uzak durmayı beceremiyorum."

"O zaman sanırım bir problemimiz var." Parmaklarımız kenetlendi, birbirlerine sınıksız tutundular.

"Bu, boktan durumu fazlasıyla hafife almak oluyor."

Kirpiklerimi bir nedenden ötürü hızla kırıştırmaya başladım. "Eğer kast etmiyorsan benimle tekrar flört etmemen konusunda seni uyarmıştım."

Yanıt vermedi, sadece parmaklarımı serbest bırakarak yeniden saçlarımla oynamaya döndü, parmaklarını saçlarımla arasına daldırıp, saçlarımı omzunum üzerine bıraktı. Yüzünde öylesine ciddi bir ifade vardı ki, çatık kaşları âdeta yüzüne işlenmişti. Ellerim yeniden yanlarıma indi.

Ve bana aptal deyin ama yeniden aynı yerdeydim. Belli ki asla ders almayacaktım. Saçımın yarısı toplu, yarısı açık bir haldeydim ve margaritanın yarattığı çakırkeyf halim de böyle bir cesaret örneği için fazla hızlı yok oluyordu.

Kahretsin. Delirmiş gibi görünüyor olmalıydım; ve muhtemelen de öyleydim. Kimi kandırıyordum ki?

"Hey." Arkamı dönerek suratını ellerimin arasına aldım. Sakalları harika bir his bırakıyordu; hem yumuşak hem de pek yumuşak değillerdi. Daha da harika olan ise beni durdurmuyor ya da geri çekilmiyordu.

"Konuş benimle," diyerek tekrar ettim.

"O herifin senin her yerine dokunmasından nefret ettim."

"Ne? Barda mı?"

Çene hareketiyle verdiği onayın ardından saçlarımla uğraşmaya geri döndü, saçlarımla arasından dikkatle bir firkete daha çıkardı.

Elim yavaşça aşağıya doğru kaydı, parmaklarım boyunun sıcak teninde kaydı. Teni öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü ki. "Eğer bilmek seni daha iyi hissettirecekse, ben de Karen ve Meli'nin gözlerini kendi ellerimle oymak istiyorum şu anda. Ancak bu, buradaki durumu değiştirmiyor."

Dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı.

Siktir et. Ona daha da yaklaşıp geniş göğsüne yaslanarak ileri doğru hareket ettim.

Hayır.

Hayır.

Görülen o ki adam saçlarımdan cidden hoşlanmıştı. Çünkü pantolonunun içinde bir şey karnıma yaslanarak varlığını kesin bir şekilde belli ediyordu. Külotumun içindeki yangın cehennem ateşine dönüşmüştü. Olduğumuz yerde küle dönmememize şaşıırıyordum. İçimdeki her şey gerildi, bacaklarım güçsüzleşti. Demek beni-şimdi-becer-yoksa-öleceğim noktasında tahrik olmak böyle bir şeydi. Buna rağmen onun sıcaklığına ve gücüne doğ-

ru kendimi bırakmak beni kelimenin tam anlamıyla güvende hissettiriyordu.

“Ben?”

“Hımm?”

“Nedir bu? Ne yaptığının farkında mısın?”

“Yapmamam gereken bir şey.”

Elini sırtımdan aşağıya doğru kaydırarak beni ereksiyonuna doğru çekti. Ah, evet. Tırnaklarımı ensesine batırarak ona sımsıkı tutundum. Şu anda benden kurtulmaya çalışırsa onu öldürürdüm. Şakam yok. Firketelerle ölüm. Son derece iğrenç ama fazlasıyla yerinde olurdu.

Neyse ki buna kalkışmadı.

“Ciddiyim,” dedi, sesi umutsuzca alçalmıştı ama kendinden emindi. Fazlasıyla güzel ve harika bir şekilde emindi.

“Peki.”

Elimi kendi eliyle kaplayarak teninin üzerinde tuttu. Benim ona dokunmamı kabul edişi, en az yaydığı ısı kadar tahrik etmişti beni. Hafifçe sallanarak kendimi sertleşen aletine doğru sürttüm.

Zevkle bir küfür savurdu. “Siktir, Lizzy.”

“Ne güzel bir fikir.” İçinde bulunduğumuz durumun yarattığı sarhoşlukla ağırlaşan kafamı yana doğru eğdim ve dudakları anında oradaydı, yalıyor, emiyor ve dişliyordu. Kanım damarlarımda deli gibi dolanıyor, ışık hızında akıyordu. Dişleri tenime biraz daha batarak beni inletti. Daha sonra eli aşağıya doğru kayarak kıcıımı, ipek elbisemin üzerinden avuçladı; parmakları tenime batıyordu. Tüm bunlar kesinlikle güzeldi, gerçekten güzeldi. Ama ben onu öpmeyi deli gibi istiyordum.

“İzin ver...” Uzanarak kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını kendiminkilere yaklaştırdım. Bir kere,

iki kere. Dudaklarını benimkilere değdirdi. Lanet olası herif. Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü, "Çok uzunsun!"

Derinden gelen yaramaz bir kahkaha atarak ellerini kıcımın altına doğru kaydırđı ve beni yukarı kaldırdı. Dâhi. Adam resmen muhteşem, sakallı, irikıyım dâhi bir basgitaristti. Bacaklarım beline dolandı ve yüzündeki sırtış... lanet olsun. Resmen pis pis sırtıyordu. Sadece bu seferlik bu ifadeyi takınmasına izin verdim ki kayıtlara geçsin, bu sırtış ona çok yakışuyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet." Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve dilimi dudaklarının arasından daldırarak adamı ölesiye öptüm. Tam olarak uzun süredir yapmak için yanıp tutuştüğüm gibi.

Ben inledi, bir eli kıcımı kavrarken diğeri enseme geziniyordu. Bu şekilde beni cesaretlendiriyor ya da yerimde tutuyordu, emin değildim. Her şekilde önemli değildi. Bu esnada bacaklarımın arasında olan şey için aynı şeyi söylemek mümkün değildi, sertleşmiş aletin bel-li belirsiz sürtünüşü aklıma kaçtıracaktı. Seks ne zaman bu kadar iyi hissettirmeye başlamıştı? Yaklaşık altı yıllık eksiklikten sonra telafi edecek çok şey vardı, yine de bu kadar beklediğim için memnundum.

Onu derinden, tadına bakarak ve keşfederek öptüm. Sakallarının yüzümde bıraktığı his, ellerimin arasındaki yumuşak saçlarının kayışı. Yıllar içinde gerçekten birisiyle sevişmemiştim ama fazlasıyla oynaşmışım. Kimse Ben gibi öpüşmüyordu. Bu öpüşmeyi ben başlatmış olsam da hâkimiyet şu an eşit gibiydi. Dili dudaklarımın arasından ağzımın içine kaydı, benimle oynuyor ve beni büyölüyor, beni daha da tahrik ediyordu.

Sırtım duvara çarpana kadar hareket ettiğimizi bile fark etmedim. Banyonun duvarına. Bu seferlik yatak odasına kadar ulaşamayacaktık ve bu sorun değildi. Ensemdeki eli fermuarıyla uğraşmak üzere uzaklaştığında parmak eklemleri ıslanmış külotuma değdi. Heyecan seviyem daha da arttı. Sonra parmakları saten çamaşırımın kenarına asıldı ve aleti tam o noktada bana sürtünüyor-du. Lanet olası tam o noktaya. Evet, evet, evet.

“Ben.”

“Lizzy. Siktir. Hareket etme.”

“Uğraşıyorum.”

İçime doğru bastırdı, vajinamın dudakları birbirinden ayrılarak onu içine alabilmek için açıldı. Ve o oldukça fazlaydı. Kalçaları esnedi ve şaşkınlıkla bir çığlık attım. Fakat ikimizin de inlemesi uzun sürmedi, hem iyi yönde hem de kötü. Aletin kalın başı içimdeydi ama daha ileriye gidemiyordu. En azından benim tarafımdan çekilecek ciddi bir acı olmadan. Bu herif ne kadar da kalındı böyle?

Ben terden nemlenmiş alnını benimkine yasladı, nefes nefeseydi. “Bu işe yaramıyor.”

“Bakire değilim, sadece biraz uzun zaman oldu. İşe yaramalı!” Ona daha sıkı sarılıp yüzümü boynuna gömdüm. Gözyaşlarına boğuluyor olamazdım, imkânı yoktu; acı ve arzuyla beslenen gözyaşı bezlerimin şu anki dengesiz durumuna rağmen. Ne saçmalık. Sırtımda bir el büyük ve rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

“Acele etmemeliydim,” dedi.

Burnumu çektim.

“Rahatla.” Beni üzerinden çekti ve bu bile iyi gelmedi. “Sorun yok.”

“Bunu gerçekten istiyordum.” Suratım boynuna gömülü bir şekilde itiraf ettim. “Seni.”

“Ve bana sahip olacaksın. Şişşt.”

Yeniden hareket ettik, bu defa yatak odasına.

“Korunmadan içinde olmamalıydım zaten.”

“İyi hissettirdi. Ta ki acı hissettirene kadar.”

“Biliyorum.”

Bir el elbisemin sırtındaki fermuara uzanıp açmak için çekiştirdi. Havalandırma tenime çarptığında sırtımdan aşağı ürperdim. Ya da belki de bu durum bana bakışından kaynaklanmıştı; hem agresif hem de şefkatle. Yatağa serilmiştim ve Ben, beni çıplak bırakmakla meşguldü.

“Gerçekten durmuyoruz, değil mi?” diye sordum, şehvet damarlarımda bir kere daha yakarak dolanıyordu. Hiç kaybolmamıştı gerçi ya. O etrafımda oldukça nasıl kaybolabilirdi ki? Kadınsal arzularım bu denli kolay tahmin edilebilir haldeydi.

“Tabii ki hayır.”

Gülümsedim, en fazla yardımcı olacağını düşündüğüm şekilde bir sağa bir sola kıvıldandım. Hiç tereddüt etmeden. Önce sutyenim çıktı, sonra sivri burunlu ayak-kabılarım ve uyluklarıma kadar uzanan jartiyerim, daha sonra şık ipek külotumun üzerinde oyalandı.

“Ne?” diye sordum, öylece nefes nefese kalmışken.

Kalçalarımda ve uyluklarımda parmakları dolandı. Adam muhtemelen mankenlere ve genç yıldızlara, normal olmaları mümkün olmayan kadınlara alışkındı. Tam da sinirlerimin gerilmesi gereken zamandı. Yanağımı ısırarak, çıplak göğüslerimin üzerinde kollarımı çekingen bir tavırla kavuşturdu.

“Ben, sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Bakışları benimkilerle buluştu. Sonra göğüslerimi kapatan kollarımı fark etti. “Yapma.”

Ellerim ne yapacaklarını bilemeden kıpırdandılar.

Her iki bileğimi kavrayıp başımın üzerine kaldırarak yatağa bastırdı.

“Orada tut onları,” dedi boğuk sesle, kesik kesik konuşurken ve ifadesi son derece ciddiye. “Tamam mı?”

“Tamam.”

Elleri yavaşça kollarımdan aşağıya doğru kayarak koltuk altlarımdan geçerek iki yanıma indi. İçimde hissettiğim gerilim dayanılacak gibi değildi. Aklım karışmıştı; hem uyarılmışım hem de şaşkındım. Ne yapacaktı?

Üzerimde kalan tek parça giysinin kenarlarına başparmaklarını taktı ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya çekti. Bir yandan da beni gıdıklayan sakallı çenesi yavaşça göğüs kemiğime doğru kayıp, memelerimin arasına indi, oradan da karnıma. Yumuşak bir şekilde göbek deliğime bir öpücük kondurduktan sonra külotumu yere bıraktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“E-evet.”

Adam yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, avuç içleri uyluklarını okşuyordu. “İyi.”

Herhangi bir uyarı yapmadan kalçalarını kavrayarak beni yatağın köşesine doğru çekip dudaklarıyla buluşturdu. Ve evet, bacaklarım iki yana açıldı, tamamen açıldı. Aralarında Ben’in kafasının durduğu düşünülürse pek de başka şansları yoktu. Ateşli, hevesli dudaklarının vajinamın üzerinde hissettirdikleri için... söylenebilecek söz yoktu. Ya da en azından durumu özetleyecek uygun bir kelime yoktu.

“Siktir. Ben.”

Sırtım yay gibi gerildi, başım yatağa bastırıyordu.

Zevk bedenimin kaldırabileceğinden fazlaydı. Bilincimin her zerresi bacaklarımın arasında hızla yükselen basınca odaklanmıştı. Topluklarım havalı gömleğinin üzerinden sırtına batıyorlar, âdeta ona tutunmamı sağlıyorlardı. Sanki ondan uzaklaşmak istermişim gibi. Dili kadınlığım boyunca gezindi, dudakları emiyor, dişleri neredeyse ısıırıyordu. Gittiği her noktaya sakalları da geliyor, sinir uçlarımın titreşmesine ve karın kaslarımın gerilmesine neden oluyordu. Çok fazlaydı ve çok yetersizdi ve daha fazlasını istiyordum. Arada bir, tam bacağımanın uyluğumla birleştiği nokta gibi hassas bir noktaya uyarı amaçlı bir ısırık atıyordu, sanki kontrolün kimde olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi.

Kimin, kime ne yaptığının hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, beni âdeta delicesine yedi ve bu lanet olası harikaydı. Aklımı kaçtırtacak, nefesimi kesecek kadar. Sonuna kadar. Şimdi anlıyordum. Sakallar en iyisiydi. Dili ateş parçası gibiydi, dudakları ipek kadar yumuşak ama öylesine güçlü. Fakat o sakal... Ah, Tanrım! Çok fazla duyu, çok fazla ve tek yapabildiğim bana verdiklerini almaktı. Herif resmen yetenekliydi ama kaç kadınla antrenman yaptığını düşünmek istemiyordum. Unut bunu. Sadece şimdi önemliydi.

Çok fazla ıslanmıştım. İki parmağını içime daldırarak, içeri dışarı hareket etti. Tüm bedenim inanılmaz gerildi, ta ki parçalara ayrılacakmışım gibi hissettirene kadar. Bir anda karmaşa ve aşk sarhoşu bir şekilde patlamayacakmışım gibi. Sonra dilini klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ettirip, her birkaç defada bir yalamak için duraksadı, dudakları şişmiş, tamamen fazla heyecanlı kadınlığımın üzerine kapanıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım. Tüm bedenim bir anda patladı.

Gözlerim kocaman açıldı ama hiçbir şey görecektir durumda değildim, sadece dudaklarımda bir ılık ile boşaldım. Dünyamı parıltılarla renklendirmişti. Bir sürü parlak ışık aklımı doldurdu ve beni aydınlattı. Âdeta yüzüyordum, sebep olduğu iyi hissettiren kimyasal sisin içinde kaybolmuştum. ılgın ergenlik yıllarımda yaşadığım aptalca ortalama kötü seks bunun yanına bile yaklaşamazdı. Ben'in bedenim üzerinde verdiği uğraş ile hiçbir alakası yoktu. Bana vermiş olduğu zevk. Kahretsin oral sekste adam iyiydi. Ürkütücü derecede.

Yanıp sönen ışıkların yarattığı sis yavaş yavaş ortadan kalkmaya başladığında, Ben gömleğini başından çıkarmakla meşguldü. Belli ki düğmeleri açmaya uğraşmak fazlasıyla uzun sürecekti. Ağzını sildi, tüm bu süre zarfında karanlık bakışları üzerimdeydi. Sonra botlarını çıkardı ve pantolonunun kemeri, düğmesi ve fermuarına geçti. Düz siyah renkli boxerı dehşet boyuttaki sertliğini kaplıyordu. İçime girememiş olmasına şaşmamak lazımdı. Ve bana bakışı, beni yiyip bitirmek mi istiyordu ya da ne. Bilmiyorum. Fakat bakışları üzerimde gözlerindeki açlıkla çelişecek sıcaklıkla dolaştı.

Sonra boxer da kayboldu ve Ben üzerime çıkarak bir kolunu beni yatağın ortasına çekmek için belime doladı.

"Biz yapacak..."

"Evet," dedi, sonra dişleriyle bir prezervatif paketini yırttı. Tek eliyle aletin üzerine kaydırды, kaygan, pürüzsüz lateks bacaklarımdan arasına sürtünyordu.

"İyi. Bu... bu iyi."

Nemli dudakları benimkileri kaplayarak beni sert bir şekilde öptü.

"Güven bana," dedi, aletin geniş başını açıklığıma doğru yerleştirirken.

Başımla onu onayladım.

"Bacaklarını ve kollarını bana dola."

"Peki." Söylediği gibi yaptım, ona sımsıkı sarıldım.

"İşte böyle tatlım," diye mırıldandı, kalçasını esnetirken.

Aletiyle içime girmeye çalışırken dudakları dudaklarımınla oynuyor, dili çenemi, boynumu yalıyordu. Kolları başımın etrafında, güzel yüzü çok yakınımdaydı; yanağı yanağımın üzerinde, dişleri hafifçe kulağımı dişliyordu. Artık çok daha ıslak olduğum için işler daha kolay ilerledi. Fakat hâlâ pek de küçük sayılmayacak bir adamdı. İyi hissettiriyordu fakat... kısmen. Kalındı. Ona alışmam biraz zaman alabilirdi.

Ve ona mümkün olabilecek her şekilde alışmayı ne kadar çok istediğimi anlatabilecek kelime yoktu.

"Bekle." Altında kıvrandım, onu daha derine alabilmek için kalçamı oynattım. "Ah, Tanrım, evet. Tam öyle."

"Buraya mı?" İleriye doğru hareket ederek beni doldurdu, kalçaları beni yatağa iyice bastırıyordu. İçimi çekip inledim, kalçası hızla hareket ediyordu.

"Evet."

"Siktir, bu harika," dedi, yüzü saçlarımın arasına gömülü halde. "Öylesine lanet olası harika."

Bacak kaslarımı sıkarak ona daha sıkı tutundum. Az bir imkânım olsaydı onu hiç bırakmazdım. Karşılığında inledi, yeniden yavaş ve rahatça ileri doğru hareket etti. Nazik ve titizlikle hareket ediyordu. Ben beni öylesine tatlı bir şekilde beceriyordu ki... içime emin ve istikrarlı hareketlerle girip çıkıyordu. Varlığına alışmamı sağlıyordu. Onunla yatakta olmak kadar mükemmel bir şeyi

asla deneyimlememiştim. Tüm dikkatinin odak noktası olmak.

Âdeta birbirimizin tüm dnyasıydık. Bu yatağın dışında hiçbir şey yoktu.

Dudakları benimkileri ele geçirdi, eli birleştiğımız noktayı keşfetmek işin aşağıya kaydı. Parmakları hassas noktamın hemen üzerinde esnemiş kadınlığımlı okşadı. Sonra beni, orgazmın doruklarına bir kere daha sürükle-yerek daha sert becerdi.

“Ben,” dedim nefes nefese.

Kolları beni korumaya alarak, güvende tutarak daha da sıkılaştı. Bir eli kıçımın altına doğru terle kaplı tenim-de kayarak bacağımdan yukarı çıktı. Bacağımlı kavradı, tutuşu sertti, parmakları etime batıyordu. Tanıdık, esrik gerilim tüm bedenimi kaplayarak beni tamamladı. Kontrol-den çıkmıştı. Sert göğsünün memelerime sürtünmesi ve bana bakışında okunan tek gayesi, bende türlü tep-kilere yol açıyordu. Kocaman bedeni benimkini kapladı, aleti işimi doldurdu. Zevk mümkün olan tek cevaptı.

Titreyerek, omzunu ısırarak boşaldım. Sarsıldım ve sarsıldım ve o bana daha da sıkı sarıldı. İyice derinlere daldı ve boşaldı, bir eli saçlarımın işindeydi, diğeriye hâlâ bacağımlı kavrıyordu.

Hiçbir şey asla bununla lçşemezdi.

Ben yanıma yığıldı. Yatağa yle hızlı indi ki ben yerim-de zıplayarak onun yanına sokuldum ve orada kaldım, onun yanına kıvrıldım. Dünyanın dönüşünün durması ve her ikimizin nefesini yakalaması biraz zaman aldı.

İçim titriyordu. Siktir, tüm bedenim titriyordu. Aptal gibi sırtarak başımı tenine yasladım. Sevişme sonrası aynı yatakta olup da birbirimize sarılmış olmamız ne inanılmaz bir şeydi. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu ve

bir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım. Kolay olmayacaktı ama buna kesinlikle değerdı. Mal ve Anne alışırđı çünkü sekiz yaş çok da büyük bir fark değildi aslında.

Yanıma doğru dönerek ona iyice sokuldum. Adamın bu serin havalandırma altında ikimize de yetecek kadar vücut ısısı vardı. Sonra yakından bir yerden bir titreşim duyuldu.

Ben dönerek uzandı ve kot pantolonunun cebinden telefonunu alarak pantolonu bir kenara attı. Ekrandaki ismi gördüğünde tüm bedeni gerildi. Telefon titreşerek çalmaya devam etti. Başparmağını ekranın üzerinde kaydırıp telefonu kulağına götürdü.

"Selam."

Telefondan alçak bir ses geldi.

"Hayır, hayır. Onu odasına bıraktım."

Arayan bir şeyler daha söyledi.

"Tanrı aşkına dostum. Hiçbir şey olmadığını aklına ne zaman sokacaksın? Kız benim tipim değil."

Kalbim tekledi. Canım yandı.

"Ha-ha. Evet, siktir git. Karına dön. Şehir merkezinin kuzeyindeki bir bara gidiyorum. Shilly çalışıyor. Bir süre için ona eşlik etmemi istedi."

Biraz daha konuşma.

"Tabii, ona selamını iletirim. Görüşürüz."

Tepemde tavan bulanık bir şekilde dalgalandı, görüşüm bulanıklaştı. Aptal ben, her zaman şaşıırırdım. Ne zaman öğrenecektim?

"Ona hiç söylemeyi planlıyor muydun?" diye sordum sessizce.

"Ne?" Ben yatağın kenarında oturup başını ellerinin arasına aldı. Kendine gelmeye çalışıyordu, yaşadığımız şey yoğundu. Hepimiz duygusal anları kendi yöntemi-

mizle sindiriyorduk. "İçecek bir şey falan ister misin?"

"Hayır. Gerçeği istiyorum." Tuhaf bir şekilde sakince oturup çarşafı etrafıma doladım. Bir anda, çıplak olmak çok da iyi bir fikir gibi gelmemiştir. "Mal'e bizden bahsetmeyi planlıyor muydun?"

"Sevişmeyi henüz bitirdik. Adam balayında. Onun düğün gecesi. Onunla bu konuya şimdi mi girmemi istiyorsun gerçekten?"

"Hayır. Sormak istediğim onunla bu konuya hiç girmeyi planlıyor muydun?"

Ben bakışlarını başka yöne çevirerek yüzünü sıvazladı. "Bu karmaşık bir durum."

"Evet. Ama ona yalan söylemenin yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Ve ona yeni küçük kız kardeşini az önce becerdiğimi söylemenin de yardımcı olacağını sanmıyorum," diye çıkıştı. "Kahretsin. Liz, öyle demek istemedim."

"Biliyorum. Bu durum karmaşık." Sesim öylesine küçük çıkmıştı ki.

Yüzünde tedbirli bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktı. "Bekle..."

"Bu bir kazaydı. Barda o adamı benimle gördüğünde kıskandın ve fazlasıyla heyecanlandın. Anlıyorum."

"Öyle demek isteme..."

"Asla istemezsin." Daha fazla oyalanmadan, çarşafı da alarak yataktan kalktım. "Gitmeni istiyorum."

"Lizzy." Tam orada, bakışlarında ve gözlerindeydi. Omuzlarının duruşu avaz avaz bağırıyordu ve o yumruk yapılmış eller her şeyi destekliyordu. Pişmanlık.

"Lütfen, git. Gitmek istediğini biliyorsun."

Kapının ağzında duran kot pantolonu kenara itip kendimi banyoya kilitledim.

“Tatlım.” Çekingen birkaç tıklatma. “Hadi ama aç kapıyı.”

Sırtım kapıya yaslanmış olarak aşağıya kaydım, sert mermer zeminin serinliği içime işleyene kadar da durmadım. Mısır pamuğunun pek de sıcak tutma özelliği yoktu belli ki. Gözyaşlarım aktı ama ben onları görmezden geldim. Her neyse.

“Bırak da açıklayayım.”

Hiç sanmıyorum.

“Ben sadece... onun aradığını görünce panikledim. Siktir, Lizzy.” Kapıya öfkeli bir yumruk indi. “Bunun ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun. Senden hoşlanıyorum ama...”

Ama. “Ama”rı kışına sok. Siktir.

“Zaman içinde ona söylemeyecektim demiyorum.”

Ha! Söylecektim de demiyor.

“Tanrım, en azından pantolonumu alabilir miyim?” diye homurdandı.

Aslında, hayır. Hayır alamazdı. Benden, alabileceği tek bir şey daha yoktu. Vereceğim her şeyi vermiştim.

Kontrolsüzce daha fazla gözyaşı aktı. Bedenim hâlâ titriyordu ama yüreğim ikiye ayrılmıştı. Ne kadar karmaşık. Kötüyle beraber bunca güzellik. Gerçekten karmaşıktı. Dışarısı sessizleşti, Ben başka bir şey söylemedi. Sanırım günün sonunda “karmaşık”ı iyi karşılayan bir kız değildim. Dram aramıyordum. Mutsuzluğum bile yağmur yağmasıyla sınırlıydı. Bu yüzden bunun yerine soğuk banyo zemininde oturdum; ağladım ve ağladım.

Sonunda, uzakta odanın kapısının çarpıldığını duydum.

Bitti ve gitti.

Beşinci Bölüm

ŞİMDİ

“Hayır.”

“Ne demek, hayır?” diye sordu Anne, yüzünde inanamaz bir ifade vardı.

“Hayır. Sana Ben ile aramızda geçenleri açıklamayacağım.

Sadece gözlerini kırptırdı.

“Bu özel bir şey.” Kendimi sadece iki santimcikmişim gibi küçük hissetmeme rağmen, dimdik durdum. “Sadece onu kovalayanın ben olduğumu bilmeni istiyorum, tam tersi bir durum değildi. Ona karşı bir şeyler hissediyordum ve bunun peşinden gittim. Ve o kadar.”

Yani sanırım aramızda geçenleri açıklayacaktım. En azından zavallı hikâyemin benden yana olan tarafını biraz anlatacaktım. Umarım grubu kurtarmaya yeterdi. Ah, Tanrım! Gururum yerlerde sürünüyordu resmen.

Mal benimle göz göze gelmiyordu ve Ben'in burnu hâlâ kanıyordu. Harika. Ne boktan iş ama. Tüm yemek organizasyonu kanlı bir rock yıldızları güreşi ve birden fazla sürpriz bebek duyurusuna dönüşmüştü. Benim suçum. Durumu farklı ele almalıydım. Gerçi nasıl daha iyi bir hale getirebilirdim hiçbir fikrim yok ama her neyse. Şüphesiz ki sabahın ikisinde aklıma dâhiyane bir fikir gelir, beni uykusuz bırakırdı.

Odada yargılayan ifadeyle bakan birçok göz vardı. Tüm yeni arkadaşlarım ve ailem patlamayı seyretmek için toplanmışlardı. Siktir.

"Üzgünüm," dedim ve kapıya doğru hızla hareket ettim. Montumu kaptım ve dışarı çıktım.

Kapı vuruldu.

Gözkapaklarımı araladım. Karanlıkta alarmımın saati sabah 3.18'i gösteren yeşil ışıkla parlıyordu. Bu da neydi Tanrı aşkına? Kapının vurulması devam etti, ardından da boğuk sesler geldi. Bir tanesi yüksek ve kavgacı bir sestti, diğeriye daha sakın. Yataktan kalkarak oturma odasının ışığını yakıp sokak kapısına doğru ilerledim. Kapıdaki her kimse, beni eski eşofmanım, çoraplarım ve kocaman tişörtümle kabul etmek zorundaydı. Yatağımın sıcaklığından uzakta kollarım diken diken oldu.

"Liz?" dedi tanıdık, sert, talepkâr bir ses. "Aç kapıyı."

Ben de öyle yaptım, esneyerek ve bir yandan da gözlerimi ovuşturarak. "Vay canına. Berbat görünüyorsun."

"Evet," dedi Ben, hafifçe sallanarak.

David'in yardımıyla ayakta duruyor gibiydi, kocaman bir kol diğer adamın omzuna atılmıştı. Saçları yüzüne düşmüş, sakalıyla birleşmişti ve ortaya çıkan görüntü

bir yeti ile Cousin Itt* arası bir şeydi. Koyu renkli saçlarının arasından kıpkırmızı gözler bana bakıyordu. Ah... ve neredeyse unutuyordum, kesinlikle bira fıçısında yıkanmış, sabun olarak da viski kullanmış gibi kokuyordu. Ne kadar sevimli.

"Bunun için üzgünüm," dedi gitarist, Ben'i dairemin içine doğru kısmen sürükleyerek. "Gelmek için ısrar etti."

"Sorun değil."

"Koltuğa mı?" diye sordu David, suratı Ben'in ağırlığı ile gerilmişti.

"Ah, yatağa yatması gerekecek, lütfen. Koltuğa sığabilmek için fazla iri."

"Yerde uyansa hak etmiş olur." David iç geçirdi.

"Bırak da yardım edeyim." Ben'in diğer kolunun altına girerek ağırlığın bir kısmına destek olmaya çalıştım. Tanrım, herif yapısıyla bir ayıyı utandırabilirdi.

"Selam tatlım," dedi koca sarhoş.

"Selam Ben." Elini tutup sımsıkı asıldım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika." Kendi kendine güldü.

"Önden ben gideyim," dedi David, üçümüzü de yatak odamın kapısından geçebilmemiz için yan yan yürümeğe yönlendirirken.

"Peki. Yavaş git."

"Tamam."

Operasyon Sarhoş Bebek Babayı Yatağa Taşıma iyi gidiyordu. Ta ki Ben yarı yolda tökezleyene kadar. Öne doğru atıldı ve başını kapının koluna vurdu. Yemin ederim evin sarsıldığını hissettim. Kapının ahşap çerçevesinde bir göçük oluştu.

* Adams Family dizisinde yer alan ve tüm vücudu upuzun saçlarla kaplı bir karakter. -çn

“Ah,” dedi, dalgın bir şekilde.

David bir kahkaha patlattı.

“Kahretsin. İyi misin?” diye sordum, bir yandan saçını geriye çekmeye çalışıp bir yandan da onu ayakta, tehlikeden uzak tutmaya uğraşırken. “Ben?”

“O iyi. Herif gördüğüm en sert kafaya sahip. Biz çocukken bir keresinde, evimin çatısında kafayı bulmuştuk. Ben çatının köşesinden dümdüz aşağıya indi. Hepimizin ödü patladı ama biz aşağı inene kadar o çoktan motora binmiş ve evin yolunu tutmuştu. Kısacası bu koca ahmak yok edilemez.” David bizi yatağın yanına doğru yönlendirdi. “Peki, hadi onu bırak.”

Söyleneni yaptım ve doğmamış çocuğumun babası yüzüstü yatağın üzerine kapaklandı. En azından yumuşak bir iniş yapmıştı. Yine de yatağın yaylarının yaylanması dışında hareketsizce orada yatıyordu. Tanrım, umarım yanlışlıkla onu öldürmemiştik. Eğer öyle yapmışsak da en azından kasıtlı bir ihmal durumu yoktu.

Spor ayakkabılarından birini tutup salladım. “Ben, hâlâ nefes alıyor musun?”

Yatağın üzerindeki adamdan bir inilti yükseldi. Yaşam belirtisi olarak düşünüldüğünde pek de fena değildi.

“Endişelenme,” dedi David. “O iyi. Sadece bırak uyun.”

Başımınla onayladım, yine de suratımda aynı endişeli ifade vardı.

“Burada olması sorun olur mı?” diye sordu David, ellerini kalçalarına koymuş bir şekilde. “Eğer istersen Sam’i buraya yollayabilirim. Duyduğum kadarıyla Mal’e bebek bakıcılığı yapmayı bitirmiş.”

“Hayır, gerek yok, teşekkürler. O iyi mi? Mal?”

Bakışları yumuşadı. "Anlaşılan, tam da buradaki gibi, o da kendinden geçmiş."

Gerçekten, ne boktan bir durumdu. Muhtemelen Anne ve Mal, benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Yani, Anne konuşurdu, o benim ablamdı ve beni bir noktadan sonra affetmek durumundaydı. Mal ise tamamen farklı bir durumdu. Onun benim hakkımdaki güzel düşüncelerini ve bana rahatlıkla gösterdiği sıcaklığı kaybetme fikri canımı yakıyordu. Sonuçlar boktandı. Yine de dürüst olmam gerekirse, Anne ve Mal'in kızacağını bilsem bile tüm bu olanları farklı yaptığımı düşünemiyordum. Demek istediğim, durumun farkındaydım ve bu beni bir an bile duraksatmadı. Daha az talihsiz âşıklar ve daha çok yetişkin, istedikleriyle olabilmeli.

Belki de gecenin bir Mercimek'le sonuçlanacağını bilseydim... Bilemiyorum. Sadece emin olduğum tek şey vardı: Seks, karmaşa ve kaostan başka bir işe yaramıyordu. Bu resmiydi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Benden nefret ediyor olmalısın."

David'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne? Neden?"

"Tüm bu sorunlara yol açtığım için." Ben'i pataklama isteğim oldukça büyüktü ama kendime hâkim oldum. Şimdilik. Onun yerine, Ben'in ayakkabısını ayağından çıkarmakla uğraştım. Çarşafıma sürünmelerinin imkânı yoktu.

"Ben'in seni becermesi için başına silah dayamanın gerekmediğini tahmin ediyorum?" Adam beni gözlerini kırpmadan izliyordu, ifadesi son derece ciddiydi.

"Ah, hayır."

David omzunu silkti. "Gördün mü bak."

"Bu, içinde bulunduğumuz duruma biraz fazla basit bir bakış açısı olmuyor mu?"

Gülümsedi. "Benim tecrübeme göre, boktan işlerin köküne indiğinde genellikle hep oldukça basittir. Gönül işleri söz konusu olduğunda, nerede olmak istediğine karar verir ve sonra oraya gidersin. Basit. Ben burada olmak istedi. Onu bundan vazgeçirmeye çalışmadığımı sanma. Piç kurusu ısrar etti."

Belki. "Onun yeni kız arkadaşının bu teorin hakkında ne düşüneceğini merak ettim."

"Evet." David irkildi, durumu düşününce muhtemel acıyla ağzı açıldı. "O konuyu halletmeyi siz ikinize bırakıyorum. Endişelenmemeye çalış. Bu, küçük Ben için pek iyi olmasa gerek."

"Pekâlâ." Gözlerimi devirdim ve Ben'in ayakkabısını yere bıraktım. "Fakat bu grubu nasıl etkileyecek, ikisinin kavga etmesi?"

Cevap vermesi uzun sürdü. "Gerçekten bilmiyorum." Siktir.

"İyi geceler. Çıkarken kapıyı kilitlerim." Veda eder şekilde elini kaldırdı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Evelyn'i ara."

"Teşekkürler David."

Sokak kapısı David'in ardından klik sesiyle kapanarak beni Ben ile yalnız bıraktı. Dar, iki kişilik yatağında yan yatmış halde kendinden geçmişti. Ben gerçekten benim yatağımdaydı. Lanet olsun. Bu bilgiyle ne yapacağımı pek de bilmiyordum. İşin acı yanı misafir odasında kutular ve ıvır zıvır dışında hiçbir şey yoktu. Onu yakınımda istemediğimden değil. Kalbim o kadar da duygusuz değildi. Sadece artık söz konusu o olduğunda daha güvenli seçenekleri tercih etmeliydim. Geç bile kalmıştım.

"Hey." Yatağın üzerine eğilerek bacağını salladım.
"Öteye git."

Bir inleme.

"Hadi ama koca adam. Kımılда. Tüm yatağı kaplıyorsun." Anlamsız mırıldanmalar.

Bu işe yaramıyordu ve ikili koltukta uyumaya niyetim yoktu. Çoraplarımdan birini çıkardım ve ayak başparmağını çektim. "Ben. Uyan."

Yavaşça, darmadağınık başını kaldırıp etrafına bakındı.

"Dön bakalım."

"Ne..." Kendisinden istendiği gibi doğruldu, döndü ve yeniden kendini yatağa bıraktı. Gözlerini kırıştırdı ve irkildi ve tüm dünyadan memnun değilmiş gibi göründü. Pütürlü kırmızı bir çizgi alınının ortasından geçiyordu. David ne demiş olursa olsun, bu acımış olmalıydı. "Lizzy?"

"Bir kerede bildin."

"Buraya nasıl geldim?"

"David seni buraya bıraktı, hatırlıyor musun?"

Sakalını kaşıdı. "Ah, peki."

"Hareket etmen lazım, tüm odayı kaplıyorsun."

Afallamış bir şekilde dirseklerinin üzerinde doğrularak etrafına bakındı. "Bu senin yatağın mı?"

"Evet."

"Biz yaptık..." Soru sorar bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, dersimi aldım ben, çok teşekkür ederim."

"Emin misin?" Dengesiz bir sırtışla baktı. "Eğlenceli olabilirdi."

"Tabii, sen bir gece için her ikimizin yerine de yeterince eğlenmiş gibisin dostum."

"Belki." Uzun süre üzerimdeki ince pamuklu tişörtü inceledikten sonra dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Hey, sutyen giymiyorsun."

"Kapa çeneni ve kenara kay Ben."

Bir homurtu. "Pekâlâ."

Kımıldanıp yana dönmesi ve nihayet koca kafasını yastığa koyması sonsuza kadar sürdü. Hem de yatağın en sevdiğim tarafındaydı, lanet olsun! Her neyse. Yanına sırtüstü uzandım; aramızda uygun, iyi, eğer bir şey denemeye karar verirse diye gerekli bir mesafeyi bırakarak. Biraz daha uyku harika olurdu. Mercimeğin büyümesi için gerçekten uykuya ihtiyacım vardı. Bacaklarım yorgunlukla yatağa gömüldü, aklım karmakarışık.

"Birbirimize sarılabiliriz," diye önerdi, kelimeleri diline dolanıyor, birbirine karışarak aptal bir sarhoş fikri olarak ortaya çıkıyordu. Tanrım, eğer bir nebze ayık olduğunu bilseydim, üzerine atlamış olurdum. Her şeyin iyi olacağını anlamam için kocaman bir kucaklama şu anda olağanüstü olurdu. Biliyorum, saçma, çocukça bir dilek. İşler olduğu gibi de yeterince karmaşıktı. "Yanlış bir şey denemeyeceğime söz veriyorum."

"Yemezler. Hayır, Ben."

Memnuniyetsizliğini belirten bir homurtu.

"Uyu."

Dünya sanki durmuştu, neredeyse mükemmel derecede sessizdi. Dışarıdan bir araba geçti ve rüzgâr binanın etrafında dolandı. Bu saatte başka herkes çoktan uymuştu. Tavandaki su lekesini, komodindeki kurnaz eski lambanın yansıttığı gölgeleri inceledim. Bir nedenden ötürü, onunla karanlıkta yalnız kalmak fazlasıyla tehlikeli geldi. Işık açık kalabilirdi.

"Baba olacağım," dedi, gözleri kapalı.

Anında tüm bedenim gerildi. "Duydum."

"Çocuk sahibi olmayı planlamıyordum."

"Öyle mi?"

"Hayır."

Sarhoş ya da değil, öylesine kendinden emin geliyor-du ki sesi kulağa. Âdeta kalbime bir hançer saplanmış gibiydi, bu acı fazlaydı. Nefes almak bile acı veriyordu. "Biraz daha yaşlandığın zaman için bile mi planlamıyordun?"

Sert bir kafa sallamayla cevabının hayır olduğunu gösterdi.

Pekâlâ.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Boğazım düğümlenmiş, gözlerim sulanmıştı. Onun da ebeveyn olmak konusunda benim gibi fazla bir tercih şansı olmamıştı. Bu işin içinde ikimiz de kendimizi bir anda bulmuştuk ve benimkinden başka planlar da altüst olmuştu. Yine de her türlü kullanım için bedeni ele geçirilmiş olan o değildi. Gebeliği sona erdirmek tabii ki benim için de bir seçenektir ama bunu yapmak istemedim. Kalbim benim yerime karar vermişti ve artık geri dönüş yoktu. Yine de, söylediği yüzünden üzülmemek ve aldatılmış hissetmemek imkânsızdı. Benim, onun yaptığı gibi kör kütük sarhoş olma şansım bile olmamıştı. Ve inanın bana, tüm bunlarla ayık kafayla başa çıkmak berbattı. Mantıklı olan yanımda, onun için bir sürü akla yatkın bahane yaratıp duruyordu; şaşırdı, sarhoş, ona bunları düşünmesi için zaman ver vesaire vesaire.

Fakat hepsinin carı cehenneme. Onun canı cehenneme.

Zaten sanırım en kötüsünü bekliyordum; bu işte yalnız olmayı. Şimdi bunu biliyordum. Beni ikinci kez hayal kırıklığına uğratiyordu, buna şaşırmamalıydım. Hiçbir

şey değişmemişti, cidden. Elimi karnımın üzerine, oradaki minik bombeye koyup parmaklarımı açtım. Benim hayal gücüm olabilirdi ama kızımı orada daha şimdiden hissedebiliyordum, iş başındaydı; büyüyordu. İyi olacaktık. Her şeyi halledecektik.

“Durulmak, yerleşik bir düzen istememiştim,” diyerek devam etti. “Ve çocuklar, onların düzene ve onun gibi boktan şeylere ihtiyaçları var. Zaman, enerji, her şey.”

“Doğru.” Sesim bomboş çıkmıştı, duygusuz bir yankı.

En azından dairem vardı, uzun süre için ödemesi yapılmıştı. Eminim Reece dükkânda daha fazla yardıma hayır demezdi. O konuda şanslıyım. Muhtemelen okulu bırakıp para biriktirmeye başlamam en iyisi olacaktı. Mide bulantıları yüzünden kaçırduğım onca dersi düşününce bu dönem notlarımın harika olmayacağı zaten garantiydi.

Güçlkle yutkundum.

“Hayatımın şu anki halini seviyorum,” dedi, kelimeleri sonlara doğru iyice birbirine giriyordu.

“Evet, ben de.” Karnıma nazikçe dokundum. “Üzgünüm, Mercimek.”

“Özgürlüğümü seviyorum. Bir uçağa atlayıp bir arkadaşla takılmak ya da onların albümünde çalmak için yanlarına gitmeyi seviyorum. Her şey olduğu şekliyle mükemmeldi.”

“Hımm.”

“Senden uzak duramadım.”

“Neden?” diye sordum, gerçekten meraktan.

“Bilmiyorum. Sadece sen... aklımdan çıkmadın.”

“Ve diğer kadınlar böyle değil miydi?”

“Senin gibi değildi.”

“Öyle mi?” Belki de sarhoş herif yeniden seks istiyor-

du. Adamı görür görmez kalbimin saçmaladığını düşünürsek, emin olmam çok zordu.

Derin bir nefes verdi. "Seni istedim ama... sen aynı zamanda bir arkadaşın da, gerçekten arkadaşımydın. Benden başka hiçbir şey istemedin. Benimle konuşmak, benimle vakit geçirmek..."

Sessizlik.

"Daha fazlasını istediğini biliyordum ama zorlamadın. Ortalarda olmadığın dönemde seni özledim, sana hiçbir şey anlatamadım, seninle konuşamadım."

İçimi çekme sırası bana gelmişti.

"Liz?"

"Evet?"

"Ne yapacağız biz?" Sesinde neredeyse bir korku vardı.

Pes ederek yan dönüp onu izledim. Keşke profilden daha kötü görünseydi. Onun yerine bir şekilde, belirgin burnu ve dolgun dudakları muhteşem görünüyordu. Piç kurusu. Onu izleyerek daha da yaklaştım. Gözleri kapalı, dudakları sımsıkı birbirine tutunuyordu. İçinde bulunduğu durumdan ötürü alnındaki endişeli kırışıklar kaybolmuştu, elmacık kemiklerinin kıvrımı öylesine belirgindi ki. Ona bakmaya asla doyamayacaktım. İçimdeki tüm o eski duygular yeniden harekete geçti, sadece artık daha da fazlası vardı. Çok daha fazlası. İçimde onun ve benim küçük bir parçam büyüyor, bizi birbirimize sonsuza dek bağlıyordu. Biraz ürkütücü bir şeydi. Kızımın onun gözlerini ya da dudaklarını alıp almayacağını merak ettim.

Oda sessizleşti.

"Ben?"

Bekledim ama başka bir şey demedi; nefes alıp verişleri derin, düzenli bir hal almıştı. Ardından horlama

başladı. Şaşkınlık içinde geri çekildim. Yok artık. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Başımı yastıkla kapattım, onun-
kine de aynısını yapma arzusu derindi. Şu anda burun bölgesinde olanlar karşısında bir testere duellosu daha sessiz kalırdı.

“Ben,” diyerek yastığa doğru bağırdım, bir iki çığlık da atmış olabilirim ve sonra birkaç damla gözyaşı takip etti.

Bu adam ile ben daha başından lanetlenmiştik.

“Uyanma zamanı.” Çok yavaşça yatağı tekmeledim.

Yatağın üzerinde sere serpe yatan adam kımıldamadı bile. Onun için ne üzücüdür ki Uyuyan Güzel’in artık vakti dolmuştu.

“Ben!”

Başı yastıktan havaya fırladı, gözleri odaklanmakta güçlük çekiyor, şaşkınlığı belli oluyordu. “Ha?”

“Uyan. Saat neredeyse on bir.”

Kahvesini komodine koyduktan sonra odanın diğer tarafına doğru giderek kendi kahvemden bir yudum aldım. Aynı zamanda perdeleri açmak niyetindeydim çünkü kırık hayallerden ve uykusuzluktan ötürü huy-suzdum.

Gözlerini kırptı, esnedi ve tıpkı bir vampir gibi gün ışığından kaçtı. Gerçi adam kesinlikle parlamıyordu. Ayrıca pek de temiz koktuğu söylenemezdi.

Onunla ilgili tüm fantezilerim arasında odamda asfalt leşi gibi uyanması en üst sıralarda değildi. Yine de, tüm kıyafetlerinin ve saçının bu berbat haline ve bira ve ter kokmasına rağmen onda bir şey vardı. Büyüleyici bir şey, beni kendine doğru çekiyordu, daha yakına.

Aptal ben. Muhtemelen gebelik hormonları ya da onun gibi bir şeydi.

"Lizzy."

"Evet?"

"Ah, siktir," diye dinledi. "Davie beni dinlemiş. Beni otelime geri götürmeliydi."

Yorum yok. "Kahve yan tarafında."

"Teşekkürler." Yavaşça doğrularak başını ovuşturdu. Sonra odanın içinde etrafına bakınarak ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Ki durum tam olarak böyleydi. Bakışları ağzına kadar dolu kitaplığımın ve pazardan aldığım Japon ahşap blokların üzerinde oyalandı. Kusmaktan heba olmadığım bir günü bekleyen kirli çamaşır yığını bir kenardaydı. Şüphesiz ki gördükleri alışık olduklarından fazlasıyla farklı olmalıydı. Alışkın olduğunu düşündüğüm şeyler avizeler, mermerler ve şatafatti. Parıltılı mankenler yerine solgun yüzlü, eskimiş bir kot pantolon ve ondan daha da eski, yıkanırken çekmiş bir kazak giyen kız.

Her neyse.

"Konuşmamız gerek," dedim.

Donup kaldı ve bu gayet makuldü. Dürüst olmak gerekirse bu iki kelime iki kişi arasında geçen en nefret edilen kelimelerdi. Kısaca ölüm fermanıydılar; *arkadaş kalabiliriz*, kelimelerinin hemen yanında. Sadece, biz onunla o noktaya kadar gidememiştik bile.

"Evet, konuşmalıyız." Fincanın üzerinden beni izlerken sıcak kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Neden orada saklanıyorsun? Bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?"

"Hayır." Yatağın kenarına oturdum. "Sadece yeniden kaçman gerekirse diye yolundan çekiliyordum."

Bir kahkaha patlattı. "Ah."

Omzumu silktim. Sonra da kendimi suçlu hissettim. Sonra yeniden horlamalarını hatırladım ve dimdik durmaya karar verdim.

"Bak," dedi, başını benden yana çevirerek. "Benim yapmam gereken neye ihtiyacın olursa, tamam mı?"

Ağzım açıldı ve kapandı. "Teşekkürler."

Parmakları kahve fincanının etrafında esnedi. "Bebeği doğurmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Başıyla onayladı.

Derin bir nefes alıp içimdeki gücü bulmaya çalıştım. Onu bu işten azat etmenin vakti gelmişti ve hayatımdan da. Gözyaşı ve sinir krizi yoktu. Bu noktayı geçmiştik. "Çocuk sahibi olmak istemediğini biliyorum Ben. Hayatını olduğu şekliyle sevdiğini. Bu nedenle eğer sen..."

"Bunu asla söylemedim," diye çıkıştı.

"Evet, söyledin. Dün gece."

"Lizzy." Kapkara gözleri beni olduğum yere çiviledi. "Bekle. Körkütük sarhoşken söylediğim şeyler lanet olası hiçbir şey ifade etmez, tamam mı?"

Ne kadar çok ilginç şey söylediğini düşünürsek, bundan çok da emin değildim. "Peki."

"Bunu bana karşı kullanma." Derin bir nefes alırken burun kenarları oynadı. "Dün gece... bu olayla beni hazırlıksız yakaladın."

"Beni de biraz hazırlıksız yakaladı bu durum," dedim, çılgılığı basmamak için sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Sana o koşullar altında söylemeyi istememiştin Ben. Bir anda oluverdi. Yeni kız arkadaşına sağduyusu için teşekkür edebilirsin."

İrkildi. Tam isabet, on puan.

"Bak, burada demeye çalıştığım şey, bu bebeği doğurmak benim kararım. Ve eğer sen bunun hayatını etkilemesini istemiyorsan, bunu anlarım." Bir kolumu kendime sardım. "Sadece bu kadar."

Yavaşça Ben ayağa kalktı ve kahvesini kenara bıraktı. "Bunu yapacağımı mı düşündün?"

"Bu durumda, dürüst olmam gerekirse nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yok."

"En kötüsünü bekliyorsun."

"Dün gece..."

Eliyle benim durmamı işaret eden bir hareket yaptı. "Dün gece söylediğim şeyi tekrar etme."

Bir şey söylemedim.

Daha sonra ne kadar kötü görüldüğünü ve kulağa nasıl geldiğini fark etmiş olmalı. Bakışlarındaki öfke yok oldu, duruşu sakinleşti. "Kahretsin. Üzgünüm. Sesimi yükseltmek istememiştim."

"Benim ne yapmamı istiyorsun Ben?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana bir ipucu ver. Hamileyim. İkimiz de bu durumu planlamadık. Vegas'taki o geceden beri neredeyse konuşmadık bile ve şimdi sen başkasıyla görüşüyorsun. Ben ne yapayım?"

"Sana yardımcı olmam için bana bir şans ver."

Gözlerimi dikip onu izledim, sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Bu işten ikimiz de sorumluyduk, falan filan.

"Ciddiyim." Omuzları havaya kalkıp indi. "Sadece bana bir şans ver ve Lizzy, söz veriyorum, seni kollayacağım."

Öylesine umut vadediciydi ki. Tanrı biliyor ya öyleydi. "Kız arkadaşın ne olacak?"

"Onun bununla bir ilgisi yok." Tereddüt bile etmedi. "Bu ikimizin arasında."

“Pekâlâ.” Kadınla ve onun hayatındaki yeriyle ilgili sorunlarım beni ilgilendirirdi. Ben olmak boktan bir şeydi. “Peki.”

Kahvesini yeniden eline aldı ve bir yudum aldı; yutkunurken âdemelması hareket etti. “Ben, şey, avukatlara evrakları hazırlamaları için talimat vereceğim.”

“Avukatlar mı?”

Sert bir baş sallama.

“Paraya ihtiyacın olacak, masraflar falan. Hepsini halledecekler. Her şeyinin olduğuna emin olacaklar.”

“Ah.” Dağınık yatağa baktım, aklım karmakarışık.

“Tamam mı?”

“Sanırım bunu ikimiz arasında halledebileceğimizi düşünmüştüm ama haklısın. Kendini koruman lazım.”

“Lizzy, beni soyacağını falan düşündüğümü kastetmedim.”

“Umarım etmemişsindir, senden tek bir şey istemediğimi düşünürsek.”

Vay canına! Rahatsız bir durumdan mı bahsetmiştik. Yatak odamın penceresinden dışarıya bakarken dilinin ağzının içinde hareket edişi görünüyordu. Sanırım dışarıdaki ağaç cidden ona kötü bir şey yapmıştı.

“Bu yerin kirası ödendi ve benim de bir işim var, şu an için iyiyim. Ancak sen avukatların ne yapması gerekiyorsa yaptırabilirsin.” Gözlerimin arasındaki ani acıyı ovuşturdum. Bu konuşma herhangi birinde baş ağrısına yol açardı. “Sanırım ben de bir avukat tutmalıyım.”

Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Sonra fikrini değiştirerek oturdu ve ayakkabılarını giymeye koyuldu. “Bütün bu yasal işlemleri şimdiden halletsek en iyisi olacak, bilirsin?”

Hayır, dürüst olmak gerekirse gerçekten bilmiyor-

dum. Açıkça bu kadarını göstermişti. Midem özellikle ciddi bir bulantı manevrası yaptı ve güçlükle yutkunarak kusma arzumu bastırmaya çalıştım. İhtiyacım olan şey bir krakerdi. Bir kraker her şeyi çözerdi. Telaşla küçücük mutfağa giderek bir şeyler tıkmakla oyalandım. En azından bunu kontrol altında tutabilirdim. Ben ve avukatları ve diğer şeylerle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama bir kraker yemek? Bu benim emrimdeydi.

Mercimek ve ben iyi olacaktık.

Dünyanın geri kalanının canı cehennemeydi.

"Gitmeliyim," dedi Ben, yeni düzenlenmiş oturma odamda durmuş bakışlarını benden kaçırıyordu. Harika. Gittikten sonra kendisine yeni bir uğraş bulması gerekecekti. Belki adımı unutmak ya da onun gibi bir şeyle uğraşabilirdi. "Yetişmem gereken bir prova var. Turne haftaya başlıyor, bu yüzden işler oldukça yoğun şu anda. Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Tekrarlanmayacak."

"Elbette," dedim.

"Ve para ya da fazla mesai yapmak konusunda endişelenme. Ben icabına bakacağım."

"Harika." Ve harikaydı ama aynı zamanda fazlasıyla soğuk ve iş konuşması gibiydi. "Teşekkürler."

Birkaç şey daha mırıldandı ama ben dinlemeyi kesmiştim. Duymak istediğim herhangi bir şey yoktu. Bu gün amma da bunalımlı bir hal almıştı. Düşünebildiğim her şeyden ve herkesten ve geriye ne kalıyorsa hepsinden nefret ettim. Mercimek hariç. Bu boktan durumun içinde bir tek o masumdu.

Tanrım, seks berbat bir şeydi.

Asla ve asla, bir daha seks yapmayacaktım. Oynaşmayacaktım bile.

Aynı zamanda bu kendime acıma partisinde bir pasta bile yoktu. Yeter. Bu saçma halde kurtulmam gerekiyordu. Kendimi toparlamam lazımdı. Hamile kadınların ışıık saçmaları gerektiğine eminim. Sadece o ışıık nereden açacağını bulmalıydım. Belki de bir sürüşe çıkıp biraz temiz hava almalıydım. Harika bir fikir. Şu anda buradan olabildiğince uzağı gitmek kulağı müthiş geliyordu ve arabam da çok özeldi: Vegas'tan döndüğümüzde havaalanında beni bekliyordu. Mal söz verdiği gibi, doğum günü hediyesi olarak 1967 model, bebek mavisi bir Mustang GT almıştı. Olabilecek en güzel hediye. Görebileceğiniz en havalı metal yığınuydu. Ben arabaya her gözü çarptığında paniklemiş bir ifadeyle bakıyordu.

Ama evet, benim arabam bir harikaydı.

Sadece iki kapısıyla bir bebek taşımaya pek uygun olmaması çok yazıktı. Hâlâ vaktim varken bu güzelliğın olabildiğince tadını çıkarmalıydım. Bütün gün boş olduğum düşünülürse, bu sahile gidebileceğim anlamına geliyordu.

"Görüşürüz Liz."

"Görüşürüz." Selamlamak için krakerimi kaldırdım ama o gitmişti bile. Ve bir kere olsun bunu umursamadım.

Altıncı Bölüm

Apartmanın ön kapısından içeri girdiğim anda sesler kulağıma geldi. Oldukça yüksek sesler, bir sürüsü. Tuhaf. Lauren bu gece parti vermekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Bekle bir dakika. Benim hatam. Bu sesler bir partiden gelmiyordu. Pek de alkollü olmayan öfkeli seslerdi.

Montumun önünü iliklemeden merdivenlerden yukarı çıktım. Yaşı benden fazla olan bir araba için Mustang oldukça iyi çalışıyordu. Gerçi ısıtma biraz sıkıntılı olabilirdi, özellikle de eğer arada sırada buz gibi havanın tadını çıkarmak için pencereyi aralamak istiyorsanız. Saçma, biliyorum. Arada sırada yapmaktan keyif aldığım bir şeydi.

Koridor her zamankinden daha aydınlıktı, ikinci kat-
tan gelen bir ışık parlıyordu. Adımlarımı hızlandırdım.

Kahretsin. Ön kapım menteşelerinden sökülmüştü.

"...yirmi bir yaşında bir kızın bir bebekle kendi..." Bu ablamın sesiydi.

"Daha önce de dediğim gibi, yalnız olmayacak." Ve bu da Ben'inki.

"Çünkü aklını başına alacak ve onunla evleneceksin. Değil mi biyolojik baba?" Kahretsin. Bu Mal'di ve dün gece olduğundan daha da sinirli gibiydi. "Doğru olanı yapacak ve her gece başka bir kadınla geçirdiğin bekârlık hayatına son vereceksin, değil mi? Çünkü sen hep başladığın işi bitirmenle bilinirsin."

"Dostum bu konuyu zaten konuştuk..."

"Evet. Ve sen hâlâ doğru şeyleri söylemiyorsun. Bunu anlıyor musun?"

Oturma odası kesinlikle kalabalıktı, buna şüphe yoktu. Ben, Anne ve Mal odanın ortasında karşı karşıya gelmişlerdi. Açıkça ikiye karşı birdi. Sam ve Lauren bir nedenden ötürü kenarda durmuş seyreliyorlardı.

"Çocuklar," dedim.

Tartışmaya devam ettiler.

"Çocuklar!"

Hâlâ tepki yoktu.

Nihayet, iki parmağımı ağzıma soktum ve kulak patlatan bir ıslık çaldım. Gençlik yıllarımda geliştirdiğim bir yetenektir. Hiçbir şeye olmasa da ablamı çileden çıkarmaya yaramıştı. Ses benim bile kafamın içinde çınlamıştı.

Takip eden sessizlik oldu.

"Merhaba. Hepiniz nasılsınız?" Sadece kıymıkları kalmış kapı pervazında dikildim. "Kapıma ne olduğunu gerçekten bilmek isterim."

"Lizzy," dedi Ben, gürültülü bir şekilde nefesini vererek. "Tanrı'ya şükür. Senin için endişeleniyordum."

"Nerelerdeydin?" Ablam bana doğru atılarak beni sımsıkı kucakladı. "Tüm gün sana ulaşmaya çalıştım. Her yeri aradık ama seni bulamadık."

"Üzgünüm. Yalnız başıma kalmaya ihtiyacım vardı." Ben de onu sıkıca kucakladım, gülümsememe engel olmıyordum. Anne'in bana sırtını dönmesi fikri beni kabul etmek istediğimden daha fazla ürkütmüştü.

"Pekâlâ, bunu isteyebileceğini anlıyorum." Geri çekildi. "Ama birilerine söyleyebilirdin."

"Bir anda ortadan kaybolamazsın." Ve Ben suratını ekşitmeye devam etti. "Kahretsin Liz, sen hamilesin."

"Onu üzme," diye çıkıştı Anne.

Ben onu duymazdan geldi. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum. Ancak nerede olduğunu bana haber vermen gerekiyor."

Kaşlarım havaya kalktı ve ağzım açıldı, kafasını ko-parmaya hazırdım.

"Sana izahat vermek zorunda değil. Sana ne zaman isterse o zaman haber verir, o da isterse tabii," dedi Mal, arkasını dönmeden önce grup arkadaşına kuralları ifade ederken. "Bir dahaki sefere tüm gün ortadan kaybolmaya karar verdiğinde ablana haber vereceksin, anlaşıldı mı?"

Ağzım hâlâ bir karış açıktı.

"Tanrım, dostum." Ben'in elleri tekrar ve tekrar yumruk haline geliyor ve sonra yeniden açılıyordu. "Şu boktan saçmalığı kesip siktiğimin bir dakikası için beni rahat bırakır mısın?"

"Ona küfür etme." Normalde duyarlı ve sakın ablam parmağını Ben'in göğsünün ortasına bastırdı. "Bu boktan duruma neden olan sensin, çok sağ ol. O hâlâ genç ve saf olabilir ama sen daha iyisini bilecek kadar yaşlısın."

"Bu doğru." Sadece Ben'in burnuna kadar geliyor olmasına rağmen, âdeta bir gökdelen gibi dikilen Mal, bakışlarıyla Ben'i alt ediyordu. "Bu bir aile meselesi, sen artık gidebilirsin, teşekkürler."

Kendine hâkim olmaya çalıştığı Ben'in yüzünden belli oluyordu. Sıkılmış dişlerinin arasından güçlkle, "Gidebilirim, öyle mi?" dedi.

"Evet."

Bu çılgınlıktı.

Birisinin öne çıkıp mantıklı olması gerekiyordu. Ne yazık ki, o kişi bendim. "Peki. Bir saniye millet. Neden bir dakikalığına hepimiz sakinleşmiyoruz."

Âdeta bir erkek striptizci yeteneği ve hızıyla Mal arkasına döndü. "Ve sen genç hanım! Sen ben söyleyene kadar cezalısn."

"Cezalı mıyım?"

"Bebeğim." Anne irkildi. "Bu pek işe yaramayacak."

"Ve Ben ile bir daha konuşmayacaksın. Senin üzerinde kötü bir etkisi olduğu açık." Baterist durumun farkında bile olmadan eski arkadaşına terslenerek devam etti. "Anlaşıldı mı, Elizabeth?"

Lauren kıkırdadı.

"Evet. Peki," dedim.

"İyi."

"Çıkın dışarı," dedim, sesim oldukça soğuk ve sakin-di. Biraz da yorgundu ama yapacak bir şey yoktu; uzun bir gün olmuştu.

"Ne?" diye sordu Anne.

"Her ikinizi de çok seviyorum," dedim. "Ama her ikinizin de gitmesini istiyorum, lütfen."

Suratı düştü ve bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Tüm bunlara kendi başına göğüs germene gerek yok."

Dün gece işlerin stresli olduğunu kabul ediyorum ama bunu konuşmamız gerekiyor. Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum ve konuşacağız."

Derin bir iç çekiş. "Beni yarın arar mısın, konuşalım?"

"Evet."

Anne başını yavaşça salladı. "Peki."

Suratında hafif bir gülümsemeyle Sam koltuktaki yerinden doğruldu ve yanımdan geçerek kapıdan çıktı. Ya da kapıdan geriye kalanlardan diyelim. O konuda hâlâ bir *bu ne ya* halindeydim.

"Birisi kısa süre içerisinde bunu tamir etmek için gelecek Bayan Rollins," dedi Sam.

"Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Lauren da dairem-
den çıktı.

"Teşekkürler."

"Ama ben gitmek istemiyorum," diye tısladı Mal. Ablamla arasında hararetli fısıldamalar devam ediyordu. Ablamın öfkeyle kavuşturulmuş kolunun üzerindeki elini bile savuşturmuştu. "Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Bizim bildiğimiz gibi değil. Özellikle benim."

Daha çok fısıldaşma.

"Pekâlâ, Ben'in de gitmesi gerekiyor mu? O buradan çıkmadan bir yere gitmiyorum ben."

"Mal," diye inledim. "Lütfen? Eğer yarın gelip her ikinizle de tüm bunlar hakkında konuşacağımı söylesem, lütfen şimdi gider misiniz?"

Gözleri kısıldı ve dudakları sımsıkı kapandı.

"Lütfen, lütfen?"

"İyi." Anne'in boynunun etrafına kolunu dolayarak onu kendi bedenine doğru çekti. "İstenmediğimiz zamanı biliriz. Değil mi Balkabağım?"

"Sonunda, evet." Ablam küçük bir gülümseme sergiledi.

"Teşekkürler," dedim, Mal'e doğru dönmeden önce ablamın boştaki elini sıktım.

Yaptıklarınızın sonuçları vardı. Dersimi almıştım. "Lütfen."

"Peki. Ama sadece kibarca rica ettiğin için. Grup işleri dışında, o benim için ölmüştür," dedi Mal, Ben'e doğru, bir yandan boynunun önünde parmağıyla bir kesme hareketi yaparak.

"Dostum," diye iç geçirdi Ben.

"Bunda ciddiym. Sana cidden kızgınım abi. Yeni küçük kız kardeşimi hamile bıraktın. Bu, ortaokulda o atlayışı yapmaya çalışırken bisikletimi kırıışından çok daha kötü. Ve o kötüydü." Yeni evliler kapıya doğru yöneldiler. "Yarın provada görüşürüz."

"Tamam," dedi Ben, ikili koltuğa çökerek. Başını geriye doğru, duvara yaslayarak yorgun gözlerle beni izledi. "Beni de kapının önüne koyacak mısın?"

"Muhtemelen yapmalıyım. Kapımın bu haline sen mi sebep oldun?"

Bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Evet. Bu konuda üzgünüm."

"Artık kapının pervazına bağlı olmadığını fark etmeden edemedim."

"Kapıyı kırmış olabilirim."

"Evet." İlerleyip karşısındaki deri koltuğa kıcımı yerleştirdim. Mal ve Anne, evi boşaltırken arkalarında oldukça güzel mobilyalar bırakmıştılar. "Bunu neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Anne aradı, seni bulamadığını ve telefonuna cevap vermediğini söyledi." Bir ayak bileğini diğer dizine koy-

du, spor ayakkabısı bir aşağı, bir yukarı sürekli hareket ediyordu. "Burada yalnız olduğunu ve bu sabahki saçmalıklardan sonra çılgına döndüğünü ve benimle konuşmayı reddettiğini düşünerek endişelendim."

"Ah."

"Fazla tepki gösterdim." Her zamanki mavi kot pantolonunu ve bir tişört giyiyordu. Kahretsin ki üstündekileri iyi taşıyordu. Hamile olmamla birlikte hormonların da biraz sakinleşeceğini düşünürdünüz. Fakat aptal şeyler Ben ne zaman yakınımına gelse mutluluk dansı yapmaya başlıyorlardı. Bu çok saçmaydı. Aptal vajinamı kapatmalı, bir bekâret kemeri ya da onun gibi bir şey almalıydım.

Onun yerine ellerimi bacaklarımın arasına sokup, bacaklarımı sımsıkı kapattım.

"Bir problemimiz var," dedi Ben.

"Evet."

"Hayır, yeni bir tane demek istedim."

"Ne?"

Dik oturarak iki ayağını da yere bastı. "Sasha ondan ayrılmamı pek iyi karşılamadı. Seninle ilgili medyaya konuşmakla tehdit etti beni."

"Ondan ayrıldın mı?" Kalbim iki kat daha hızlı atmaya başladı.

Duraksadı. "Şey, evet."

"Neden?" Ah, kahretsin. Şu çenem. Daha düşünmeden soru ağzımdan çıkmıştı bile. "Demek istediğim. Peki, bu beni hiç ilgilendirmez. Bilmek istemiyorum."

İçimde filizlenen şey umut değildi. O kadar da aptal olmam mümkün değildi. Başka bir şey olmalıydı. Belki de Mercimek su sporlarına falan başlamıştır.

Ben sadece öylece bana baktı, uzun bir duraksama yaşıyordu. "Neyse."

"Evet?"

"Burada kendi başına yaşamam muhtemelen iyi bir fikir değil. Özellikle de kapının tamir ettirilmesi gerekir."

"Doğru."

"Burada güvenlik oldukça boktan zaten. Bu yüzden, düşündüm de belki de en iyisi sen, eğer..."

"Eğer?" Koltuğumun kenarında oturuyor, gerçekten nefesimi tutmuş bekliyordum. Onun yanına taşınmamı soracak olamaz. Kendi evine. Onun otel odasında ya da yaşadığı yer her neresiyse, orada kimse hiç takılmamıştı. İtiraf etmeliyim, merak ediyordum. Aynı zamanda onunla birlikte yaşama fikri sırtımdan soğuk terler boşalmasına neden oluyordu. "Eğer ne?"

"Eğer turne bitene kadar Lena ve Jim'in yanına taşınırsan." Karanlık gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Demek istediğim, turneye geleceğini varsayıyorum. Gelmek istemeyebilirsin."

"Beni turnede mi istiyorsun?" Fakat kendi kalacağı yerde istemiyordu. Ne kadar karmaşık ve aynı zamanda hayal kırıklığı yaratıcıydı. Ya da belki beni turnede istemesinin sebebi bana göz kulak olabilmektir; tipik eski genç-Lizzy-kendisine-bakamaz durumu. Tanrım, bir anda dank etti: Anne olacaktım. Belli ki yalnız bir ebeveyn olacaktım, Ben ne kadar rahatlatıcı şeyler söylemeye çalışırsa çalışsın. Karşıma ne çıkarsa çıksın, sadece kendime güvenebilirdim.

"Anne'in gittiğini düşününce ve Lena da hamile olunca, sen de gelebilirsin, diye düşündüm," dedi. "İnsanlar senin eşyalarını toplarlar, tek yapman gereken birkaç günde bir özel bir jete binmek ve rahatlamak. Bu yerlerin masözleri falan var. Seni kontrol etmek için doktorlar da olacak. Sana iyi bakıldığından emin olacağım."

"Bilmiyorum..."

Anne ve diğer kızlar gitmişken arkada kalmak pek de keyif verici bir şey değildi. Sanırım arkadaş edinmek güçlü yanlarımdan biri değildi. Ergenlik dönemimdeki çılgın hallerimden sonra sanırım çoğunlukla kendi kendimeydim. Anne ve ben insanlarla aramıza uygun bir mesafe koymaya alışmışız. Onun ötesine geçenler iyi değildi çünkü açıkçası annem sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi davranmıyordu. Anne turneye çıktığında ben yalnız kalacaktım. Fakat benim yalnız kalmamdan daha önemlisi vardı. Turnede neler olduğuyla ilgili öyle çok şaibeli hikâye duymuştum ki. Onunla ve diğer kadınlarla. Bunu görmem gerekmiyordu. Bu sene ya da daha ileride gerek yoktu. Sasha konusu yeterince üzmüştü. *Onu neden terk ettiğini merak ediyorum?*

"İşlerinize burnumu sokmak istemiyorum," dedim, kucağımda ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek. "Her gün birbirimizin yüzüne bakmak garip olabilir."

Bir mağara adamı homurtusu işittim. Ciddi bir sestti, derin düşünceler ifade ediyor gibi. Gerçi bana bir bok ifade etmedi ayrı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Yüzündeki ifade karmakarışık; kaşlar çatılmış fakat dudaklar hafifçe aralanmış. Bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu.

Bekliyordum.

"Konuş, Ben."

Gerildi. "Gelmeni istiyorum."

"Neden?"

"İyi olduğundan emin olmak için, böylece sana göz kulak olabilirim, sen de burada tüm bunlarla kendi başına uğraşmıyor olmazsın. Bir sürü sebebi var."

Söz konusu sebepler olunca, bunlar kötü değildi. Fakat Mal bir konuya parmak basmıştı, Ben'in uygulama konusunda sorunları vardı. Tarih göstermişti ki, eninde sonunda fikrini değiştirecek ve beni ortada bırakacaktı. Ne tip bir baba olurdu? Eğer aynı boku çocuğumla da yerse Tanrı yardımcısı olsun. Adamın boyutları ne olursa olsun, gazabım efsane olurdu.

"Hadi," dedi, sesi daha kendinden emindi. "Bu işi birlikte çözmeye başlamalıyız. Nasıl anlaşacağız ve ebeveyn olacağız ve diğer her şey. Mal'in beni olmakla suçladığı adam olmak istemiyorum. Bana bir şans ver Liz."

"En iyisinin ne olacağını gerçekten bilmiyorum."

Başını öne eğdi. "Bak, burada kalmak ve dönemi bitirmek istiyorsan senin için koruma ayarlayabilirim. Her şeyin icabına bakarım. Bu senin kararın. Seni bir şeye zorlamak istemiyorum."

"Koruma mı?"

"Evet."

"Vay canına." Karnımı okşadım, gülümsemem pek de suratıma oturmadı. "Ünlü birisinin çocuğunu taşıdığımı unutup duruyorum. Stage Dive'in bir sonraki jenerasyonu."

Ellerini açtı, yüzünde umutsuz bir bakış vardı. En azından buradaydı ve deniyordu.

Bu bana kalmıştı. "Pekâlâ, geleceğim. Okulu bırakmayı düşünüyordum zaten. Tüm bu olanlarla bu dönemki dersleri yakalama şansım pek iyi görünmüyor."

Bir onay ve gülümseme. Bir savaştan çıkmışçasına rahatlayarak omuzlarını düşürdü.

"Lena ve Jimmy ile mi kalmamı istiyorsun?"

"Senin ve bebeğin güvende olmanızı ve iyi bakılmanızı istiyorum. Size bakanın ben olmasını istemediğimden değil. Sadece..."

"Sorun değil. Bir çift olmamamız ve diğer her şeyi düşününce bunun karmaşık olduğunu anlıyorum." Koltuğumda geri yaslanarak, bu düşünceyi kafamda evirip çevirdim. "Teklifine memnun olmadığından değil."

Ciddi ifadesi hiçbir ipucu vermiyordu. "Liz..."

"Hımm?"

Bekledim ama devam etmedi. Tanrı'ya şükür Mercimek bir kız olacaktı. —Bunu hissedebiliyordum. Anne içgüdüğü, vs.— Erkekler tam bir muammaydı. Hayatımın şu evresinde çözmekle uğraşmaya niyetimin olmadığı bir muamma. Hayat yeterince yoğundu. En azından daha fazla avukatlardan bahsetmiyordu. "Bebek adımları" son derece yerinde bir ifade.

"Ben başımın çaresine bakarım. Mal ve Anne'e giderim," dedim. "Turnenin başlamasına çok yok. Beni o karcık sürede delirtmeyecektir."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Emin misin?"

"Evet." Başımın onayladım.

"Peki. Fakat finansal olarak sana destek olmama izin vereceksin, değil mi?"

"Bak, bugün kafamda bazı rakamları kontrol ettim. Buranın kirasının ödendiği düşünülürse ve işimi de..."

"Bununla nereye gitmeye çalışıyorsun bilmiyorum ama cevabım hayır." Adam bir bakışıyla beni yerle bir etti. Ya da denedi.

"Pardon?"

"Hayır, kendi başına tüm bunları yapamazsın. Daha önemlisi yapmak zorunda değilsin. Bana sahipsin."

"Fakat sana sahip değilim Ben. En önemli nokta bu." Koltukta öne doğru oturdum, anlamasını umuyordum. Ağzını açtı ama ben daha hızlıydım. "Lütfen Ben sadece dinle. Bir bebek sahibi olacağım ve bu büyük bir şey.

Öyle büyük ki, bunu düşündüğüm zaman kafam patlayacak gibi oluyorum. Fakat bununla başa çıkacağım çünkü çıkmak zorundayım, çünkü bu bebek bana güveniyor. Düşünemeyeceğim ya da başa çıkamayacağım şey ise, sensin; sen ve senin hayatın ve bunların tüm olanları nasıl etkilediği. Çünkü biliyorum, ne söylersen söyle, bir bebek sahibi olmak ilk tercihin olmayacak. Bu yüzden ben suçluluk hissedeceğim ve sonra suçluluk hissettiğim için öfkeleneceğim ve sonra bu nasıl başa çıkacağımı bilemeyeceğim kocaman boktan bir şey olacak.”

“Liz.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Siktir. Benim ilk tercihim olmak zorunda değil. Bebek sahibi olmak senin de ilk tercihin değildi...”

“Fakat...”

“Hayır,” dedi, elleri bacaklarını sımsıkı kavramıştı. “Konuşma sırası bende. Senin dinleme vaktin. Lütfen.”

Durdum ve sonra başımla onayladım, adil olan buydu.

“Peki.” Derin bir nefesle omuzları yukarı aşağı hareket etti. “Bu bizim bebeğimiz. Senin ve benim, onu birlikte yaptık, istesek de istemesek de. Bunlar gerçekler. Hayatımın nasıl olmasını istediğimin önemi yok, şu an olan bu. Çocuğunun hayatında olmayan pislik bir baba olmaya niyetim hiç yok ya da oğlumu başka bir herifin yetiştirmesine izin vermeye.”

“Ya da kızını.”

“Ya da kızımı.” Bana manalı bir bakış attı. “Evet.”

Dudaklarıma bir fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

“Teşekkürler.” Ses tonu hiç de alaycı değildi. “Ve aynı zamanda ben bunu yalnız başına yapmana izin vermiyorum. Anne ve Mal şu an benim için ne düşünüyor olursa olsun, nasıl yanında olabileceksem o şekilde olacağım. Birlikte değiliz ama bunu bir şekilde başaracağız. Şu

anda sana yardım edebilmemin en iyi yolu para için endişelenmemeni sağlamak.”

Derin bir nefes aldım, aklımın içinde bu fikri evirip çeviriyordum. Adamın hakkı vardı. Listedeki para konularını silip atmak iyi olurdu. Bu yardım ne tip karmaşa ve bağlarla gelecekti, beni esas endişelendiren buydu. Fakat Ben mercimeğin babasıydı. Eğer o, onun hayatında var olacağını söylüyorsa, o zaman bunu kabul etmeli, hatta buna memnun olmalıydım.

Arzu ettiği şansı ona vermeli.

“Bugün senin için endişelenmek, nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemek... bu düşünmeme neden oldu. Bu durum senin hayatının her şekilde içine sığacak, benimkinden daha fazla. Bu karmaşaya, Mal’le olan bağlantıyı falan da düşününce bir de avukatları eklemeye gerek yok. Bunu basit tutabiliriz.”

“Hımm.”

“Suratını ekşitmeyi kes.” Ben kaşlarını çatı.

“Düşünüyorum.”

“Düşünecek bir şey yok. Halloldu bile.”

“Ne?”

Sakalını kaşıdı. “Hesabına para aktardım. Halloldu bile.”

“Hesap numaramı nasıl aldın?”

“Anne verdi. Sanırım bunu aslında bir meydan okuma olarak yaptı.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne kadar para?”

“Bir süre endişe etmeni gerektirmeyecek kadar?”

“Ne kadar bir süre?”

Sadece gözlerini dikip bana baktı.

Ah, vay canına. Bir şey bana milyoner bir rock yıldızının *bir süresinin* benimkinden uzun olduğunu söylüyordu. Bu düşünce paniklememe neden oldu, parmaklarım

kucağında birbirine dolanıyordu. Yasal dokümanlar korkutucuydu fakat onun bana parasından büyük bir miktarda vermesi daha da korkutucuydu. "Fakat avukatlar ve sözleşmeler ve diğer şeyler. Bu sabah bahsettiğin şeyler."

"Tıpkı istediğin gibi, bunu aramızda halledebiliriz." Son derece sakın görünüyordu, bense tam tersi. "Her şey iyi olacak Liz."

"Bana epey güveniyorsun."

"Çocuk sahibi olacağız. Bir yerden başlamamız lazım, değil mi?"

En sevdiğim botlarım biraz yıpranmıştı. Oldukça aslında. En azından yakın zamanda küçük gelmeyeceklerdi. Öte yandan kıyafetlerimi muhtemelen yakında değiştirmem gerekecekti. Çoğu şeyim az giyilmiş ya da ikinci el dükkânından alınmıştı. Mal ve Anne'e yeni bir hamilelik koleksiyonu için istekte bulunacak değildim. Benim için zaten çok şey yapmışlardı. Para için endişe etmemek tuhaf olacaktı. Pek fazla parayla büyümedik. Paranın endişe konusu olmadığı bir zamanı hatırlamıyordum bile.

"Öyle," dedim düşünceli bir şekilde.

"Önemsiz bir şey."

Bundan pek emin değildim.

"Maddi olarak bize destek olmanı takdir ediyorum. Bu büyük bir yardım olacak." Gözlerimi yere dikerek konuştum çünkü o anda ona bakmak fazla güçtü. "Omuzlarımdan gerçek bir yük aldı."

"Dinle," dedi. "Dün gece için özür dilerim. Ve bu sabah. Ben sadece... Ben elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Elbette." Olabildiğince parlak bir şekilde gülümse dim. "Mercimek'in hatırına arkadaş olacağız."

“Mercimek?”

Gülümsemem daha içten bir hal aldı. “Erken dönemde Mercimek kadar oluyorlar.”

“Ah, peki.” Birbirine kenetlediği parmakları önünde duruyor, hareket ediyorlardı. Bir saniye için bakışları karnıma odaklandı ama sonra yeniden başka yöne baktı. “Buna alışmam için bana bir şans ver, bu fikre alışmam için. Sonra daha fazla konuşabiliriz.”

“Peki.”

“Ve tabii ki arkadaş olacağız,” dedi. “Zaten arkadaşsınız.”

“Elbette.”

O da bana gülümsedi. Fakat ikimizin de asıl hissettiğinin korkudan başka bir şey olduğunu sanmuyordum.

Üçüncü Bölüm

Çocuklar L.A.'de Chateau Marmont'ta Rolling Stones dergisine bir röportaj verirken, kuzeyde, Portland'da bir yabancı benim kadınsal bölgelerimi kontrol ediyordu. Duvarda asılı duran şatafatlı tıp diploması, eldivenli elini koyduğu yerin yarattığı tuhaf durumu hiç de kolaylaştırmıyordu.

Evet, jinekologa gitmek en eğlencelisiydi.

Mercimek'le ilgili her şey iyiydi bu arada. Ve kızımın kalp atışlarını ilk kez duymak dünyamı sarsmıştı. O gerçektir. Bütün bunlar gerçektir. Gerçekten bir anne olacaktım. Harika.

Grubun turneye başlamış olması ve Ben'in Anne ile Mal'in dairesine girme izni olmaması nedeniyle Ben'i tekrar görmeden önce ve onun banka hesabımı tıka basa doldurmasından beri dört hafta geçmişti; ayrıca Ben'in

tüm o güzel sözlerine rağmen, benimle karşılaşmaktan kaçındığına da oldukça emindim. Sürekli kusmaya bir son vermem ve seyahate çıkma izni almam bu kadar uzun sürmüştü. Kafamı tuvaletten kaldıramadığım için Vancouver, Seattle, Portland, San Francisco ve L.A.'i kaçırmıştım. Anne ile birlikte Phoenix'te grupla buluştuk. Bir fırtına nedeniyle rötardan dolayı ancak konserin sonuna doğru oraya vardık.

Sam bizi karşıladı ve grubu seyredebilmemiz için bizi sahnenin yan tarafına aldı. Stage Dive'ı yeniden canlı izlemek harikaydı. Sahnede olanların stadyumdaki seyircilere yansıtıldığı dev bir ekranın arkasında boş bir kütunun üzerinde oturuyordum. İnsanları göremiyordum ama onları duyabiliyordum. Teknik ekip, sahne dekorasyon ekibi ve benzeri herkes de aynı yerdeydi, bekliyorlardı.

Konser bittiği anda Mal, Anne'e saldırdı. Adam resmen geçmek bilmeyen bir kaşını gibi kızın her yanındaydı, ona sürtünüyordu, âdeta orta yerde ön sevişmeye başlamıştı bile. Anne'in de pek şikâyeti yoktu. Orada fazla uzun takılmadık, herkes doğruca otele doğru harekete geçti. Anlaşılan röportajlar ve imza verme kısımları konserden önce yapılmıştı.

Ber'den hoş geldin anlamına gelen bir çene hareketi geldi, o karambolde hepsi buydu.

Gösterişli otelin arka kapısına yaklaşırken bir dizi siyah Lexus araba yavaşladı. Eller camlara vuruyor, insanlar koyu renkli camlara suratlarını yapıştırarak kadar yaklaşılabilmek için çabalıyorlardı.

Bu fazlasıyla tuhaftı.

Dave ve Evelyn, ilk araçta oldukları için içeri girmişlerdi bile. Ben, Lena ve Jimmy önümüzdeki araçtan indiler.

Lena ve Jimmy hızla güvenlik koridorundan ilerleyerek otelin kapılarından içeri girdiler. Fakat Ben imza ve tokalaşmalar için geride kaldı.

Dışarıda o kadar çok insan vardı ki. Bağırmaya, ağlamaya devam eden kadın ve erkeklerden oluşan gerçekten kalabalık bir grup vardı. Çocukların ne kadar ünlü olduklarını biliyordum ama bilmek ve buna şahit olmak tamamen bambaşka şeylerdi. Kalabalığın içinde televizyon ekipleri bile vardı, kameralarıyla her şeyi yakalıyorlardı.

“Kahretsin,” diye fısıldadım, olduğum yere çökerek.

“Birileri sır saklayamıyor,” dedi Anne, arka koltukta Mal ve benim aramda otururken.

Mal omuz silkti. “Nerede kaldığımız her zaman öğrenilir. Bu normal. Buna alışın hanımlar.”

Siyahlar giymiş bir koruma görevlisi kapımızı açtı ve bağırış çağırış suratımıza çarptı. Şoke ediciydi. Anlamsızca, avazı çıktığı kadar bağırış çağırış. Sırtımdan ter boşanmasına rağmen, ağzım kurumuştur. Anne nazikçe beni dürterek arabanın kapısını ve gerisindeki aklını kaçırmış kalabalığı işaret etti. Güçlükle yutkundum ve başımı salladım. Hoşuma gitse de, gitmese de ki gitmiyordu, oraya çıkacaktık. Genellikle agorafobi gibi bir sorunum yoktu ya da teknik olarak daha doğru ifade etmek gerekirse kalabalık korkusu. Bu durum daha önce hiçbir şeyi yapmama engel olmamıştı. Fakat beni avaz avaz bağırarak bir grup insanın yakınına getirince pek de en iyi halimde olmuyordum.

Dikkatlice aşağıya inerek beton zeminde ilerledim. Kameralardan patlayan tüm o flaşlar gözlerimi alıyordu.

Kahretsin.

Kalabalık, yaklaşmaya çalışarak ileri doğru atıldı ve

korumalar onları geride tutabilmek için uğraştılar. İnsanlar bir sürü şey bağıırıyordu, gümbürdeyen kalp atışlarım arasında hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Bir ismi bağıırıyorlardı, dudaklarının şeklinden bunun Mal olduğuna fazlasıyla emindim.

Dondum, ağzım açık kaldı, tamamen hareketsizdim. Kahretsin. Hayır. Bunu yapamayacaktım. Ya kazayla ayağım takılsa ve düşseydim ya da üstüme basılsa ya da yanlış bir adım atsam ve Mercimek zarar görseydi.

Arkamı dönüp arabaya geri kaçamadan önce güçlü bir kol etrafıma dolandı ve beni kendi bedenine doğru, güvenli bölgeye çekti.

"Yakaladım seni," dedi, sıcak nefesi kulağımı ısıtarak. Konuşacak halde değildim.

Ben, beni korumalardan oluşan dar güvenlik koridorundan ilerleterek binaya soktu. Her iki kolu da, ta ki asansörün düğmesine basmak için uzaklaşana kadar etrafıma sarılmış, beni sımsıkı tutuyordu. Tekrar nefes almaya çalışırken serin hava yüzüme çarptı. Tanrım, bu şekilde balatayı sıyırmak ne kadar da aptalcaydı. Ne harika bir anne ya da psikolog olacaktım.

Mal ve Anne, arkamızda, hâlâ orada dışarıda, kalabalığın arasında belli belirsiz görünüyorlardı.

"Hadi gidelim." Ben'in eli benimkini tutmak için aşağıya kayd ve beni asansöre doğru çekti.

"Onlar gelmiyorlar mı? Ne yapıyorlar orada?"

Asansörün kapısı kapandı.

"Söz konusu Mal olduğunda, her şeyi yapıyor olabilirler. Endişelenme, onlar iyiler."

Başımı geriye doğru attım, bu kadar yakınındayken yüzünü görebilmem için gerekli bir hamleydi. Saçları biraz daha uzamış, ensesinde küçük bir atkuyruğu şeklinde

toplanmış, sakalı düzgünce kesilmişti. Hâlâ güzeldi, kah-
retsin. Üzerine tam oturan siyah tişörtünün önünde bir
Arizona resmi basılıydı. Etrafındaki havada hafifçe tuzlu
teninin kokusu alınabiliyordu. Kendi kokusuyla birlikte
yükselen alkolün kokusuna rağmen yüzümü göğsüne
gömüp derin derin nefes alarak kokusunu içime çekmek
istedim. Ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın ol-
mak arzusundaydım. Bir gün bu duygular hafifleyecekti.
Yakında bir gün olmasını umuyordum.

Yüzünde rahatsız bir gülümsemeyle bana baktı, hâlâ
elimi sımsıkı tutuyordu. Gülümsemesi kesinlikle gözle-
rine kadar ulaşmıyordu. Tam tersine, aslında gergin gö-
ründüğünü söyleyebilirdim.

"Dışarıda dehşete düştüğüm için üzgünüm," dedim.

Yavaş elektronik bir sesle kapı açıldı.

"Endişe etme," dedi ve elimi bırakarak onun yerine
ileri doğru gitmem için belime hafif bir baskı uyguladı.
Hareketleri kendinden emin, adımları istikrarlıydı. Ne
kadar içmişse de hâlâ kendinde olduğu belliydi. "Hadi."

Krem rengi halı ayak seslerimizi yutuyordu, minik
lambalar yolumuzu aydınlatıyordu. Vegas'tan pek de
farklı değildi; aynı pahalı, lüks görüntü. Bir başka grup
koruma görevlisi bu katta dolaşıyor, etrafı kolaçan edi-
yordu.

"Bu diğer müşterileri rahatsız etmiyor mu?" diye sor-
dum, korumaların tarafını işaret ederek.

"Bu kat gruba ait. Mal ve Anne'in süitindesin, iki kapı
ileride." Ben elindeki kartı kapıya okuttu. Küçük ışık ye-
şile döndüğünde kapıyı iterek açtı. "Bir süreliğine içeri
gelebilirsin."

"Peki." Pek de sıcak bir hoş geldin değildi. Tanrım, bu
ölesiye nefret edilecek şekilde tuhaftı ki.

İçeride, süit büyüktü ve güzel bir manzara, bir sürü rahat görünümlü bej renkli koltuk vardı. Yan taraftaki masanın üzerini birçok içki şişesi doldurmuştu. Bu masa dışında el değmemiş gibi görünen odadaki yegâne rock 'n' roll hayat tarzını yansıtan şeydi bu.

Önceki gece ne yaptığı beni hiç ilgilendirmezdi. Hiç mi hiç.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Karşılıklı olarak oturduk. "Sabah bulantıları hafifledi."

"Harika."

"Evet."

Bir baş hareketi.

"Mesajlar için teşekkürler," dedim. "Çok kibarsın."

"Büyütülecek bir şey değil."

Her sabah ve her akşam, bana aynı duygusuz soruyu sordu: İyi misin? Kibarca cevapladım: İyi! Harika! Muhteşem! Arada sırada da bir gülen surat. Sabahları kusarak geçirdiğimi, üç gündür kendimi ölü gibi hissettiğimi, duygularımın karmakarışık olduğunu, göğüslerimin ağrıdığını ve hormonlardan dolayı aklımın yavaş yavaş bulandığını söyleyemezdim ya. Bu denli acımasız bir dürüstlük için ilişkimiz biraz fazla garip bir haldeydi. Ayrıca aklında bir sürü şey vardı; konserler ve diğer şeyler. Bu yüzden, onun yerine Anne'e sızlanıp durdum ve o da bana hepsinin lanet olası benim suçum olduğunu hatırlatmayacak kadar iyiydi. O bakış arada sırada gözlerindeydi ama ben görmezden geliyordum. Kendime acımanın anlamı yoktu. Daima ileriye ya da benim rahimindeki durumda olduğu gibi dışarıya doğru.

Elim mavi askılı bluzumun altında zar zor belli olan ufacık karnuma doğru kaydı ve Ben'in bakışı elimi takip

etti. Elinin kenarını dudaklarına sürttü, bakışları fırtınalıydı. Karnıma bakışındaki ifade korku doluydu. Daha fazla katlanamazdım.

"Meyve suyun var mı?" diye sordum.

"Elbette." Adam oturduğu yerden fırladı, belli ki karşımdan kalkmak için can atıyordu. Mini-bar dolabının ustalıkla gizlendiği yandaki dolaba doğru hareket etti. Oda öylesine sessizdi ki. Küçük meyve suyu şişesini açtığında çıkan ses yerimden zıplamama neden oldu.

"Belki de gitsem iyi olacak," dedim, ayağa kalkarak. "Seni yalnız bırakayım."

"Ama meyve suyun..."

Bir anda ön kapı aniden açıldı ve içeriye bir parti daldı. Bunun başka tarifi yoktu. Kahkaha, bira, erkekler ve kadınlar, hepsi birden pahalı süit odanın içine doldular.

"Muhteşem konserdi," diye bağırды siyah uzun saçlı, uzun boylu bir adam ve onun kalçasına âdeta yapışmış bir kadın.

Adam ve Ben selamlaştılar. "İyiymiş."

Konuşmaları Metallica sesleri arasında kayboldu. Her tarafı dövmelerle kaplı bir adam altılı bira paketinden bir şişe çıkararak elime tutuşturdu.

"Selam," dedi bana sırtarak. Diken diken yapılmış soluk kızıl renkli saçları vardı ve gerçekten hakkını yememek gerekiyordu, adamın güzel bir suratı vardı. "Ben Vaughan."

"Lizzy. Merhaba."

"Dün gece seni görmemiştim burada. Görseydim kesinlikle hatırlardım."

Ne çapkındı ama. Memelerimden dolayı olmalıydı. Eskiden de ilgi çekerdim ama kendimi erkekleri çeken birisi olarak adlandıramazdım. Özellikle de odanın yarı-

sını iç çamaşırı mankeni gibi görünen ve o şekilde giyinmiş kadınlar doldurmuşken.

"Ah, hayır," dedim. "Bu gece geldim."

Vaughan kendisi için bir bira açarak altılı bira pake-tini sehpayaya koydu. "Bir hayran mısın yoksa bir şekilde grupla mı bağın var?"

"Her ikisi de, sanırım."

"Her ikisi de?" Gözleri ilgiyle parladı. "Pekâlâ, Ben'in odasındasın, o yüzden onun arkadaşı olduğunu varsayıyorum."

Sadece gülümsedim. "Peki ya sen? Senin buradaki ko-numun ne?"

"Alt grup, Down Fourth'un basgitaristiyim."

"Hey, harika! Sizi duymuştum. Harikasınız," dedim ellerimi heyecanla çırparak. Ünlü bir müzisyenle daha önce hiç tanışmadığımı sanırdınız.

Sırtışı daha da büyüdü. Çok havalı bir imaj bırakmış-tım, harika.

"Şu şarkınızı... gerçekten seviyorum... Neydi adı... Kahretsın..."

Yüzüm yavaşça kızarmaya başlarken o bir kahkaha attı.

"Hayır, adını biliyorum." Ne kadar utanç verici ve si-nir bozucuydu. "Gerçekten. Daha önceki gün tekrar tek-rar dinledim."

"Sorun değil."

"Sakın söyleme." Gözlerimi kapatıp kafamın içinde şarkının adını hatırlamaya çalıştım. Kendi bedenimin bana ihanet ediyor olması, beni dev bir yürüyen bebek makinesine çevirmesi... Hiç adil değildi. "Bir dakika ha-tırlayacağım."

Biraz daha güldü.

"Aghh. Aptal hamilelik hormonları." Olduğum yerde donup kaldım.

Vaughan'ın gözleri kocaman açıldı ve fark edilecek şekilde parladı. İşte yine aynı korkmuş adam ifadesi. Neden bilemiyorum. Taşıdığım çocuğun onun olması ihtimali yoktu bile. Death metal ile yaşayan bir adamın hamile bir kadından korkması kadar tuhaf bir durum yoktu.

Harika sır tutuyordum. Ağzımdan çıktığı anda kendimi tokatlamak istedim. Ya da ağzıma bir şeyler tıkamak. Hamileliğimin genel halkın dikkatini çekmemesine çalışıyorduk ve ben durumun böyle kalmasını istiyordum.

"Bu bilginin tekrarlanmamasını umuyorum," dedim, sesimi alçaltıp adama biraz daha yaklaşıarak. "Henüz erken bir dönemde ve..."

"Vaughan." Ben elini adama doğru fazlasıyla erkeksi bir hareketle uzattı. "Nasıl gidiyor?"

"Ah, iyi Ben."

"Gördüğüm kadarıyla Liz ile tanışmışsın." Uzun süre önce istediğim meyve suyunu boş elime tutuşturup diğer elimdeki birayı aldı. Sonra şişeyi açarak derin bir yudum aldı.

"Evet, sadece konuşuyorduk," dedi Vaughan, bebeğin yarattığı korku, yüzünden memnuniyetle kaybolmuştu. Tanrı'ya şükür. Belki de hiçbir şey söylemezdi. "Bir hayranımızmış."

"Öyle mi?"

"Öyleyim," diye onayladım. "Stop'u geçen hafta tekrar tekrar dinledim."

Bulmuştum.

"Bak sen." Ben'in gülümsemesi, haziran ayında giyilen polyester bir pantolon-cekete takım kadar doğal ve

rahat görünüyordu. Her neyin peşindeydiyse, bu iyi değildi. Sonra, tam da düşüncelerimi onaylarcasına kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Tek sorun, bunu bir kız arkadaşına ya da sevgiliye yapar gibi yapmadı. Yo, hiç alakası yoktu. "Liz, Mal'in yeni baldızı. Değil mi tatlım?"

"Evet." Komik, beni bu şekilde çağırdığında her zaman hoşuma gitmişti. Fakat bu sefer farklıydı. Sakinleşmek için elma suyundan bir yudum aldım.

Vaughan şaşkınlıkla kaşlarını çatmış şekilde bakışlarını Ben ile benim aramda gezdirdi. "Fark etmemiştim."

"Aynen. İçine Mal korkusu saldıgım için özür dilerim ama o yasak bölge. Tamam mı dostum?" Ben başımın üzerine bir öpücük kondurduktan sonra biraz daha ileri gidip sümüklü şımarık bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Liz, seninle yatak odasında konuşabilir miyiz?"

"Elbette Ben," dedim sıkıgım dişlerimin arasından.

Bir kere daha belime elini koyarak kalabalığın içinde beni yatak odasına yönlendirdi. Ana yatak odasının kapısı kapalıydı; muhtemelen oranın da tıklım tıklım dolmamış olmasının tek sebebi buydu.

Ben kapıyı arkamızdan kapatana kadar tek kelime etmedim. Sonra konuşmamaya devam ettim.

Bunun yerine elimdeki içeceği suratına fırlattım.

"Ne bok yiyorsun?!" diye gürlledi, gözlerinden elma suyunu temizlerken.

"Kim oluyorsun da sanki senin küçük kız kardeşin ya da onun gibi bir şeyinmişim gibi saçlarımı karıştırıyorsun?" Boş bardağı haliya düşürdüm. "Bu ne cüret?"

"Sana bir iyilik yapıyordum."

"Bok iyilik yapıyordun."

Adam elindeki birasını kenara bırakarak hızla ileri doğru atıldı ve tepemden bakarak konuştu. "Herif önüne gelenle yatan biri, Liz. Turne boyunca neredeyse her gece başka bir kadınlaydı."

"Ne boktan bir saçmalık."

"Sana yalan söylemiyorum. Seninle flört ediyordu, amacı seni yatağa atmaktı. Yaptığı şey bu."

"Ondan bahsetmiyordum."

Ben gözlerini kırptırdı.

"Sen ve ben, biz birlikte değiliz, unuttun mu? Eğer bir adamla flört etmek istersem, ederim. Bu seni hiç ilgilen-dirmez."

"Benim çocuğuma hamilesin." Gözlerindeki öfke... Daha zeki bir kadın geri adım atardı. Siktir et. Ben de onun üzerine gittim. Yani bu boy farkıyla ne kadar üzerine gidebilirsem. Bir dahaki sefere kavga edeceğimiz zaman kesinlikle bir merdiven getirecektim.

"Bu doğru Ben, senin çocuğunu taşıyorum," dedim, hızla nefes alıp vererek. "Ve birlikte nasıl idare edeceğimizi ve ebeveyn olacağımızı çözebilmeye yardımcı olmak için turneye katıldım. Bu birbirimize karşılıklı saygı duymamızı gerektirir."

"Sana saygı duyuyorum Liz. Katlanamadığım şey, amacı seni yatağa atmak olan bir çapkının seni ikna etmeye çalışmasını seyretmek."

"Ah, öyle mi? Bana oradaki harika derecede özgür, pek bir şey giymemiş kadımlardan herhangi birisiyle yatmadığını söyle. Bunun benim üzerimde uygulamaya çalıştığın saçma sapan bir çifte standart olmadığını göster bana."

Yapamadı. Dudaklarını sımsıkı kapattı ve kımıldandı, geriye doğru hareket ederek aramıza mesafe koydu. Bu

canımı yakmamalıydı ama yaktı. İnsanın kalbi böylesine aptaldı işte. En azından bana bahaneler sunmaya çalışmamıştı.

"Evet?" diye sordum.

Hâlâ ses yoktu.

"Biz birlikte değiliz. Bir adamı benden uzaklaştırmaya çalışmaya hakkın yok. Ve bana o şekilde davranmaya, çocukmuşum gibi saçımı karıştırıp bana o şekilde 'tatlım' demeye..." Gözlerim kaşınıyor, sulanıyordu. "Bu ne cesaret."

Odadan çekip gitmeliydim. İstedim. Ancak parti kalabalığının önünde kendimi kaybetme düşüncesi donup kalmama neden oldu. Bir alternatif olmalıydı. Birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, kendimi toparlayıp odama gidebilirdim. "Banyoyu kullanmam lazım."

Onurum küçüktü, tıpkı Mercimek'ten beri idrar kesimin olduğu gibi. Neredeyse sürekli işiyordum, bu yüzden gözlerimin hızla sulanmasına rağmen, tam olarak yalan söylemiş değildim. Lanet hormonlar. Aptal adamlar ve onların lanet olası spermleri. Gösterişli banyoya girdim ve kapıyı arkamdan çarptım. Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı, peşi sıra hızla bir diğeri süzüldü.

Aynadaki kız hâlâ ışıldamıyordu. Lanet olası haksızlık.

Tuvaletteki işimi hallettim, ellerimi ve sonra yüzümü yıkadım. Tüm duygularım içimde yükseliyor, beni yenisinden dışarıya sızmakla tehdit ediyordu. Ben ile bu durum aklımı karıştırıyordu. Bu yüzden ben de her hamile yirmi bir yaşındaki üniversiteden terkin yapacağı gibi devasa küvetin içine girip oturdum ve hayatımı gözden geçirmeye başladım. Aslında oldukça rahattı. Uzaktan gelen seslerle ve müzikle partinin devam ettiğini duyabiliyordum.

Bunun gibi lüks bir otelin daha kalın duvarları olacağını sanırdınız.

Beş, on dakika kadar orada oturup sakinleştim, durumu kabullenmeye çalıştım. Belki de Ben ile bir süre birbirimizle konuşmamalıydık. İşler bu şekilde olacaksa, birlikte bir çocuk yetiştirmek için arkadaş olmamız gerekmiyordu. Onun bu çocuğun hayatında olmakla ilgili fikrini değiştirmesi kimseyi şaşırtmazdı. Acı ama gerçek.

Her neyse. Ne olacaksa olsun, başa çıkabilirdim.

"Lizzy nerede?" diye sordu yan odada boğuk bir ses, bir erkekti ve tersti. Jimmy Ferris. Neden benimle ilgileniyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Tuvalette," dedi Ben. "Ondan ne istiyorsun?"

"Mal ve Anne'in birbirlerinden ayrı geçirdikleri vakti telafi ettiklerini varsayarsak. Lena, gidip onunla takılmak isteyebileceğini düşündü."

"Şu anda bir şey konuşuyorduk. Biraz sonra ona sorarım."

Jimmy burnundan tuhaf bir ses çıkardı. "Harika bir sohbet ediyorsunuz, ha? Bu yüzden sen sırılsıklamsın ve yerde boş bir bardak var, değil mi? Yeniden dene Ben."

"Sikeyim, seni hiç ilgilendirmez."

"Bu konuda haklısın. İlgilendirmez. Ama... bak pekâlâ..."

Bir şeyler duymaya uğraştığım bir an için hiç ses çıkmadı.

"Dostum, onunla işleri öyle bir bok ediyorsun ki," dedi Jimmy, sessizliği bozarak. "Öyle ya da böyle bundan sonra o kız senin hayatında olacak. Bu şekilde devam edersen bunun iyi bir şekilde olması mümkün değil."

"Sen ne anlarsın," diye gürledi Ben.

"Kızlarla işleri bok etmek konusunda ne mi anlarım. Sen ciddi misin?"

Cevap yok.

"Son bir ayda Lizzy ile kaç kere konuştun?"

"Konuşuyoruz."

"Yüz yüze değil yoksa bunu Mal'den duyardım. Bu da düzeltmeyi başaramadığın başka bir siktiri boktan durum."

"Bunun üzerinde çalışıyorum," dedi Ben, sesi öfke doluydu. "Onunla işleri düzeltereğim."

"Buna gördüğümde inanırım."

"Grupla işleri bok etmek konusunda bana ders verme. Seattle'daki son provada neredeydin, ha?"

Jimmy ters bir kahkaha attı. "Lena'yı jinekologa götürdüm. Jinekologun ne olduğundan haberin var mı senin?"

"Elbette biliyorum lanet olası."

"Öyle mi? Liz'i doktor randevularına sen mi götürüyorsun? Ona dikkat ediyor musun? Elbette hayır. Çünkü eğer yapıyor olsaydın, bu grup üyelerinin her biri sana şu anda olduğundan daha fazla saygı duyuyor olurlardı."

"Turneye çıkıyorduk," dedi Ben.

"Bazı şeyler daha önemlidir dostum. Mesela çocuğunu taşıyan kadına göz kulak olmak gibi."

"Jim..."

"Turneye çıktığımızdan beri o kızı kaç kere aradın?"

"Ne saçmalıyorsun be? Şimdi de ilişki danışmanı mı oldun?"

Jimmy bir kahkaha attı. "Benim kadının suratına içecek bir şeyler fırlatmıyor, bu nedenle söz konusu sen olduğunda, neden olmasın."

"O benim kadının değil."

"Seni göt herif, o hamile bıraktığın kız. Ve eğer

Lena'nın yaşadıklarının yarısını yaşıyorsa, o zaman onu bunlara yalnız katlanmak zorunda bıraktığın için sen tanıdığım en adi herifsin."

Sanırım Ben'in buna verecek cevabı yoktu.

İtiraf etmeliyim, onun için üzüldüm. Bu çocukları kardeş gibi seviyordum ve ben de kendi başıma, iyi ya da kötü, idare ediyordum. Evet, konuşmalarını dinlediğim için de birazcık suçluluk hissediyordum. Ancak konunun ben olduğum düşünülünce...

"Bebek onun tüm duygularını altüst ediyor. Bir an ölümüne bunalmışken, bununla nasıl başa çıkacağı, işlerin boka saracağı ve onu terk edeceğim konusunda endişeleniyor. Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi. Sonra her şey harika oluyor, bir anne olacağı için yeniden heyecan duyuyor."

Bir duraksama.

"Tüm bu değişimler onun için çok zor dostum. Bunları yaşamak korkutucu da, biliyorum."

"Jim..."

"Hayır. Sadece sus ve dinle. Neredeyse bitirdim." Jimmy sert bir nefes verdi. "Bunları hiçbirimiz planlamadık. Ancak yılın pisliği olmak için çabalamaktan vazgeçmeli ve çok geç olmadan kendine çekidüzen vermelisin."

"Peki, onunla konuşacağım."

"Düşün Ben. Sadece düşün. Beş ya da on yıl sonra bunları çocuğuna nasıl açıklayacaksın, ha? Çocuğunun annesinin seninle, hamileliği boyunca sen alkol içinde kaybolduğun ve hayranlarla düşüp kalktığın için konuşmadığını?"

Midem sert bir şekilde buruldu. İşte. Başka kadınlarla olduğunu elbette biliyordum. Yine de bu canımı yakıyordu.

“Öyle değil,” diye bağırdı Ben.

“Tam olarak böyle. Bırak şimdi bu ayakları dostum. Her gece partilerine gelmemem burada neler döndüğünü bilmediğim anlamına gelmiyor. Kahretsin, bunu herkes görebilir.”

Ben yeniden sessizdi.

“O kızı isteyip istemediğini bilmiyorum. Ancak sana şimdi söylüyorum, onu kaybedeceksin ve çocuğunu da kaybedeceksin ve onlarla birlikte kendine duyabileceğin saygıyı da kaybedeceksin. Ailen bir boka yaramıyordu, tıpkı benimkiler gibi, bu yüzden bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Aklını başına topla.”

Yatak odasının kapısı açıldı ve partinin sesi daha yakından duyuldu.

“Lizzy, Lena’yla takılmak isterse, sadece getir onu. Ne zaman isterse bekliyoruz.”

Ben cevap vermedi.

Yatak odasının kapısının kapanmasıyla partinin sesi bir kere daha uzaklaştı. Sonra bir *bam* sesi geldi. Bir kere, iki kere, üç kere. Şaşkınlık içerisinde banyonun kapısına baktım, küçücük bir korku da oracıktaydı. Çok gürültülüydü.

Gitme vaktim gelmiş olabilirdi.

“Liz, içeri gelebilir miyim?”

“Kapı kilitli değil,” dedim kapıya doğru.

Son derece yavaş bir şekilde kapının kulpu çevrildi. Sonra Ben âdeta kafasına başka bir şeyler yiyecekmiş gibi ürkererek kafasını uzattı.

“Güvenli,” dedim.

“Selam.”

“Selam.”

Başka bir şey demedi, onun yerine lavaboya dönerek yüzünü ve boynunu yıkadı. Sanırım onu meyve suyuyla iyi bir yıkamıştım çünkü Arizona tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. Ardından ellerini yıkamakla vakit geçirdi.

Ancak ondan sonra bana yaklaştı. "Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Omzumu silktim. "Senin küvetin."

İç geçirerek küvete girdi ve karşıma, küvetin diğer köşesine oturdu. Bacaklarımı kendime doğru çekerek birbirimize değmeden oturabilmemiz için yeterince yeri olduğuna emin oldum. Bacaklarını her iki tarafıma doğru uzattı, bakışları yüzüme sabitlenmişti. Ne görüntüydük ama, ben kuru bir küvette tamamen giyiniktim ve o sadece kot pantolonu ve siyah kocaman botlarıyla. Tanrım, harika bir göğsü vardı. Fark etmemek için elimden geleni yaptım ama bazı şeyler benim kontrolümün ötesindeydi. Ancak Jim ile yaptığı kavga beni endişelendirdi. Tıpkı elinin pembeleşmiş eklem yerleri gibi. Bu adamlar belli ki sinirlendiklerinde duvarlara vurmayı seviyorlardı. Mal'in de bir kere aynısını yaptığını hatırlıyordum. Erkekler. Çok saldırganlar.

Çünkü ben yakınlarda kimseye hiçbir şey atmamıştım.

"Jim ve benim kavgamızı duyduğunu varsayıyorum," dedi.

"Duymamak güçtü."

Başıyla onayladı.

"Bir şey konusunda haklıydı: Konuşmayalı epey zaman oldu. Demek istediğim gerçek anlamda konuşmayalı."

"Evet."

Bir süre için kimse konuşmadı. İlk konuşan olmaya hiç niyetim yoktu. O an için yeterince cesur değildim.

"Ben, ah... kahretsin, turnede işler yoğundu." Kollarını küvetin kenarlarına doğru uzattı, bu durumun ve sert seramik yüzeyin müsaade ettiği ölçüde rahat etmeye çalışıyordu. Sağ elinden, görmezden gelinen bir çizgi halinde kan akmıştı. "Turnenin yaklaştığı haftalarda Adrian bizi ülkedeki sıçtığımın her gazetecisiyle konuşturdu. Deli saçmasıydı."

"Ah."

"Yapımcılar müziğin kendi kendini yaptığını sanıyorlar. Dave şarkıları yazdıktan sonra stüdyoda bir iki kere çalışmamızın yeteceğini sanıyorlar. Ama bu saçmalık. Doğru melodiyi yakalamak saatler, bazen günler sürüyor." Alkolün ve başka bir şeyin ötesinde tutku gözleminde parladı. Müzik için hissettiği tutku. "Dave eskiden bu konuda mükemmeliyetçiydi ama çocukların hepsinin dikkati başka yerde şimdi, gözleri saatte, kadınlarına gitmek için can atıyorlar. Dean ve Tyler ile birlikte orada siktiğimin sabahın dördüne kadar kalan ve müziği mükemmel hale getiren benim."

"Zor iş gibi duruyor."

"Öyle. Jimmy ve Mal sahnede parlıyor ve Dave hâlâ şarkıları yazan şair. Fakat artık melodi bana kaldı." Çenesini kaşıdı. "Biliyorum bu beni kendini beğenmiş bir sanat manyağı yapıyor ama melodi önemli, biliyor musun? Ortaya çıkardığımız şeyin en iyisi olduğuna emin olmalıyım."

"Bunu anlayabilirim."

"Senden kaçmıyordum Liz ama seni görmek için de bir çaba harcamıyordum. Bunu fark etmişsindir."

"Doğru."

“Mal ve Anne ile durumların sakinleşmesini bekleme-
yi düşünmüştüm. Gerçi bu da bir başka bahane.” Karan-
lık gözleri âdeta içime işledi, sanki ruhumu görüyordu.
Kim bilir, belki de görebiliyordu. Onun yanındayken her
zaman fazla açık, fazla şeffaf hissediyordum. Tüm bu
arzu ve ihtiyaçla beni öylesine karmaşık bir hale soku-
yordu ki. Ona karşı hissettiğim şeyin aşk mı şehvet mi
olduğunu bilmiyordum. Ama her neydiyse, baktandı.

“Üzgünüm Liz,” dedi, odayı dolduran yumuşak, de-
rin bir ses tonuyla. “Arkanı kollayacağımı söyledim ama
bunu yapmadım. Seni ortada bıraktım ve bu defa zor
şeyler yaşıyordun. Ciddi şeyler.”

Ha.

“Jimmy haklıydı. Bunları yalnız başına yaşamak zo-
runda olmamalıydın.”

“O kadar kötü değildi.” Bakışlarımı başka yöne çevir-
dim. Bir gün için bu kadar duygu yeterdi. “Anne yanı-
daydı.”

“Evet ama bu bizim bebeğimiz; ve Anne, ben değil.”

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, yavaşça ve
güzelce, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak.
Bu doğrudu. Yokluğu bir iz bırakmıştı ve banyo aynası
karşısındaki hiçbir yürü-kızım dersleri bu gerçeği deği-
tiremiyordu.

“Öyle, değil mi?” diye sordu.

“Evet Ben, değil.”

Yavaşça başını salladı, bir şeye karar vermiş gibiydi.

“O zaman şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Konuş benimle.” Sol elinin parmakları hareket etti ve
küvetin sert üst kenarıyla oynadı. Gergin miydi, hiçbir
fikrim yoktu. En azından sağ elinin eklem yerlerindeki
kan kurumuştı.

“Ne hakkında?”

“Geçen ay boyunca duymuş olmam gereken her şey.” Adam ciddiydi. Fazlasıyla. “Daha fazla işe yaramaz mesajlaşma yok Liz. Konuş benimle. Şimdi, yüz yüze. Jim’in yanıldığını kanıtlamama yardımcı ol.”

Ona bir şans daha ver.

Ona baktım, kaybolmuş bir halde, beynim kelimeleri arıyordu. Kolaylıkla paylaşabileceğim bilgiler ya onuru mu ayaklar altına alacaktı ya da beni güçsüz gösterecekti. Ah, Tanrım. Ona zayıflıklarım ve endişelerim konusunda güvenebilir miydim? Esas soru buydu.

“Hadi ama. Gerçekten nasılsın? Neler yaşıyorsun?” diye zorladı. Suratımı ekşittim, o da suratını ekşitti. “Liz, lütfen.”

Yenilgiyle inledim. “Pekâlâ, ben berbatım.”

“Neden berbatsın?”

“Bir sürü nedenden ötürü.” Saçlarımı yüzümden arkaya attım; daha fazla saklanmak yoktu. “Hamilelik berbat. Yok son derece doğalmış, kıcımlı yesin. Nihayet kusmayı kesebildim ama sürekli yorgunum. Kahveyi bırakmak zorunda olmak kâbus gibiydi. Bu aptal memeler yüzünden kıyafetlerimin hiçbirisi doğru düzgün olmuyor ve bunlar ağrıyorlar. Her otuz saniyede bir işemem gerekiyor ve bu da yetmezmiş gibi Healthy Hound reklamı her çıktığında ağlıyorum. Bu saçmalık.”

Burnunun her iki yanında çizgiler belirdi. “Köpek maması reklamında ağlıyor musun?”

“Evet. Yavru köpekler annelerine ulaşmak için birbirleri üzerinden atlıyorlar, sevimli küçük kuyrukları bir o yana bir bu yana sallanıyor.”

Bana bakakaldı.

"Biliyorum bu psikopatça Ben. İnan bana bunun fazlasıyla farkındayım."

"Hey, sorun yok." Gülümsemesini eliyle saklamaya çalıştı. Çok geçti, piç kurusu.

"Bu çileden çıkmış boktan hormonlarla sen başa çık yapabiliyorsan. Kahretsin. Çileden çıkmış hormonlarla."

"Boktan'a ne oldu?"

"Küfretmemeye çalışıyorum," diye açıkladım. "Çocuğumuzun ağzından çıkacak ilk kelimenin kötü bir şey olmasını mı istersin?"

"Hayır, anladım." Herif sırtışını saklamakta son derece başarısızdı. "Küfretmek yok."

Pislik. Gözlerimi kısıp ona baktım, kendi gülümseme engel olmaya çalışıyordum.

"Seni ciddiye alıyorum, gerçekten." Düpedüz yalan söylüyordu. Yine onu gülümserken görmek ve derin kahkahasını işitmek güzeldi. En azından kötü hava dağılmıştı.

"Ve ayak bileklerim kocaman ve iğrençler," dedim. "Bu saçmalık."

"Ne? Göster bana." Kocaman bir pençe uzvuma yapışarak ayağımı kucağına çekti. Gerekçe göstermeden kotumu sıyırdı ve sandaletimin bileğiyle uğraşarak çıkarıp yere bıraktı. "Gayet iyi görünüyor. Hiçbir sorunu yok."

"Su tutuyorum. İğrenç bir şey bu."

Tek eliyle koyu renkli uzun kâküllerini geriye atarak bana kaybolmuş bir bakış attı.

"Ayağımı bırak lütfen. Görmeni istemiyorum."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Geçen ay boyunca yaptığın bu muydu? Kendini saçmalıklara inandırmak ve köpek maması reklamlarında ağlamak?"

"Ayak bileklerim gözle görülür şekilde kalın Ben. Ve

köpek maması reklamı konusunu açıkladım. Ayağımı geri ver.”

“Hayır.” Bir bacağına diğerinin üzerine koydu ve ayağımı kucağına aldıktan sonra başparmaklarımı ovmaya başladı. Kahretsin, bu harikaydı. Herifin inanılmaz güçlü parmakları vardı. Tüm o basgitar çalmanın neticesi olmalıydı. Başparmakları tabanıma bastırdı ve içim âdeta eridi. Cennet, nirvana; bunu yapmaya devam ettiği sürece hepsi ayaklarımın altındaydı.

“Tanrım, bu çok güzel,” diyerek iç geçirdim, küvette daha fazla kaykılarak.

Boğuk bir ses çıkardı. Neredeyse *güzel* demiş gibi algılanabilirdi.

“Elin iyi mi?” diye sordum nihayet.

Koyu renkli kaşlarının altından bana baktı, dudakları sımsıkı kapalıydı. Sihirli parmakları bir an için durdu, sonra yeniden masajına devam etti. “Jim gittikten sonra duvarda bir iki delik açmış olabilirim.”

“Ah.”

“Haklıydı. En başından beri bunlarla kendi başına başa çıkıyordun ve benim tek yaptığım bunun problemi çözmesini umarak ortaya para atmaktı.” Topuğumu ovmak için tabanımdan aşağıya doğru kaydı, şişmiş ayak bileğime ekstra bir özen gösteriyordu. “Bilmek istemedim Liz. Bu nedenle uzak durdum. Hiçbiri olmuyormuş gibi davranıp normal hayatıma devam etmek istedim.”

“Ben de. Fakat kendi bedenim benim için işleri berbat edip durdu.” Konunun ciddiyetine rağmen bir kahkaha attım. “O kadar da farklı değiliz Ben. Bu durum ikimizi de bir kısır döngünün içine soktu ve bu şekilde ifade etmek durumu hafife almak bile oluyor.”

“Benim için bahaneler yaratma,” diye söylendi.

“Pekâlâ, boktan herifin tekisin ve beni hayal kırıklığına uğrattın. Yeniden. Daha iyi hissediyor musun şimdi?”

Gülümsemesi bu defa daha da büyüktü. “Küfretmiyoruz sanıyordum.”

“Aman!” Bir ayak masajının ruh halim üzerindeki olumlu etkisi inanılmazdı. O an için tüm dünyayı seviyordum. Gerçek öfke uzanamayacağım kadar uzağımdaydı. Diğer ayağımı yakaladı, kot pantolonumu sıyrıp sandaletimi çıkardı. Bunun için onunla savaşmadım; hayır efendim, mümkün değildi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedim.

“Sor bakalım.”

“Neden asla çocuk sahibi olmak istemedin?”

“Çünkü Liz, söz konusu olan benim. Gördüğünden fazlası yok. İşlerin sakın ve rahat olmasını seviyorum. Ama sen ve ben, biz asla kolay olmadık. Seni gördüğüm anda, işler karmaşıktı. İlk önce Mal ve sonra senin biraz daha genç olman, daha ciddi olman ve şimdi de hamilelik.” Başını iki yana salladı. “Bazı kadınlar gidip gelmeme aldırıyorlar. Hiç sorun olmuyor. Ancak sen ve bebek, sizin benden, bundan daha fazlasına ihtiyacınız var. Ve daha fazlasını hak ediyorsunuz.”

“Yaşam tarzının içine ediyoruz.”

Çatılmış kaşlarının ardından bana baktı. “Sadece bu değil. Bunu daha önce hiç kimseye açıklamaya çalışmamıştım. Çocukken hiç oynadığın bir oyun başını döndürdü mü? Ve bir sabah uyandığında hayat daha iyi olamazdı çünkü tüm gün o oyunu oynayabilecektin? İşte benim hayatım tam olarak böyle. Her gün uyanıyorum ve müzik yapıyorum, bir şeyler yaratma imkânı buluyorum.”

Kederle başımı salladım, nihayet anlıyordum. Ben hayallerini yaşıyordu. Herhangi birisinin bununla ya-

rışması mümkün değildi. Belki benimle olma fikrinden hoşlanmıştı. Ancak gerçekte hayatında benim için asla bir yer yoktu.

"Grup takiler meşgul olduğunda, bir uçağa atlayıp başka bir grupla bir şeyler çalabilirim," diye devam etti. "Birisinin yerini doldurur ya da albümlerinde konuk sanatçı olurum. Hatta kimsenin adımı bile bilmediği boktan bir barda tamamen yabancı birileriyle bile çalabilirim. Bu benim hayatım, her gün böyle. Yeni bir şeyler yaratma, öğrenme şansım var. Ve bu, lanet olası muhteşem. Bunun gibi başka bir şey daha yok."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle," dedi. "Ve bu yüzden asla çocuk düşünmedim. Hatta bir kız arkadaş bile fazla dikkat dağıtıcı bir şeydi. Beni yanlış anlama, kadınları seviyorum ama sadece o gece için birisini bulmak, beni olduğumdan farklı biri olmaya zorlayacak, sevdiğim şeyden koparak bir şeye kalkışmaktan her zaman daha kolaydı."

Başımı salladım. Söyleyecek ne vardı ki? Bir ilişkiye diğer kişinin değişeceğini bekleyerek girmek aptallıktı. Ben ile ilişkimiz daha başlamadan bitmişti, sadece ben bunu bilmiyordum, şimdiye kadar anlamamıştım. Benden hoşlanmış olmasına ama daha fazlasını istememesine şaşmamalı.

"Bu senin ve çocuğumuzun yanında olmayacağım anlamına gelmiyor. Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin," dedi. "Bu teklif hâlâ geçerli mi?"

Arkadaş olmak yapılacak en doğru şeydi. Hayal kırıklığımı bir kenara bırakarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Kesinlikle."

"Buna memnun oldum."

Ben ve Mercimek ve Mercimek ve ben vardık, baş başaydık. Ne olursa olsun küçük kızımın arkasını kollayacaktım. Babası ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve işin aslı, ayağıma bu şekilde masaj yapmaya devam ederse, tüm hayal kırıklığıma rağmen onun en yakın arkadaşı olmaya hazırdım.

Başı önüne eğik, konsantrasyonu yaptığı şeydi. Aslında ayaklarım o kadar da büyüleyici değildi. Belki de ayak fetişi falan vardı. Parmakları ayak tabanıma doğru yeniden yönelmeden önce bileğime rahatlatıcı daireler çizdi. Tek kelimeyle mutluluktu. Deliye dönmüş hormonlarımın etrafta dolanıp en zayıf noktalarını ona açmaya, ona baba diye seslenmeye ve hatta daha yaramaz şeyler söylemeye hazır olduklarına emindim. Bu adamın parmaklarının bana yapabildikleri... Her yanımda âdeta havada süzülüyor, harika hissediyordu. Titreyecek kadar iyi hatta.

Bekle bir dakika. Cidden tahrik olmuşum.

Belli ki kırık bir kalp fazla istekli bir vajinaya rakip olabilecek durumda değildi. Sperm için duyulan arzunun önüne geçmek imkânsızdı. Zaten halihazırda bir bebek taşıyordum. Fazla hevesli, ilgi delisi meme uçlarım bluzumun altında belirginleştiler, sadece onun dudakları için yalvarıyorlardı. Bacaklarımın arasındaki durum da daha iyi değildi. Ayağım ne zamandan beri bu denli sıkı bir erojen bölge olmuştu? Becerikli elleri ayaklarımın ateşli bir sevişme halindeydiler ve tüm kaslarım jöleye dönmüştü. Bacaklarım davetkâr bir şekilde açılmıştı. Yemin ederim, kontrolüm dışındaydı. Hepsi lanet olası inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Vay canına. Kimse hamileliğin insanı azdırabileceğini söylememişti.

Tüm bu heyecana rağmen ayağımla kot pantolonunun fermuar ardındaki çıkıntı arasında sadece 5-10 santim olduğunu fark etmeden edemedim. Dokunmak için fazla bir çaba gerekmiyordu. Yani, sadece küçük bir esnetme hareketi fazlasıyla yeterli olurdu. Sadece başparmağımı zavallı adamın aletine hafifçe değdirirdim ve sonra da bu aptalca —harika— bir kazaymışçasına bir anda kesik bir nefes alırdım. Ay, sakar ben, masumca oturan adamı yokluyordum. Ne kadar da utanç vericiydi; gerçi bu herkesin başına gelebilirdi tabii ki.

Gelmezdi.

Ve aslında kısmen bu yüzden, benim deneyimlerime göre arkadaşlar birbirlerinin ayaklarına masaj yapmazlardı, tabii ortada bundan fazlası yoksa. Olduğu gibi de bu adam kafamı yeterince karıştırıyordu, daha fazlasına gerek yoktu.

Dudaklarımın arasından küçük bir inilti kaçarak, fanyans döşeli odada yankılandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Bir ses çıkardın."

"Hayır, çıkarmadım."

Burnunun üzerinde bir çizgi belirdi. "Peki."

"Harika," dedim, fazla hevesli ayağımı küvetin yan tarafına doğru çekerek. "Teşekkürler. Çok incisin. Harika arkadaşlar olacağız sanırım."

Bana uzun uzun baktı. "Ne zaman istersen. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemeni istiyorum. Bu ancak bu şekilde yürüyebilir."

"Peki." Çıplak bedeninin kullanımına açılmasını istiyordum. Şimdi.

"Tamamen dürüst olmanı istiyorum, tamam mı?"

Ben ve Mercimek ve Mercimek ve ben vardık, baş başaydık. Ne olursa olsun küçük kızımın arkasını kollayacaktım. Babası ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve işin aslı, ayağıma bu şekilde masaj yapmaya devam ederse, tüm hayal kırıklığıma rağmen onun en yakın arkadaşı olmaya hazırdım.

Başı önüne eğik, konsantrasyonu yaptığı işteydi. Aslında ayaklarım o kadar da büyüleyici değildi. Belki de ayak fetişi falan vardı. Parmakları ayak tabanıma doğru yeniden yönelmeden önce bileğime rahatlatıcı daireler çizdi. Tek kelimeyle mutluluktu. Deliye dönmüş hormonlarımın etrafta dolanıp en zayıf noktalarını ona açmaya, ona baba diye seslenmeye ve hatta daha yaramaz şeyler söylemeye hazır olduklarına emindim. Bu adamın parmaklarının bana yapabildikleri... Her yanımda âdeta havada süzülüyor, harika hissediyordu. Titreyecek kadar iyi hatta.

Bekle bir dakika. Cidden tahrik olmuşum.

Belli ki kırık bir kalp fazla istekli bir vajinaya rakip olabilecek durumda değildi. Sperm için duyulan arzunun önüne geçmek imkânsızdı. Zaten halihazırda bir bebek taşıyordum. Fazla hevesli, ilgi delisi meme uçlarımla bluzumun altında belirginleştiler, sadece onun dudakları için yalvarıyorlardı. Bacaklarımla arasındaki durum da daha iyi değildi. Ayağım ne zamandan beri bu denli sıkı bir erojen bölge olmuştu? Becerikli elleri ayaklarımla ateşli bir sevişme halindeydiler ve tüm kaslarım jöleye dönmüştü. Bacaklarım davetkâr bir şekilde açılmıştı. Yemin ederim, kontrolüm dışındaydı. Hepsi lanet olası inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Vay canına. Kimse hamileliğin insanı azdırabileceğini söylememişti.

Tüm bu heyecana rağmen ayağımla kot pantolonunun fermuar ardındaki çıkıntı arasında sadece 5-10 santim olduğunu fark etmeden edemedim. Dokunmak için fazla bir çaba gerekmiyordu. Yani, sadece küçük bir esnetme hareketi fazlasıyla yeterli olurdu. Sadece başparmağımı zavallı adamın aletine hafifçe değdirirdim ve sonra da bu aptalca —harika— bir kazaymışçasına bir anda kesik bir nefes alırdım. Ay, sakar ben, masumca oturan adamı yokluyordum. Ne kadar da utanç vericiydi; gerçi bu herkesin başına gelebilirdi tabii ki.

Gelmezdi.

Ve aslında kısmen bu yüzden, benim deneyimlerime göre arkadaşlar birbirlerinin ayaklarına masaj yapmazlardı, tabii ortada bundan fazlası yoksa. Olduğu gibi de bu adam kafamı yeterince karıştırıyordu, daha fazlasına gerek yoktu.

Dudaklarımın arasından küçük bir inilti kaçarak, fanyans döşeli odada yankılandı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Bir ses çıkardın.”

“Hayır, çıkarmadım.”

Burnunun üzerinde bir çizgi belirdi. “Peki.”

“Harika,” dedim, fazla hevesli ayağımı küvetin yan tarafına doğru çekerek. “Teşekkürler. Çok incisin. Harika arkadaşlar olacağız sanırım.”

Bana uzun uzun baktı. “Ne zaman istersen. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemeni istiyorum. Bu ancak bu şekilde yürüyebilir.”

“Peki.” Çıplak bedeninin kullanımına açılmasını istiyordum. Şimdi.

“Tamamen dürüst olmanı istiyorum, tamam mı?”

"Tamamen dürüst." Tanrı yardımcım olsun ki bu adamı sonuna kadar istiyordum.

"Şu andan itibaren birbirimizle konuşacağız," dedi. "Her zaman. Vıdı vıdı vıdı. Bu biz olacağız."

"Anladım."

"Harika." Dilinin ve dudaklarının bu küçük kelime ile oynayışı anlamından fazlasını ifade ediyordu, her zamankinden fazla. Ve hepsi benim hayal gücüm olabilirdi ama gözbebeklerinin normalden iki kat daha büyümüş olduğuna fazlasıyla emindim. Âdeta tüm o rock 'n' roll seksapeli ve arzuyla dolu iki kara delik gibiydiler, beni çılgın bir yolculuğa davet ediyordular. Bir anda nefes almak benim için bir sorun haline geldi. Düşünmek açısından da aynısını söyleyebilirdim. Bu adamda beni bu hale getiren neydi bilmiyorum ama bunun gerçekten durması gerekiyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedim.

"Lanet olası çılgınlık..." diye söylendi.

"Ne?"

"Sen."

Utanç içinde inledim. "Hadi ama beni rahat bırak. Köpek reklamı konusunu açıkladım. Ve hey, bunu sana güvenererek söyledim. Bunu asla başka yerde anlatma."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi, dudaklarının köşesinde dans eden sırıtış bana deli şeyler yapıyordu.

"Ne o zaman?" diye sordum, hem öğrenmek istiyor hem de buna çekiniyordum.

Tereddüt etti, incinmiş elinin ardında bir sırıtış daha sakladı.

"Hadi ama tamamen dürüst."

"Eminim aletim hakkında konuştuğumu duymak istemezsin."

"Senin, ah, aletin mi?"

"Aynen."

"Şey. Ne kadar içtin sen?"

"Bunun için yeteri kadar değil." Yüzündeki gülümseme sayesinde neredeyse orada boşalacaktım. Özellikle o gülüşü çevreleyen biçimli sakalı sonum olacaktı neredeyse. Sakallarının nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyordum. Fazlasıyla uyarıcı. Daha önce hiç yanağımı ve diğer bazı yerlerimi birisinin suratına bu kadar sürtmek istememiştim. Söz konusu Vegas'taki o akşam olduğunda hafızam fazla iyiydi.

"Bebegi öğrendiğimden beri birisiyle yatıp yatmadığımı sormuştun," dedi. "Cevap, hayır."

"Evet, tabii." Kahkaha attım.

"Ciddiyim. O geceden beri hiçbir şey olmadı. Yaklaşmadı bile."

Vay canına. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım libidomu kaybettim." Çenesini kaşıdı. "İlgimi bile çekmedi. Sadece... hiçbir şey."

"Kaldıramıyor musun?" diye sordum, hafiften dehşete düşmüştüm ve fazlasıyla meraklanmışım. Ben her zaman cinsel yönden güçlüydü.

"Kaldırmak istemedim," dedi. "Arada fark var."

"Ha. Ama Jimmy dedi ki..."

"Jimmy her şeyi bilmiyor." Boynunu esnetti, gözlelerinden rahatsızlık ifadesi okunuyordu. "Keşke onları hiç duymasaydın."

Dürüstçe aynı şeyi söyleyemezdim. Konuşmaları oldukça aydınlatıcıydı.

"Sen ve bebek için endişeliydim, kimseyi becermek umurumda değildi," dedi. "Bununla başa çıkmak büyük bir şey, biliyor musun?"

"Evet. Seksin katlanılması gereken sonuçları üzücü." Gülümsedim. "Sanırım ben oldukça korunmuştum. Ciddi şeylerle her zaman Anne uğraşmıştı. Ama bu defa değil. Bu defa hepsi bende."

"Ve bende."

"Evet." Bunu zaman gösterecekti.

"Neyse," dedi. "Sadece bunu komik bulacağını düşündüm."

"Sertleşme bozukluğun olmasını mı? Ben, bunu komik bulmam mümkün değil."

"Sertleşme bozukluğu değil Liz," dedi, bakışları yaranmış gibiydi. "Öyle söyleme."

"Peki, peki. Üzgünüm."

"Sadece hissizdim. Sekse karşı bir süre ilgimi kaybettim."

"Pekâlâ. Hissiz."

"Neyse," dedi, hâlâ suratı asıktı. Erkek egosu. Ne kadar da duyarlı. "Senin etrafında olmamla birlikte aletim uykudan uyanmaya karar verdi. Tanrı'ya şükür. Bebek olana kadar beklemek zorunda kalacağımndan endişeleniyordum."

"Evet, neyse ki." Bu bilgiyi bir süre değerlendirdim. Pek de iyi bir haber değildi, en azından benim için. Ancak dünya üzerindeki diğer kadınlar muhtemelen bu durumdan fazlasıyla faydalanacaklardı. "Yani, sorunlarımızı konuştuk, bu yüzden bu konuda daha iyi hissetmen normal sanırım."

Suratını buruşturdu. "Tatlım, arkadaş olmamızdan bahsetmiyorum, tabii ki bu harika falan ama. Bahsettiğim şey beni tahrik ediyordun. Seni ilk gördüğüm andan beri. Fiziksel olarak, beni etkiliyorsun."

"Öyle mi?"

"Aynen, öyle. Sadece bu ilgiyi başka bir yöne çevirmem gerek."

Dudaklarım hareket etti ancak bir süre hiç ses çıkmadı. Onu etkiliyordum. Tanrım, onun beni hâlâ nasıl etkilediğini bir bilseydi. Ne yazık ki umut satın alamayacağım kadar pahalıydı. Onunla yeniden fiziksel bir şeyler yaşayamazdım. Duygularım fazla işin içine girmişti ve adamın sadece eğlence peşinde olduğu belliydi. Buna hiç şüphe yoktu, bunu artık biliyordum.

"Ben, bunun kafanda bir engelleme olmadığından emin misin?" diye sordum. "Hamilelikle ilgili ve işleri fiziksel olarak nasıl etkileyeceği konusundaki tüm endişelerden olmasın?"

Bir kaşını kaldırdı.

"Hey, oradaki kadınların bir kısmını gördüm," dedim. "Göz kamaştırıcılar. Ve her akşam onlarla takılmaktansa benim minik hamile karnımla ve şişman ayak bileklerimle dünyanı aniden aydınlatmam pek de mantıklı görünmüyor."

Dili yanağımın ardında hareket etti ama hiçbir şey demedi. Ancak gözlerinde açıkça bir kahkaha vardı.

"Mantıklı olmaya çalışıyorum," diye ekledim.

"Sorun şu ki, söz konusu bu olduğunda mantık pek işe yaramıyor."

Hmmm.

"Penislerin beyinleri yoktur. Erkekler bu yüzden başlarını derde sokup duruyor."

Adamın haklı olduğu bir nokta vardı. Penislerin duygularının da olmadığı kesindi, sinir bozucu şeyler.

"Şu anda burada bok ettiğim nokta şu Liz, haklısın. Kıskanmıştım. Seni istiyorum. Bununla ilgili bir şey yapmayacağım çünkü işler yeterince karmaşık zaten ve arkadaş olmaya çabalıyoruz. Bebek için en iyisi bu."

"Doğru." Söylediği doğrudu da. Yine de vajinam derin bir bunalıma girdi. Kalbim de bu konuda pek mutlu değildi.

"Yaptığımız iş ilişkiler için âdeta bir cehennem; tüm o ayrı geçirilen vakit ve her şey. Çiftler uzun sürmüyor. Bunu tekrar tekrar gördüm. Seni ve çocuğumuzu ileride berbat bir ayrılık sürecinden geçirmek istemiyorum, sen de istemezsin."

"Ne?" Başımı yana eğdim. "Bunu gerçekten kastediyor musun? Ama ya Evelyn ve David?"

"Zaman gösterecek."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bunun üzücü olduğunu düşünüyorum Ben."

"Güven bana Liz. Bebeğimiz için en iyisi şu anda uzun süreli bir şeyi nasıl yürütebileceğimiz üzerine çalışmamız olacak. Bu da bizim arkadaş olmamızı ve birlikte nasıl ebeveyn olacağımızı çözmemizi gerektiriyor, yanılıyor muyum?"

"Haklısın sanırım."

"Buradaki psikoloji öğrencisi ben değilim ama sanırım eğer arkadaşlarımla ya da birlikte çalıştığım insanlarla bir şeyler yaşamazsan iyi olur. Asla. Bu sanırım işleri daha da karmaşık hale getirir."

"Evet. Haklısın."

"Ve ben de hiçbir arkadaşınla takılmayacağım. Asla."

"Teşekkürler."

Bunu tasdikler şekilde çenesini eğdi.

"Vay canına, harika gidiyoruz bu arkadaşlık kuralları konusunda," dedim.

Gülümseme.

"Bu harika şekilde işe yarayacak." Yürek parçalar şekilde.

“Umarım,” dedi.

“Gerçi ileride senin penisin ve ikimizin yatması konusunda da konuşmazsak iyi olabilir. Belki tamamen dürüstlük konusunda küçük ayarlamayalar yapmalıyız.”

İrkildi. “Haklısın. Benim hatam. İşleri karıştırmanın gereği yok.”

“Sorun değil.”

Sağ elini bana doğru uzattı, eklem yerleri pembeleşmiş, uzun parmakları nasırlıydı. “Arkadaş mıyız?”

“Emin olabilirsin. Arkadaş olmak harika olacak.”

Sekizinci Bölüm

Arkadaş olmak berbattı.

Turnede toplamda otuz beş durak vardı; ilk ayakta on yedi, sonra Avrupa'ya gidecektik, sonra tekrar eve dönüp kuzey eyaletleri dolaşacaktık. Grup ara vermeden neredeyse iki gecede bir yeni bir şehirde çalışıyordu. Ancak Ben haklıydı, benimle ilgili yapılması gereken her şey yapılıyordu. Tek endişe etmem gereken özel uçağa inip binmek ve her ihtiyacımı karşılayan oda servisinin de yardımıyla karnımı büyötmekti.

Rutinimiz genel olarak şöyleydi: Yeni bir yere varıyorduk ve hayranlar otelin dışında çığlık atıp bayılırken biz odalarımıza yerleşiyorduk. Bazen günün geri kalanında çocuklar dinleniyordu, çoğunlukla sevdikleriyle vakit geçiriyorlardı. Ya da Ben'in durumunda, alt grup Down Fourth ve bir iki kutu bira ile takılıyordu.

Çocukların birlikte takılmadıklarını belirtmeye gerek yok.

Gerçi ilk senelerini yaşayan çiftler genellikle birlikte geçirdikleri vakitlerinin çoğunu sevişmeye ayırıyorlar gibiydi. Gürültülü bir şekilde. Jim ve Ben sıklıkla spor salonuna gidiyorlar ve hepsi ara sıra erken ya da geç bir akşam yemeği için bir araya geliyordu. Mal, iş dışındaki konularda Ben ile konuşmayı reddettiği için bu zamanların zor geçtiğini söylemek az kalırdı.

Vakitlerinin çoğu halkla ilişkilere gidiyordu. TV programları, radyo kanalları, haber spikerleri; siz söyleyin, onlar röportaj yaparlardı. Sonra bir de ses kontrolleri ve provalar ve toplantılar vardı. Stage Dive ülkede birkaç turne düzenlemiş olabilirdi ama ülkenin gördükleri kısmı pek küçüktü. Sevişmedikleri zaman, genellikle hep işle ilgililerdi. Ben ile birlikte, onunla nasıl arkadaş olacağım konusunu çözmeye çalışmıyorken, okuyacağım şeyler konusunda epeyce vaktim olmuştu ve gelecek senenin derslerinde epey ilerlemiştim. Azgın hormonal durumumun sapıtması için adamı görmem yetiyordu. Görüşmelerimizden sonra elimle kendimi memnun ettiğim saatlerin miktarı üzücüydü. Hamilelik delilikti.

Albuquerque’de bir sabah birlikte bir şeyler içtik. Benim için bitki çayı ve onun için birkaç litre kadar sütsüz kahve. Pek hoşsohbet değildik, Ben’in üç saatlik uykusu sağ olsun.

Hayır, tam olarak detayları sormamıştım.

Oklahoma’da odasında yemek yemeye çalıştık. Sorun, fazla hevesli bir hayranın kata çıkmayı başarıp kendisini tam Ben’in süütünün karşısında yangın çıkışına kelepçelemesiydi. Adamın bağırışları ve çalıştırmayı başardığı yangın alarmı arasında öğle yemeği iptal edildi ve bina geçici olarak boşaltıldı.

Wichita'da yürüyüşe çıkmaya çalıştık ancak Ben resmen saldırıya uğradı ve otele geri kaçmak zorunda kaldık. Portland'da dikkat çekmiyor olabilirdi ama diğer şehirlerde, Stage Dive görüntülendi alarmları aralarında, pek şansımız yoktu.

İtiraf etmekten nefret etsem de, Atlanta'ya geldiğimizde ikimiz de pes etmek üzereydik. Hiçbir plan yapmadık. Ayrıca burnum da akıyordu.

Charlotte'ta soğuk algınlığım daha ciddi bir boyut aldı ve bir doktor çağrıldı, şüphesiz korkunç maliyetlerle. Ben çok daha ucuza kendime istirahat verip gebelik vitaminlerini almaya devam edebilirdim. Burnum kıpkırmızıydı ve şakır şakır akıyordu. Çok güzeldi. Anne, beni görmeye izni olan tek kişiydi. Başka kimse benim mikrop saçan halime maruz kalamazdı. Mal'in her bulduğu fırsatta dilini onun boğazına kadar sokması belli ki sorun olmuyordu. Grubun menajeri Adrian, benim üzerime hemen bir karantina emri koydu. Kafamı yatak odamdan dışarı çıkarmaya iznim yoktu.

Pislik herif. Sanki çıkarabilecek durumdaydım.

Ben: İyi misin? Lena ziyaretçi kabul edemediğini söyledi.

Lizzy: İyiyim. Sadece soğuk algınlığı.

Ben: Boktan. Ne kadar kötü? Dr'a göründün mü?

Lizzy: Evet. Sabah bulantıları & büyüyen Mercimek beni biraz hırpalamış. Daha fazla sıvı tüketmem lazım mı vs. Gebelik vitaminlerine devam. Bağışıklık sistemim belli ki onu benden çok koruyor.

Ben: Ok. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Lizzy: Hayır, teşekkürler. Kızımın kalp atışını duydum yine. Güçlü atıyor.

Ben: Kalp atışını şimdiden duyabiliyor musun? Siktir. Harika.

Lizzy: Değil mi?

Ben: Erkek de olabilir.

Lizzy: Annelik içgüdülerimi hafife alma.

Ben: Asla kalkışmam.

Lizzy: Bu kadar fazla çeşit meyve suyu olduğunu hiç bilmiyordum. Teşekkürler.

Ben: İhtiyacın olan bir şey olursa bana söyle.

Lizzy: Söylerim. Teşekkürler tekrar.

Lizzy: Çiçekler için teşekkürler.

Ben: Önemli değil. Daha iyi misin?

Lizzy: Hayır. Balgam Kraliçesi'ne selam olsun. Antibiyotiğe başladım. Kısa zamanda iyi olurum.

Ben: İyi. Bir şey ister misin?

Lizzy: Hayır, teşekkürler. İyi konserler. Bol şans ya da her ne deniyorsa.

Ben: Rahatla. Dinlen.

Lizzy: Burada kalacağımı Mal sana söyledi mi?

Ben: Nashville'e gelmiyor musun?

Lizzy: Hayır. Uçmamı istemediler. Mal söylemedi mi?

Ben: Hayır.

Lizzy: Kahretsin. Üzgünüm.

Ben: Siktir et. Hâlâ hasta mısın? Ne kadar kötü?

Lizzy: Ciddi bir şey değil. Sadece dikkatli olmaya çalışıyorlar. Ayrıca sizi de hasta edemem.

Ben: Arıyorum.

Lizzy: Sesim kısıldı. Konuşmak acı veriyor.

Ben: Sıçayım. Emin misin?

Ben: Dr tam olarak ne dedi?

Lizzy: Soğuk algınlığı. Baş ağrısı & tıkalı burun. Yüksek ateş yok ki bu tehlikeli olurmuş. Her şey normal.

Ben: Belki 2. bir fikir almalıyız.

Lizzy: Endişelenme. Anne bnmle. Birkaç güne iyileşirim. Memphis'te grşrz.

Ben: Beni bilgilendir. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Lizzy: Haber veririm. Sadece uykuya. Görüşürüz.

Ben: Bugün nasılsın?

Lizzy: Burnum daha az yeşil akıyor.

Ben: İyi. Endişeleniyordum.

Lizzy: İyileşiyorum. Uyuyorum ve bol bol televizyon seyreliyorum.

Ben: Harika. Kendini zorlama.

Lizzy: Anne tepemde Hemşire Ratched' modundayken başka şansım yok.

Ben: Haha. Aile.

Lizzy: Aynen.

Ben: Bir şey ister misin?

Lizzy: Ben iyiyim.

Ben: Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Neler oluyor?

Lizzy: Konserden önce şans dilemek istemiştim sadece. Memphis nasıl? Kral'ı görebildin mi?

Ben: Henüz değil ama buralarda bir yerde. Sen nasılsın?

Lizzy: Daha iyi. Sıkıldım. Yataktan çıkmak istiyorum. Dr bir iki gün daha dedi. Tansiyonum biraz düşüktü, başımın dönmesine neden oluyor. Ama önemli bir şey yok.

Ben: Bayıldın mı? Neler oldu?

Lizzy: Hayır, sadece tuhaf hissettim. İyiyim. Fazladan demir alıyorum.

Ben: Tanrım, emin misin?

Lizzy: Evet. Lütfen endişelenme. Her şey iyiye gidiyor.

* Ken Kesey'nin 1962 yılında yazdığı romanı GuguK Kuşu'nun ana karakterlerinden birisi. —çn

Ben: Siktir. Peki. Seni görmek güzel olurdu.

Lizzy: Seni de. Hasta olmaktan bıktım. St Louis'de buluşalım mı?

Ben: Anlaştık.

Lizzy: Anne, onu aradığını söyledi. Cesurca.

Ben: İyi olduğundan emin olmak istedim.

Lizzy: Biliyorum. Ama her şeyi sana anlatıyorum.

Ben: Evet. Sadece endişelendim.

Lizzy: Dr iyi biri. Eğer bir değişiklik olursa hemen haber veririm. Yakında grşrz.

Lizzy: Artık gurur duyduğum, süper rahat pijama takımlarına ve dünyanın en geniş zombi film koleksiyonuna sahibim.

Ben: ☺

Lizzy: Harikasın.

Ben: Pijamalar Lena'nın fikriydi. Zombiler benim.

Lizzy: Her ikisine de bayıldım. Teşekkürler.

Ben: Hangi filmi seyreliyorsun?

Lizzy: Ölülerin Şafağı.

Ben: Orijinal mi yoksa yeni versiyon mu?

Lizzy: Yenisi. Oadaki aktörleri seviyorum.

Ben: Harika. Hiç izlemedim.

Lizzy: Romero değil ama eğlenceli.

Ben: Bir ara bana da izlet.

Lizzy: Tamamdır.

Lizzy: Vardım. Uyuyacağım.

Ben: İyi misin?

Lizzy: Evet. Sadece yorgunum. İyi konserler.

Ben: Teşekkürler. Sabah grşrz.

Evet, işin üzücü yanı, Ben ile mesajlaşırken muhtemelen yüz yüze olduğumuzdan çok daha iyiydik. Vegas'taki o bir gece hariç. Ah ve kamyonetindeki o zamandan. Ve Jimmy ile kavgasından sonra küvetteki o akşamdan beri, gerçi o gece biraz içmişti.

Neyse, uçuş beni bitirmişti. Anne ve ben, Saint Louis'e geldiğimizde doğruca yatağa gittim. Ama pek uyuyabil-
diğim söylenemez.

"Siktir git dostum!" ile uyandım. "Buraya giremez-
sin."

"Çekil yolumdan," dedi birisi belirgin bir şekilde öf-
keli ve derin bir ses tonuyla.

"Sakin ol." Bir başka erkek sesi. Bu defa farklı birisi.

"Ben, mantıklı ol. O uyuyor." Bu Anne'di, sesi yatış-
tırıcıydı.

"Saat öğleden sonra bir. Daha iyi olduğunu söylemiş-
ti, neden hâlâ uyuyor?"

Artık uyumadığım kesindi.

"Anne, o haklı. Kimse yakın zamanda onu kontrol etti
mi?" Sanırım bu Lena'ydı ama o burada ne yapıyordu,
hiçbir fikrim yoktu.

"Bir şeyler yanlış. Hemen buraya bir doktor istiyο-
rum," dedi Ben.

"Bir dakika. Hepimiz onun için endişeleniyoruz."
Evelyn'di sanırım?

Kahretsin, sanki herkes ziyarete gelmiş gibiydi.

"Sana söyledim dostum," dedi Mal. "Benim odama
gelemezsin. Seninle çalışıyor olabilirim ama bunun dı-
şında seninle ilgili hiçbir haltı istemiyorum."

"Tanrı aşkına..."

"Güvenimi hiçe saydın."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Ben. "Ve üzgünüm. Ancak şu anda onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"İyiym," dedim, odamdan dışarı çıkarken. "Hey, gerçekten hepiniz buradasınız."

Ve gerçekten herkesi kastediyordum. David ve Evelyn, Lena ve Jimmy ve tabii ki ablam ve Mal, hâlâ onların süitinde kaldığım düşünülürse. Tanrı'ya şükür mavi, yepyeni rahat bir alt giyiyordum ve takımını olan çizgili bir askılı üst. Minicik hamile karnım da ikisinin arasından görünüyordu.

"Liz." Ben bana doğru hızla geldi ve beni kocaman güçlü kollarına aldı.

"Selam." Tişört kaplı göğsüne doğru mırıldandım. Evet, kısmen donup kalmıştım. Genellikle bunu yapmazdık ama öylesine iyi gelmişti ki. Zavallı, yorgun bedenim en güzel şekilde titredi. Adam resmen bacağına sürtünmemi falan mı istiyordu. Çaresizlik gerçekten hoş bir şey değildi.

"İyi misin?" diye sordu, suratımı inceleyerek.

"İyiym. Sadece fazla uyumuşum. Herkesi endişelendirdiğim için üzgünüm."

Suratını astı, yüzümü kocaman elleri arasına alarak bir o yana bir bu yana çevirerek inceledi. "İyi görünmüyorsun. Yorgun görünüyorsun."

"Dün gece pek uyuyamadım. Soğuk algınlığından kurtuldum ama. Artık daha fazla Balgam Kraliçesi ya da onun gibi bir şey yok."

"Emin misin?" Şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Canın cehenneme dostum. Ben parıldıyorum."

Pislik herif bana aptal aptal baktı. "Üzgünüm. Sadece senin için endişeleniyordum."

"Anlaşılan demir eksikliğim varmış. Şimdi ek olarak demir alıyorum ve daha fazla yiyorum. Kısa sürede eskisi gibi olurum. Ve gerçekten, iyi hissediyorum. Harika hissediyorum! Ayakta olmak, etrafta dolanmak müthiş."

"Neden uyuyamadın?"

Ağzım konuşmak için çalışıyordu ama beynim mantıklı bir yalan uydurabilmek için henüz fazla uyku mahmuruydu. Daha kötüsü yüzüm kızarmaya başlamıştı. Kahretsin. Dünyadaki bütün soruların arasından özellikle bunu cevaplamak istemiyordum. Hem de hiç.

"Neden?"

"Bilmiyorum, uyuyamadım işte."

"Liz."

"Ben."

"Bana nedenini söyle," diye gürledi.

"Çünkü duvarlar çok ince, oldu mu? Çok fazla gürültülüydü. Şimdi bu kadar soru yeter. Karnım aç."

"Ha," diye bir zafer çılgılığı attı Mal, elleri belinde. "Senin her geceki eğlenceli parti çocuğu zırvalığın onu uyutmamış."

"Ben binanın lanet olası diğer tarafında kalıyorum," dedi Ben. "Onu nasıl uyanık tutmuş olabilirim?"

"Ama o zaman, eğer sen değildiysen..." Anne'in kaşları yavaşça havalandı ve eliyle ağzını kapattı. "Ah, Tanrım. Üzgünüm Liz."

Başımı salladım, henüz yüzüne bakacak durumda değildim.

"Ne?" diye sordu Mal, gözlerinden durumu anlamadığı belli oluyordu. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Jimmy kendini tutamayıp güldü. Bir süre sonra kardeşi de benzer bir tepki verdi. En azından Evelyn ve Lena olabildiğince kendilerini tuttular. İyi kızlardı.

Kız kardeşimin yatakta gürültücü olduğunu bilmeme hiç gerek yoktu. Asla. Sadece Mal'in de aynı şekilde gürültücü olması beni şaşırtmıştı. Keşke bazı hatıraları hafızamızdan silip atabilseydik. Ne harika bir şey olurdu.

"Balkabağım? Açıkla."

Anne, Mal'i yakınına çekere kulağına fısıldadı. Sonra Mal kıkırdamaya başladı.

"Hiç komik değil," dedi Anne.

"Biraz komik."

Başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seks Tanrısı galibiyeti!"

"Kapa çeneni."

Kocaman bir sırtışıla Mal, Anne'in dudaklarına yapıştı.

"Sonrasında uykunu alabildin mi?" diye sordu Ben, diğerlerine aldırmayarak.

"Evet. Teşekkürler."

"Sana kahvaltı ayarlasak iyi olur. Ne yemek istersin?"

"Hımm." Midem gürültülü bir şekilde guruldadı. Bense aldırmadım. "Olabilecek en büyük omleti."

"Tamamdır."

Bakışları aşağıya, karnıma doğru kaydı, sonra da eli takip etti; çekinerek karnımdaki şişkinliğin üzerini kapladı. Mercimek dünyasında hâlâ erken günlerdi. Bu şişkinlik sadece kötü duruşumdan ötürü de çıkmış olabilir. Ama kızımın orada olduğunu, büyüdüğünü ve işini yaptığını biliyordum. Sihirliydi.

"Sakıncası var mı? Eğer..." diye sordu.

"Sorun yok."

Avucunun içi tenimi ısıttı, nasır tutmuş parmakları yavaşça hareket ederek hafifçe gıdıkladı —ve tabii ki

tahrik olmama neden oldu. Argh!— Başparmağının yanı hafifçe ileri geri hareket ederek ürpermemi sağladı. Aslında, kendisinin de ürperdiğine oldukça emindim. Ellerinin ne yaptığının hiç önemi yoktu. Ve içimde kötü bir his onu geçtiğimiz hafta özlediğimi söylüyordu. Sesini, varlığını, her şeyini. Büyülenmişçesine yüzüne baktım. Ben için bir şeyler hissetmek nefes almak kadar doğaldı. Ben yokken neler yapmışsa o an için hiçbir önemi yok gibiydi. Kalbim ne kadar da aptaldı!

Bu arada, sessizlik beni giderek daha gergin hale getiriyordu.

“On beş haftalık,” dedim.

“Vay canına.” Gülümsedi ve ben de ona geri gülümse-
dim; kaybolmuştum. Her zamanki gibi.

“Sanırım giyinmeliyim.”

“Yo,” dedi. “Endişelenme. Benim odama gel ve omle-
tini sipariş edelim. Geç kahvaltını ederken beni olan bi-
ten hakkında bilgilendirirsin.”

“Peki. Bu hoşuma gider.”

Dönerek toplanmış grupla yüzleştik. Herkes bizi iz-
liyordu; belli ki küçük sohbetimiz onları ektisi altına al-
mıştı. Âna kendimi kaptırmış, izleyicilerimizin olduğu-
nu unutmuş gibiydim.

“Dostum,” dedi David, elini Mal’in omzuna vurarak.
“Hadi.”

“Ne?” diye somurttu Mal.

“Bu iş çözülüyor,” diye duyurdu Jimmy. “Şimdi. Siz
iki aptalın artık öpüp barışma zamanı.”

“Siktir git Jimbo.”

Ben, elimi bırakarak ileriye doğru bir adım attı. “Hak-
lılar. Ne gerekiyor?”

Fazlasıyla yaralanmış bir insan havasıyla Mal, Anne’e

döndü. Anne başını sallayarak ona küçük bir gülümseme sundu.

"Yaptığım şey yanlış. Sana söz vermişim ve bunu tutmalıydım." Elleri iki yanında Ben, Mal'e doğru döndü. "Çocukluktan beri arkadaşız. Benden şüphe etmene neden olacak bir sebep yaratmamalıydım. Üzgünüm."

"Ve onu hamile bıraktın," diye çıkıştı Mal.

"Evet. Ama bunun için üzgünüm demeyeceğim. Çocuğuma asla istenmediklerini düşündürecek bir neden vermeyeceğim."

Mal gözlerini kısarak Ben'i inceledi.

"Bu durum Liz için iyi değil," dedi Ben, "aramızdaki bu saçmalığın ortasında kalıyor. Strese ihtiyacı yok." Derin bir nefes alarak çenesini kaldırdı. "Neye mal olacak?"

"Üç," dedi Mal.

"Suratına değil." David ikiliye yaklaştı. "Anlaştık mı?"

"Resimler için güzelliğine zarar vermemeliyiz," dedi Jimmy.

"İyi." Mal bileğini esneterek sağ elini yumruk yaptı.

"Bu değerli ellere zarar verme arzusunda değilim zaten."

"Bekle!" İleriye doğru atıldım, nihayet ne olacağını anlayarak. "Ona vurmaktan söz etmiyorsunuz, değil mi? Ancak cesedimi çiğnersen."

Diğer kızlar çekimser, endişeli ve bu ikisinin karışımı ifadelerle bakıyorlardı. Yine de hiçbirisi araya girmeyecekti. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Canları cehenneme.

Ben bana dönerek kolumu kavradı ve beni geriye doğru uzaklaştırdı. "Orada dur. Her ihtimale karşı."

"Ben. Hayır."

"Bunun yapılması gerekiyor."

"Sana vurmasına izin veriyorsun."

“Liz...”

“Ciddiyim!”

“Tatlım, sorun yok,” dedi gözleri nazik ancak suratı ciddiye. “Sakin ol. Uzun süredir arkadaşız. Bunu kendi yolumuzla çözmemize izin vermelisin.”

Çok zor. “Anne, bana yardım et!”

Ablam dudaklarını büzdü. “Belki de haklıdır. Belki bunun dışında kalmalıyız.”

“Eğer bu Mal olsaydı, bunun dışında kalır mıydın?” Ben’in canının yanacak olması, Mal’in onun canını yakacak olması ve benim buna sebep olmam... Neredeyse kusacaktım. “Mal, eğer ona bir fiske vurursan, yemin ederim seninle bir daha asla konuşmam.”

Ahmak herif gözlerini devirdi. “Lütfen. Ona nasıl baktığını gördüm. Seni ikna edecek.”

Sonra Ben daha hazır olmadan, Mal, adamın karnına bir yumruk indirdi. Ben’in nefesi duyulacak bir şekilde kesildi ve ben irkildim. Ben içgüdüsel olarak kendini korumak amacıyla öne doğru eğildi. Duraksamadan Mal ikinci darbeyi, sert bir şekilde Ben’in yan tarafına indirdi. Ben inleyerek geriledi ve Mal karnına bir yumruk daha indirdi. Empatiyle benim karnım kasıldı. Yapmıştı, Mal gerçekten bunu yapmıştı.

Takip eden sessizlik şoke ediciydi. Ben’in sert nefes alıp veriş odayı doldururken Mal tokalaşmak için elini uzattı. Bitmişti.

Daha önce birkaç kavgaya şahit olmuşum. Çılgın yıllarım zamanında özellikle bir tane oldukça kötüye. Tabii bir de hamileliğimi açıkladığım zaman vardı. En azından bu defa kan kokusu yoktu. Şiddet asla hiçbir şeyin çözümü olamazdı. Mal’in Ben’in hazır olmasını beklememesi, kendini hazırlayamamışken ona vurması, önemsedğim

—fazlasıyla— adamın canını yakması... Duygularım karmakarışıktı, içimi altüst ediyorlardı. Hıçkırarak ağlasam mı yoksa bir şeylere vurmaya mı başlasam karar veremiyordum.

Aptal hormonlar. Daha aptal adamlar.

“Her şey iyi mi?” diye sordu Mal.

“Evet. O ilk yumruk iyiydi.” Ben yavaşça doğruldu, çektiği acı yüzünden okunuyordu. Sonra grup arkadaşının elini sıktı. Birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar ve kızlar rahatlayarak gülümsediler. Üst dudağım çekilerek Mal’e doğru yürüdüm, tokatlamak için elim hazırды. Ne yazık ki Ben hazırda bekliyordu.

“Hayır, yapmayacaksın.” Beni kollarına alarak kendisine doğru çekti. “Bitti.”

“Beni yere indir.”

“Kahvaltı zamanı, unuttun mu? Hadi gidelim.”

Ağız dolusu küfür ettim, tüm o küfür yok zırvalığı unutulmuştu. Ne diyebilirim ki? Ateşli bir andı.

“Hey,” dedi Mal, gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı. “Ateşli bir yaratık.”

Odanın diğer tarafında Evelyn kapıyı açtı ve doğruca oraya doğru ilerledik. Benim rızam olmadan. “Hayır. Ben...”

“Omletinde ne olsun istiyorsun?”

“Beni yere bırak.”

“Ve biraz meyve suyuna ne dersin? Meyve suyu da istersin, değil mi?”

“Bana patronluk taslama. Ben çocuk değilim.”

“İnan bana tatlım, biliyorum. Şu anda geçirmekte olduğun öfke nöbetine rağmen, bunun farkındayım.”

“Bu bir öfke nöbeti değil! Bu, Mal sana vurduğu için benim sinirlenmiş halim.”

Kapı arkamızdan kapandı ve yeniden bir başka uzun otel koridorunda dikiliyorduk. Bu defa halı kırmızıydı, art deco aynalar duvarları süslüyordu. Ben'in uzun bacakları bizi Mal ve Anne'in süitinden olabildiğince hızlı uzaklaştırdı. Bir başka oda kapısının önünde duraksayarak beni yere indirdi, bir kolu hâlâ güvenle belime dolanmıştı; şüphesiz ki herhangi bir kaçış şansımı engellemeye çalışıyordu. Kilide bir kart soktu ve kapıyı iterek açtı ve beni istediği yöne doğru hafifçe itekledi.

İçeride kapı arkamızdan kapandı ve Ben kendini kapıya doğru bıraktı. Sonra gözlerini bana dikti.

"Ne?" diye homurdandım, kollarımı birleştirerek.

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Komik değil. Onun canını yakmasına izin verdiğine inanamıyorum."

İçten bir iç geçirmeyle Ben kollarını kaldırarak parmaklarını başının üzerinde kenetledi. Hâlâ beni izliyordu.

"Bu olmamalıydı," dedim. "Ve bu benim suçumdu. Benim yüzümden en eski arkadaşlarından biri canını yaktı."

Gözlerini kırıştırdı, belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. "Hayır. Mal benim en eski arkadaşlarımdan biri olduğu için bana birkaç yumruk atmasına izin verdim. Kahretsin, o eski bir arkadaştan da öte. O benim kardeşim. Geçen sene Dave ile işler boka sardığında, Dave ile konuşup yola getiren oydu, aramızı yumuşattı. Şimdi, Mal'e seninle ilgili söz vermiştim ve sözümü tutmadım. Bana sinirlenmeye hakkı var ve sadece aramızda bunu hallettik. Konu kapandı."

"Bundan hoşlanmadım."

"Bundan hoşlanman gerekmiyor. Bu Mal ve benim aramda."

"O yüzden benim ne düşündüğümün önemi yok, öyle mi?"

"Bu konuda yok, hayır," dedi gözlerimin içine bakarak.

Pislikler. Bir dakika için ona arkamı dönerek kendimi toparlamaya çalıştım. Tüm duygularım bir karmaşa halindeydi.

"Daha önce asla bir kadın beni bu şekilde korumaya çalışmamıştı," dedi nazikçe. "Mal haklıydı, sen ateşlisin."

Başımı dikleştirerek ona doğru döndüm.

"İnatçı. Sadık."

Omuz silktim. "Aç."

Kahkaha atarak bir ayağını kullanıp kapıdan uzaklaştı ve bana doğru ilerledi. Bir kere daha başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Düşünmeden ona doğru yaslandım. Ben, bir şekilde benim için sıcaklığı ve güvenliği temsil eder olmuştu. Mesafemi korumak için verdiğim tüm çabaya rağmen, Mercimek ve benim için bir ev gibiydi. Belki de ev tam olarak hissettiklerimle ilgili değildi ama daha derin bir şeydi. Birlikte bir çocuk yapmıştık, bir bağımızın olması çok doğaldı. Kendimi kaptırmama gerek yoktu.

Bilmiyorum.

Onun için hissettiklerim daha akıllı davranmamı sağlamıyordu. Daha çok beni sürekli bir o yana bir bu yana çekerek aklımı karıştırıyordu. Bunu hiç çözebilecek miydim bilemiyordum. Yine de onun için ve Mercimek için hissettiklerim öylesine olağanüstü şekilde büyüktü ki. Kendimi bir şekilde ona yapıştırabilseydim, bu harika olurdu. Belki de evcil bir salyangoz isterdi. Ha! Belki de bu da tuhaf bir hormonal durumdu ve beş dakika içinde o, umurumda bile olmayacaktı. Bir kız umutları oldukça yaşardı.

"İyi misin?" diye sordu yüzünde bir gülümsemeyle.

"İyiyim."

"Bana bir iyilik yap."

"Ne?"

"Kavgalardan uzak dur. Bebeğimizi güvende tut."

"İyi nokta," diyerek inledim. "Orada kendimi kaybettim gibi."

"Evet, öyle gibi."

"Üzgünüm."

"Ben kocaman bir adamım Liz. Kendime bakmam konusunda bana güvenebilirsin, tamam mı? Başka kimse-
nin bana vurmasına izin vermeyeceğim. Neredeyse her
gün Jim ile birlikte spor salonuna gidiyorum. Koruman
gereken küçük, narin bir çiçek değilim."

"Peki."

Ellerini omzuma koyarak bana doğru baktı. "Ve anlı-
yorum. Gerçekten. Bu durum karışık ama eğer birisi sana
elini sürmeye kalkışırsa, ben de kendimi kaybederdim.
Yine de bunu unutmali ve Mal'i affetmelisin. Söylediğim
şeyde ciddiymdim, bu iyi değil. Ailemizde başka kavga is-
temiyorum. Bunun bitmesini istiyorum."

Başımı sallayarak anladığımı gösterdim. "Deneyece-
ğim. Ama artık onlarla kalmamın imkânı yok. Bir sürü
nedenden ötürü. Kendi odamın olmasının zamanı geldi."

"Liz, bir hafta yataktan çıkamayacak kadar hastaydın.
Anne düşük tansiyonunun bir süre daha devam edeceği-
ni söyledi. Yalnız kalman için uygun bir zaman olduğu-
nu sanmıyorum. Ya bir şey olursa?"

"Alternatifim nedir? Jimmy ve Lena'nın şu anda yal-
nız olmaya ihtiyaçları var. Onları yanlarında kalmam ko-
nusunda zor durumda bırakmayacağım."

Derin bir iç çekiş. "Evet, haklısın. En iyisi benim yanıma yerleş."

"Senin mi?" diye sordum, şaşırarak.

"Şey, evet." Kollarını iki yana açtı. "Geniş yerlerde kalmayı sevdiğim için iki odalı süitler tutuyorum. Senin için yeterince yer var."

"Her geceki partilerin ne olacak? Canını sıkmak istemiyorum ama..."

"Başka bir yere giderler. Siktir, Vaughan ve Down Fourth bir değişiklik olarak partilerini kendi odalarında verebilirler. Sorun değil."

Rahatlamayla çöktüm. Bu durum içimdeki heyecanı da saklamak için işe yaradı. Ben ile birlikte yaşayacaktım. Vay canına. Ne fikir ama. "Harika!"

"Süper." Ellerini çırpıttıktan sonra birbirine sürttü. "Bu harika olacak. Kaynaşabilir, arkadaş olmamız üzerinde çalışabiliriz falan. Kendi başına olmanla ilgili endişe etmek zorunda kalmam."

"Arkadaş. Harika."

O kelime. Aklımda bu kelimenin karşılığını, mutlu olarak değiştirmeliydim. İşe yaramalıydı. Ben ile arkadaş olacaktık. Arkadaş, arkadaş, arkadaş.

Koca elini kaldırdı. "Çak dostum."

Çaktım, büyük bir çabayla elimi eline vurdum. Kahretsin, bu acıttı.

Dokuzuncu Bölüm

Saint Louis'den sonra Washington, sonra Philadelphia geldi. Kendimi tam olarak toparlamam ve Mal'i affetmem o kadar zaman aldı. Yani, affetmeye başlamam. Her ne kadar herkes bu durumu mantıklı hale getirmeye çalışıyorsa da Ben'in karnına attığı yumruğun hatırası hâlâ çok yeniydi. Mal her yakınımda olduğunda elim kaşınıyordu. Elimde değildi.

Ben ile birlikte yaşamak, benim aptalca ve gizlice hayalini kurduğum gibi parlak ve romantik bir geleceğe doğru kocaman bir adım olmamıştı.

Ama tabii bu benim problemimdi, onun değil.

Kesinlikle daha fazla kucaklaşma yoktu. Oda arkadaşı olarak Ben oldukça kibardı ve çoğunlukla ortalarda yoktu. Evet, Ben meşgul bir adamdı. Sabah dokuz civarında uykulu ve saçları darmadağın odasından çıkıyordu, birlikte

kahvaltı yapıyorduk ki bu güzeldi. Bir saat kadar sohbet edip pankek ya da Eggs Benedict ya da ne varsa onu yiyorduk. Sohbetimiz genellikle benim sağlığım ve önceki gece izlediğim filmle ilgili oluyordu. Sonra o, "grupla ilgili işler" için ortadan kayboluyordu. Ne yaptığını pek bilmiyordum ama belli ki tüm gününü alıyordu, hatta gecenin de büyük bir kısmını. Bu yüzden ben de, ne zaman gelirse onu yakalayabilmeyi umarak televizyonun karşısında oturuyordum. Ancak bunun yerine sabah olduğunda yatağıma güzelce yerleştirilmiş bir şekilde uyanıyordum.

Her şey oldukça arkadaşçaydı. Sadece benim alışmam gerekiyordu. Hâlâ. Ve kahretsin, bu gece buna alışacaktım. Bu gece, ona olan aşkıma sona erecekti. Ermeliydi. Adam kalbime ve başka bölgelerime zarardı.

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?" dedi Anne, kolunu omzuma dolayarak.

"Partilemek için."

"Partilemek için mi buradayız?"

"Bundan nasıl şüphe edebilirsin?" Siyah dökümlü tişörtümü küçük şişkin göbeğimin üzerinde düzelttim.

"Ben'i gözetlemek için burada olmadığımız sürece sorun yok."

Somurttum. "Sanki öyle bir şey yaparmışım gibi."

"Çünkü onu çoktan unuttun."

"Hem de nasıl. Çok. Biz arkadaşız."

Anne mırıldandı. "Arkadaşlar, arkadaşlarının arkadaşlarını gizlice takip etmesine izin vermezler."

"Sen ve ben, biz arkadaş değiliz, biz kardeşiz. Tamamen farklı." Kocaman bir esnemeyle çenemden bir ses geldi. Ah. Şu bebek işi insanın tüm enerjisini gerçekten alıyordu. "Ne kadar saçma sapan şey yaparsam yapayım, kabul etmek ve beni desteklemek zorundasın."

“İkiniz hâlâ aynı süiti paylaşıyorsunuz ama yatak odasını değil, ha?”

“Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordum, merak içerisinde.

İçini çekti. “Onun bebeğine hamilesin. Ben pes ettim. Senin için seçeceğim tüm adamlar arasında, Ben listede bile değildi. Ama günün sonunda bu senin seçimin, benim değil.”

Memnuniyetle onayladım.

“Sadece seçeneklerin olduğunu bilmeni istiyorum.” Tıpkı biz çocukken yaptığı gibi bir parmağını saçıma doladı ve çekti. Her zaman yaptığım gibi eline vurdum. Parmaklarımı yakaladı ve sımsıkı tuttu. “Mal ve ben konuşuyorduk. Bunu nasıl yapmak istersen, biz seni destekleyeceğiz. Bu bizim yanımıza taşınmak da olabilir ya da ne yapmak istersen.”

“Buna minnettar kalırım.”

“Ve Ben ile işleri yoluna koyamamanız durumunda da para için endişelenmene gerek yok.”

“Ben, beni o şekilde ortada bırakmaz Anne.”

“Sadece söylüyorum...”

“Biliyorum. Ama güven bana, para konusunda endişe etmeme gerek yok.”

“Hayır. Yok.”

“Hayır, gerçekten yok,” dedim onunla yüzleşmek için döndüm. “Daha turne başlamadan hesabımı altı basamaklı bir miktarla doldurdu.”

“Ha.” Anne’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “İyi. Bu durum sakallı acibeye daha ılımlı bakmama neden olur.”

“Hımm.” Ona Sperminatör demesinden bir adım daha iyiydi bu en azından.

Konser sonrası partisinde kocaman bir tekli koltukta

birlikte oturuyorduk. Ben'in iki yatak odalı süitine yerleştiğimde konser sonrası partileri yer değiştirerek Down Fourth'un vokalistinin odasına taşınmıştı. Daha küçük bir süiti grubun davulcusu kız arkadaşıyla paylaşıyordu. Kapıyı çaldığımızda bizi gördüğüne sevinmişti ve biraz da şaşırmıştı.

Gerçi Anne'in haklı olduğuna dair kötü bir his taşıyordum, gelmemeliydim. Bu odaya, bu turneye, hiçbirine. Aynı zamanda ruh halimin de boktan olduğu bir gerçektir. Bo... Yok olmadı. Berbat. Evet, *berbat* küfür sayılmayacak iyi bir tercihti.

"Bana göz kulak olunması gerekmesinden nefret ediyorum, artık kendim olamamaktan, bir durum olmaktan, bebek yapan bir makine olmaktan." *Zavallı ben* iç çekişiy-le başımı Anne'in başına yasladım. "Portland'da kalmalı ve kitapçıda çalışmalıyım. Buraya ait değilim."

"Elbette buraya aitsin. Aptal olma."

Yarım yamalak gülümsedim. "Tam bir ezik gibi görünüyor olmalıyım. Hadi, çabuk bana ıslak balıkla falan bir tokat at."

"Keşke elimin altında bir tane olsaydı. Bu bebek seni kesinlikle yanında olması ilginç biri haline getirdi. Bir sonraki ruh halin nasıl olacak asla tahmin edemiyorum."

"Bilemezsin. Feci halde birisiyle yatmaya ihtiyacım var... rüyalarım bitmek bilmeyen bir pornografi yayını gibi."

"Pe-ki. Hadi o zaman, anlat bakalım onu. Açık fikirli olmaya çalışacağım."

"Söyleyecek pek bir şey yok."

"Seni ablanın ve eniştenin kalesinden kurtarmak üzere fırtına gibi geldiğinde oldukça yakın görünüyordunuz."

Kaşlarımı kaldırdım.

“Üzgünüm,” dedi. “Seni merak ettiği için odamıza daldığında ki önemsemediği için aferin ona, ikiniz arasında işler yolunda görünüyordu. Sanırım artık durum tam olarak öyle değil, senin açık bir şekilde mutsuz olmana ve burada takılıp onun ortaya çıkmasını beklediğimize bakarsak.”

“Birbirimize karşı çok kibarız. Her zaman mesajlaşıyoruz, sürekli beni yokluyor ve ona ihtiyacım varsa orada. Ama... bilmiyorum. Birbirimize gerçekten pek bir şey söylediğimiz yok. Aynı alanı paylaşıyoruz ama aramızda mesafe var. O kendi işini yapıyor, ben kendiminkini. O uyanıyor ve dışarı çıkıyor, sonra burada çocuklarla içtikten sonra geri geliyor.”

Suratını ekşitti.

Nasıl açıklayacaktım? İşler tam sarpa sarmıştı. “Sorun şu ki, onunla yaşarken onu unutamam. Yakın olmak işe yaramıyor. Beni gebelik hormonlarıyla yüklenmiş, onun kirli çamaşırlarını koklayan, sapık bir garibana çeviriyor.”

“Onun kirli çamaşırlarını mı kokluyorsun?” Anne bana fazlasıyla yargılayan bir ifadeyle baktı.

“Sadece bir tişörtünü kokladım.”

Boğazını temizledi. “Peki. Oldu.”

“Her neyse, işlerin bu şekilde olması bana doğru gelmiyor. Onun teklifini kabul ederek, onun özel alanını ele geçirdim. Bu kötü bir fikirdi. Bu yüzden ya eve döneceğim ya da kendi odamı tutacağım.”

“Gitme. Bizim yanımıza geri taşın. Gece sesimizi alçaltacağımıza söz veriyorum.”

“Mümkün değil. O geceye ait hatıralar hâlâ çok yeni, geceleri ağlayarak uyanıyorum, seks peşinde inleyen maymunlar hâlâ bana saldırıyor.” Kendimi tutmaya ça-

lışsam bile kıkırdamama engel olamazdım. O yüzden denemedim bile.

“Komik,” dedi duygusuz bir şekilde.

“Teşekkürler. Kendimi eğlendiriyorum.”

“Kendi başına olman fikrinden nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ancak ben tek başına bir ebeveyn olacağım Anne. Kendi başımayım, bu hayatın gerçeği. Alışmamın vakti geldi.” Omzumu silktim. “Senin ve Mal’in elinizden geleni yapmak istediğinizi biliyorum ve buna minnettarım. Gerçekten. Mercimek şanslı. Harika bir geniş ailesi olacak sayenizde.”

“Gerçekten şanslı.”

Anne’in dizini arkadaşça sıktım. “Bunu konuşabildiğimiz için memnunum. Seninle konuşmayı özledim.”

“Çok yargılar biçimde davrandığım için özür dilerim. Okuman ve tüm o planlarımızı düşününce benim için bu durum zor oldu.”

“Evet, biliyorum.”

Birbirimize öyle yakındık ki neredeyse kucak kucağa oturuyorduk. Son birkaç aydan sonra sanırım, buna ihtiyacımız vardı.

“Kendime sürekli Ben ile sadece arkadaş olacağımızı söyleyip duruyorum,” dedim, tüm acıklı hikâyemi ona ifade edebilmek için içimdekini dışa vurarak. “Derinlerde bir yerde aptal bir parçam hâlâ umutla beklemeye devam ediyor, bunu kabul etmiyor ama ne yazık ki. Onun otel odasında oturup, onun geri gelmesini ve mucizevi bir şekilde her şeyin düzeleceği ve işlerin iyi olacağı bir ânı beklemeye devam edemem. O ve ben, biz o şekilde olmayacağız. Bunu sadece kabul etmeliyim.”

Ablam sadece bana baktı. “Onun için gerçekten derin şeyler hissediyorsun, değil mi?”

Kahkahama hâkim olamadım. Bilmiyorum, her şeyden sonra hâlâ bunu inkâr ediyor olması çok saçma gibi geldi.

“Üzgünüm. Sanırım bunun hep sadece bir süre sonra unutacağın bir heves olduğunu düşünmüştüm,” dedi. “Ama değil.”

“Hayır. Ama artık bunu geride bırakmamın zamanı çoktan geldi. O konuda haklısın. Burada oturup onun gelmesini beklediğimize göre. Onu iş üzerinde göreceğim, seksi kadınlarla yakınlaşmasını ve umuyorum aptallığının boyutunun farkına varacağım. Sonra ona, artık bir yetişkin gibi davranmamın vaktinin geldiğini söyleyecek ve ya eve gideceğim ya da kendi odama geçeceğim.” Sehpadan limonatamı alarak bir yudum içtim.

Anne başını yana eğerek beni inceledi. “Ona âşık mısın?”

İyi soru.

“Sadece düşündüm de... belki de onu iş üzerinde görmek, ihtiyacın olan şey değildir,” dedi. “Belki bu konuda net bir tavır içinde olman daha çok işe yarar.”

“Beni sevmesini istemek mi? Bunun işe yarayacağını hiç sanmıyorum.”

“Hımm. Esas soruya geri dönelim. Sen onu seviyor musun?”

“Aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim.”

“Canını acıtıyor mu?”

Ortamdaki hava belli ki azdı. Kız kardeşime bakakaldım, sorusu beni şaşırtmıştı ama onu çok iyi anlıyordum da. Ve o soruya cevap vermek istemiyordum. Kesin olan konulara odaklanmalıydım. Mercimek. Anne olmak. Bunun gibi şeyler.

“Ee?” diye sordu.

"Evet." Ve Tanrım, bundan nefret ediyordum. Gerçekler berbattı.

Yavaşça Anne başını salladı, yüzünde gülümseme yoktu. "Üzgünüm."

"Her neyse." Gülümsemem öylesine yapaydı ki. Bu zorlama esnasında suratımın zarar görmemesi mucizeydi. "O buraya geldiğinde Ben'le konuşacağım. O zamana kadar bir parti kızıyım. Ve bu gecenin uzun olacağına dair bir hissim var."

"Neredeyse gece yarısı oluyor. Bu kadar zaman uyanık kalmış olmana şaşırdım."

"Böyle söylüyorsun çünkü tüm hafta saat sekizde uyumuştum."

Gülümsedi.

"Bekle. Sonra gidip sıcak süt shotları atacağız ve harika olacak."

"Uçlarda yaşıyoruz."

"Değil mi?" Sürekli peşimde dolanan yeni gölgemi görmek için omzumun üzerinden baktım. "Ev sahipliği yapabilir, kalabalığa karışabilirsin Sam."

"Bunu dört gözle bekliyorum Bayan Rollins." Koruma görevlisi bana ciddi bir ifadeyle başını salladı, gözleri odanın etrafında dolanıp duruyordu. Kahretsin. Adam grubun üyeleriyle şakalaşıp gülüyordu. Buna kendi gözlerimle şahit olmuştum. Eninde sonunda onu pes ettirecektim.

Koridordan İsmi Lazım Olmayan Adamın bağırması geldi. Stage Dive nihayet gelmişti. Ya da bir kısmı. Mal eşini arayarak odaya dalarken Ben yanındaki adamla sohbet ederek daha sakin bir şekilde içeri girdi. Ben'in saçları geriye taranmış, sakalı düzgün bir şekilde kırpılmıştı. Sanırım konserden sonra gömleğini değiştirmişti

Çünkü zerindeki siyah, düzgün ütülenmiş bir gmlekti. Kolları yukarı katlanmış ve üstten birkaç düğmesi açık bırakılmıştı.

Çok hoş görünüyordu. Kahretsin, aşkın ta kendisi gibi görünüyordu. Harplar, melekler falan hepsi bir arada. Tanrım, ben aptaldım. Bu durumu cidden kontrol altına almalıydım, hiçbir şey için değilse bile kendi iyiliğim için.

Kalabalık bir anda fazla gelmeye başladı. Sanırım bir sürü kişi aşağıda, otelin barında takılıyor, önemli kişilerin gelmesini bekliyordu.

ılgın davulcu Anne'in önünde tek dizinin üzerine çökerek elini uzattı. Suratında bir sırıtışla Anne, parmaklarını onun eline koydu.

"Bu karşımdaki olağnst yaratık da kim?" diye sordu. "Gözlerimi kamaştırıyorsunuz gizemli yabancı. Derhal kim olduğunuzu ğrenmeliyim."

"Ben sizin eşinizim."

"Bir yerlerden tanıdık geldiğınızı tahmin etmiştim." Kendisine uzatılan eli öptükten sonra olduğu yerde dönerek koltuğın dibine, Anne'in bacakları arasına oturdu. "Siktir, amma uzun bir geceydi. Adrian konserden hemen sonraya röportaj ayarlamıştı. Bir dahaki sefere küçük pislik bunu yaptığında, onu ldrmemi hatırlatın bana."

"Tamamdır."

"Omuzlarımı ov lütfen Balkabağım," diye rica etti, boynunu kıtırdatırken. "Ağrıyorlar."

Anne onun omzuna masaj yapmaya başladı. "Yarın için sana bir masaj randevusu alayım mı?"

"Harikasin." Mal dizime hafifçe vurdu. "Lizzy, bugün benimle konuşuyor musun?"

"Henüz karar vermedim," dedim.

"Bugünden geriye pek bir şey kalmadı küçük annecik. Karar versen iyi olur." Sırıttı. "Dostum Benny burada olduğunu biliyor mu?"

"Nerede olduğumu ona izah edecek değilim," diye çıktım.

Mal kahkaha attı. "Değil misin? Bu ilginç olacak."

"Söyle ona Sam." Limonatamı kafama diktim.

"Bayan Rollins özgür bir yetişkin," diye bildirdi koruma görevlisi.

"Ah, lütfen," dedi Mal. "Elli dolarına bahse varım, ilk beş dakika içerisinde Ben, onun kızını buradan götüreceğim."

"Varım." Sam, Mal'in elini sıktı.

Her ikisinin de canı cehennemeydi. Ancak eğer seçmem gerekirse Sam kazanırdı. Pek zarif olmayarak ama bir amaçla kımıldanarak yerimden kalktım. "Lavaboya gidiyorum."

"Ah, hadi ama... Ondan saklanamazsın," diye inledi Mal. "Bu hiç adil değil."

"Benny dostum, bak burada kim var! Ah, bak tatlı Liz ve uyku vaktini çoktan geçirmiş bile. Bu konuda bir şey yapman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Ah şu pislik herif. Küfredemediğim için Mal'e hareket çektim. Bu iddiayı asla kazanmayacaktı. Ben ile hazır olduğumda konuşacaktım. Hızla başımı eğdim ve banyonun yolunu tuttum. Hamileliğin güzel yanı, neredeyse her zaman işemeye ihtiyacınız vardı. Harika bir hobi çıkmıştı ortaya. Banyonun kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı ardımdan kilitledim, bu sırada Sam kapının dışındaydı.

Ve vay canına, buna ne dersiniz? Banyo doluydu.

"Selam." Elimi kaldırdım.

"Liz, selam." Vaughan kahkaha attı, bir yandan da cömert takımlarını bir eliyle kapatmaya çalışıyordu. "Sanırım kapıyı kilitlemeyi unutmuşum."

Yüzüm alev almış gibiydi. "Sanırım öyle olmuş. Paldır küldür içeri daldığım için üzgünüm."

"Benim hatam. Ama seni görmek güzel."

"Seni görmek de güzel." Ve tabii onu bu kadar detaylı görmek... Şoke olmuş biçimde gözlerimi diktim. Vay canına, adam yapılıydı. Bu görüntünün zaten hormonal olarak cinsel-yönden-ilgi-bekleyen halime yardımı da dokunmuyordu. "Evet. Ha."

"Seninle konuşmak istiyordum. Nasılsın?" diye sordu, boştaki elini ıslak saçlarının arasından geçirirken, gayet rahat görünüyordu.

"İyi."

"Hastalanmışsın diye duydum," dedi.

"Sadece üşütmüştüm. Şimdi iyiyim. Harika hissediyorum." Ve azgın. Çılgıncasına azgın. Adam üstüne saldırmama ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

"Berbat bir şey. Daha iyi olmana sevindim."

"Teşekkürler." Gözlerimi yüzüne sabitlediğim süreç her şey yolundaydı. Aşağılarda bir hareket görmeyeli epey bir süre olmuştu. Yanaklarımın alev almasına gerek yoktu. Gereksiz yere telaşlanmak pek de havalı değildi. Belli ki adamın çıplaklık konusunda hiç endişesi yoktu. "Turne nasıl gidiyor?"

"Harika. Gerçekten çok iyi."

"Mükemmel." Yeri inceledim. "Evet. Gideyim mi?"

Hayır, kal. Tanrı bilir bir daha ne zaman konuşma fırsatımız olur."

"Ah, peki, elbette. Belki beline bir havlu sarmak ya da bir pantolon giymek falan istersin?"

"Bir dakika içinde. Önce sana bir soru sormak istiyorum," dedi, yanağındaki gamzesini göstererek. Adam ciddi sevimliydi. Aynı zamanda doğal bir kızıl olduğunu bilmek de güzeldi. Bakmak istememiştim ama olmuştu işte. Banyoya ilk girdiğimde istemsizce attığım bir bakıştı. Capcanlı çıplak bir adam bana davetkâr bir şekilde sırtıyordu ve bedenim bu durumdan fazlasıyla memnundu. Çılğın gebelik hormonları.

"Sor bakalım," dedim, suratım aletin düşünceyle yeniden kızarıırken. Kahretsin.

"Gerçekten hamile misin?"

"Evet, öyleyim." Dökümlü tişörtümün karın kısmını karnımın üzerinde gerdim. Yakında saklamamın bir yolu olmayacaktı.

"Kahretsin. Ve sanırım babası Ben, değil mi?"

Ağzımı açmadım.

"Tahmin etmesi güç değil." Askıdaki bir havluya uzanarak dar kalçalarının etrafına sardı. "Mal ve onun arasında bir gerginlik vardı ama kimse nedenini söylemiyordu. Sonra sen turneye katıldın."

Omzumu silktilim. Ben'in adına herhangi bir şey itiraf etmek bana düşmezdi. Vaughan'ın bu kadarını bile biliyor olması benim boşboğazlığımdı.

"Herif son konuşmamızdan kesinlikle hiç hoşlanmamıştı," dedi.

"Doğru." Ancak söz konusu ben olduğumda Ben'in yaptığı şeylerin ya da söylediklerinin yarısının nedenini kim açıklayabilirdi ki? Kendisinin bile bir fikri olduğundan şüpheliydim.

“Sonra birden bire sen onun odasını paylaşmaya başladığın için partiler buraya kaydı. Bu sonuca ben bile varabilirim ve görünen o ki ben sezgileri pek kuvvetli bir adam değilmişim.”

Gözlerimi kısıtım, onun adına hırslanmıştım. “Kim söyledi bunu? Bence sen harikasin.”

“Teşekkürler.” Elleri belinde, sırtıttı. Bu benim hayal gücüm olabilirdi ama havlusunun yavaşça aşağıya doğru kaydığına oldukça emindim. Tanrım, gözlerimi ayırmayı bir başarabilseydim. Elimle biraz yalnız zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Yine.

“Bence sen de harikasin,” dedi Vaughan, bana bakarken ifadesi yumuşamıştı. “Durumun bu şekilde olması çok boktan.”

“Evet.” Ya da öyle miydi? Böylesine kıskanılacak mal varlığı olan oldukça hoş bir adam ne sıklıkla benimle flört ediyordu ki? “Demek istediğim, o ve ben, biz birlikte değiliz. Ben bekâırım. Ama evet, kesinlikle hamileyim.”

Kapının aniden çalınmasıyla ikimiz birden yerimizden sıçradık. Sonra Ben’in boğuk sesi kapının diğer tarafından yankılandı. “Liz, orada mısın?”

Vaughan ve ben birbirimize baktık, içimde rahatsız bir his dolanıyordu. Tanrım, bu suçluluk muydu? Suçluluk hissetmek için hiç sebebim yoktu. Hem de hiç. Yine de sanırım çıplak ve ıslak Vaughan’a nasıl yanlışlıkla rastladığım kısmı açıklamayı daha sonraya bırakabilirdim. Hiç gelmeyecek bir “daha sonra” fikri de hiç fena değildi.

“Hemen çıkıyorum,” diye seslendim.

“Peki.”

“Sana iyi davranıyor mu?” diye sordu Vaughan, sesini kısarak.

“Sanırım iyi bir baba olacak.”

"Sorduğum bu değildi." Bir adım daha yaklaşıarak suratımı dikkatle inceledi. Dışarıda müzik dramatik bir şekilde yükseldi. İyi zamanlama.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ya da ne düşüneceğimi. "Ben, şey, kimseye bebekle ilgili bir şey söylemezsen sevinirim."

"Elbette."

"Gitsem iyi olacak."

"Tabii," dedi. "Ben bekliyor."

"Evet, doğru. Gidiyorum." Arkamdaki kapı koluyla oynarken ona hafifçe büyülenmiş bir gülümsemeyle baktım.

Vaughan yana doğru kayarak görüntüden çıktı. Ne sürpriz bir karşılaşmaydı. Sanırım nihayet parıldamaya başlamıştım. Elbette, sebep tamamen memelerim de olabilirdi. Belki bebeği doğurduktan sonra silikon taktırabilirdim, eğer hep böyle ilgi görmeme yarayacaklardıysa. Ha! Sadece şaka yapıyordum. Çoğu kısımda.

Dışarıya adım attığım anda Ben orada dikiliyor, beni bekliyordu. Bedenim aniden alarma geçti. Ruh halini anlayabilmek için yüzüne baktım, duruşunu anlamaya çalışıyordum —hafif sabırsız ve huysuz. Vaughan'ın yapılı ve sevimli olduğunu inkâr etmenin yolu yoktu. Adamı çıplak görüp de tahrik olmamak için ölü olmak gerekirdi. Ama yine de Vaughan bile beni bu hale getiremiyordu. Ben Nicholson'ın çekim alanına girdiğim anda, çekimine karşı koyabilmek için güçsüz ve çaresizdim. Aptal kalbim ve vajinam. Beynim daha iyi biliyordu ama onu dinleyen yoktu.

İnsanlar odayı doldurmuştu ve müzik bangır bangır çalıyordu. Ben eğilerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Anne konuşmak istediğini söyledi. Hadi odaya çıkalım, olur mu?"

Başımı peki anlamında salladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Adam son zamanlarda bu soruyu bana tekrar tekrar her türlü şekilde sormuştu. Gülümseyen bir ifade takınmaktan yorulmuştum.

"Yukarıda konuşuruz."

Kolunu etrafıma dolayarak beni kalabalık odadan güvenli bir şekilde çıkarmak için harekete geçti. İnsanlar dans ediyor, içiyor ve kim bilir başka neler yapıyorlardı. Klasik bir rock 'n' roll partisiydi. Sessizce durup asansörü bekledik. Geldiğinde içinde kimse yoktu.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordum asansöre binerken.

"Bana bir şeyi açıkla," dedi, beni duvara doğru kısıtarak.

"Ah, neyi?"

Kaslı kollarını kafamın iki yanında duvara koyarak bakışlarını bana dikti. "Banyoda başka bir ses daha duydum. Bir erkek sesi."

Ona yalan söylemeyecektim. Bunun için hiçbir sebebim yoktu. "Evet, Vaughan'la konuşuyordum."

"Vaughan ile banyoda mı konuşuyordun?" Başını öne doğru eğdi, burnu neredeyse benimkine değmek üzereydi. Adamın koyu renkli gözlerinde alev alev yanan bir öfke vardı, şaka yapmıyordum. Gerçek bir kıskançlık gözlerinden okunuyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordum, fazlasıyla aklım karışmıştı çünkü buna yeniden ikna edilmeyi kaldıracak durumda değildim. Her an tipik hareketini yapıp kaçabilirdi. Tıpkı o gece kamyonetinde olduğu gibi. Tıpkı Vegas'ta olduğu gibi. Buna yeniden katlanabileceğimi sanmıyordum. Şimdi değil. Hayatım şu haliyle de oldukça kırılıyordu ve ani değişikliklere fazlasıyla duyarlıyım.

"Oldukça," dedi, huysuzluğu belli oluyordu. "Seni onun hakkında daha önce uyarmıştım."

"Ama sen ve ben sadece arkadaşız, unuttun mu?"

Öfkesi bir anlık şaşkınlığa dönüşmüştü, gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık ve istediğinin bu olduğunu söylemiştin," dedim. "Ve şimdi kendi bölgeni işaretleyebilmek için ayakkabılarımın üzerine işlemek istiyormuşsun gibi görünüyorsun." Başımı iki yana salladım. "Neler oluyor burada?"

"Konuşmamız gerek."

"Evet, iyi fikir."

"Sana asıldı mı?"

"O konuda konuşmayacağız," diye inledim. "Ben, ben kendi odama çıkacağım. Sen kendi keyfine bak ve odana sahip ol ve ben de aynısını yapayım. Bu şekilde uzun vadede çok daha iyi geçiniriz sanırım. Karar verdiğimiz şey buydu, değil mi? Bu yüzden olacak olan bu. Karar verildi."

"Vaughan yüzünden mi?" diye sordu, dişlerini sıkarak.

"Vaughan'ın bu konuyla hiçbir alakası yok. Birlikte bir bebeğimiz olacağı için. Sen ve ben sürekli, benim umutlarımı yükselttiğim, sonra senin hepsini alaşağı edip arkadaşlığın ardında saklandığın bu boktan kısır döngü içinde kaldığımız için. Bu beni altüst ediyor. Sağlıklı değil." Ellerimi göğsüne dayayarak onu ittim. "Biliyorsun, sen o rahat, tasasız adammışsın gibi davranıyorsun. Bağlılık yok, sadece sonuna kadar rock 'n' roll hayatı tarzını yaşayacaksın falan. Ve hey, bunda hiçbir sorun yok, bu harika Ben. Senin için ne güzel. Ama eğer bu olmak istediğin kişiye kalkıp da benim için de başka kurallar koyma. Çünkü bu gördüğüm en boktan ikiyüzlülük."

Aman! Küfür kumbarasına bir dolar daha.

Çenesi öfkeyle kasıldı. Ya da sakalı diyeyim. Her neyse.

“İyi geceler.” Asansörün kapısı açıldı ve ben dışarı çıktım, öyle hızlı yürüyordum ki neredeyse koşacaktım. Eşyalarımı toplama zamanı gelmişti. Eğer boş bir oda yoksa bu gecelik Mal ve Anne’in odasında kalacak, gerekli ayarlamaları sabah yapacaktım. Tanrım, öylesine yorgundum ki. Üzerimde koca bir dağ taşıyorum sanır-dınız. Eğer parlıyorduyşam da gecenin bu vakti kesinlikle ben bunu hissedemiyordum.

“Asla bir ilişki içinde olmak istemedim,” diye bağırdı arkamdaki koridordan.

“Tebrikler. Değilsin.” Hareket çektim çünkü bu bir küfür değildi.

“Lizzy! Siktir. Bekle.”

Oda kartımı kilitten geçirdim ve içeri girdim. Arkamdan kapıyı kilitleyip Ben’i dışarıda bırakmak ne kadar cazip gelse de, bunu yapmadım. Birimizin yetişkin gibi davranması gerekiyordu. Oturma odasmdan geçerek kendi yatak odama girip dolaptan bavulumu kaptım. Zaten yarıya kadar doluydu. En uzun iki gece için bir yerde kaldığınız zaman valizi boşaltmak çok da anlamlı değildi. Birkaç parça eşyam askıdaydı; bir palto ve birkaç elbise. Geri kalanı kuru temizlemeye gitmişti. Yatak odamın banyosunda makyaj malzemelerim ve ıvır zıvırım vardı, bir çift ayakkabı odanın zemininde duruyordu ve gitmeye hazır olacaktım.

“Gidiyorsun,” dedi, yatak odamın kapısında durmuş.

“Aynen.”

“Liz...”

“Hımm?” Ona doğru döndüm, bu sefer beni nasıl

ikna etmeye çalışacak görmek için bekledim. Koca adam sadece orada dikiliyordu, yüz hatları sertleşmişti.

Ve tek kelime etmedi.

"Muhtemelen en doğrusu," dedim. "Şu anda ikimizin de bu duruma yardımı dokunacak bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Biraz uzaklaşalım ve sakinleşelim, bununla ilgili yarın konuşuruz, tamam mı?" Evet. Dış fırçası, saç fırçası ve tüm o ıvır zıvır banyo malzemeleri çantama girmişti ve çantayı valizimin köşesine sıkıştırmıştım. Sonrasında Converselerim, Birklerim ve şık sandaletlerim yerini aldı. Ardından dolaptaki her şey. "Biliyorsun değil mi, kendi alanımız olursa sanırım şu arkadaş olma işinde bir şansımız olabilir."

Yorum yok.

Valizin kapağını kapattım ve fermuarı çekmeye başladım. Bunu taşımam için birisini yardıma çağırırsam iyi olacaktı, Ben'in bana yardım edecek ruh halinde olduğundan şüpheliydim. "Benim durumumda" ağır bir şeyler taşımamam konusunda en az yüz kere uyarılmıştım. Resepsiyona gidecek ve...

Ben'in eli çenemi kavradı ve dudaklarını benimkilere sertçe yapıştırdı. Dudaklarım zaten kısmen aralıktı, dilini dudaklarımın arasından içeri kaydırıp dilime sürmesi pek de zor olmadı. Beni, kontrolü eline alarak, ne istediğinden emin bir biçimde öptü. Tanrım, bunu ta parmak uçlarıma kadar hissedebiliyordum. İçimdeki bir şeylerle birlikte ayak parmaklarım da zevkle büküldü. Sakalının kenarları yüzüme sürterken diğer eli kıcımlı kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Adam şimdiden sertleşmişti. Öylesine harikulade şekilde iyi hissettiriyordu ki. Her şey.

Ve yanlış.

“Ne... ne halt ediyorsun?”

Cevabı, sıcak, ıslak diliyle boynumun yanını yalamak oldu. Ben parmak uçlarıma yükselip ona daha da yaklaşıp yaslanırken o bölgedeki tüm sinir uçlarım alev aldı. Hayır. Kötü ben. Yapmamız gereken bu değildi, asla.

“Ah Tanrım. Belki de şimdi konuşmalıyız.”

Adamın elleri, feci becerikliydi. Daha ben nereye gittiklerini anlayamadan, onlar jarse elbisemin eteğinin altına, yukarı doğru ilerleyip külotumun arkasına ulaşmışlardı bile. Dişleri ensemeye batarken güçlü parmakları kalçalarımı avuçluyordu. Ciğerlerimin kasılmasıyla nefesim kesilirken o da inledi.

“Gitmem gerekiyordu.”

Eğer bacaklarımı kapalı tutabilirsem bu savaşı kazanma şansım olurdu. Onun silahının ihtişamını, boyutlarını düşününce bu başa çıkılamaz bir görev gibi geliyordu. Bir eli daha da aşağılara inerek bacaklarımın arasına kaydı, diğer eliyse başımın arkasını kavramıştı. Çaresizdim, savaş kaybedilmişti. Tanrım, berbattım. Pekâlâ, demek doğru düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum ve hormonlarım açık açık isyandaydı. Herhangi bir doğru düzgün düşünce ihtimali acımasızca şehvetimin gölgesinde kalıyordu. Lanet olsun.

“B...Ben.”

Bir rock ‘n’ roll dehası olduğunu kanıtlarcasına koca, siyah botuyla iki kişilik yatak üzerinde bavulumu tekmeledi, bir yandan beni bekleyen kollarına doğru yatırırken, bir elini külotumun önüne getirerek klitorisime en muhteşem şekilde baskı uyguluyordu. Vay canına. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı, onun için parıldamaya öylesine hazırdım. Vegas ders almama yetmemişti.

Gerçi birisinin bu adama bir ödül vermesi lazımdı. Çok işlevlilikle, ateşli seksle falan ilgili bir şey. Kahretsin.

Sırtım yatakla buluştu ve Ben üzerime çıkarak bacaklarımın arasına yerleşti. Siktir, adam muhteşemdi. Güçlü, sert çizgili elmacık kemikleri ve bu-huysuzluk-birisini-yatağa-atmama-yarayacak diyen karanlık gözler. Nefesi mi yakalayamıyordum ama önemli değildi. Onun göğsüne yaslanan memelerim başlı başına ödüldü. Şu anda yeryüzündeki en sert, en mutlu meme başlarına sahiptim. Öylesine hassaslardı ki.

Hamileliğin eğlenceli olmadığını kim söylemişti ki?

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla kaplayarak beni bir kere daha çılgınca öptü. Tanrım, adamın tadı harikaydı. Tüm bu süre boyunca ağırlığını bir dirseğine vererek karnuma hiç baskı yapmamaya özen gösterdi. Boşta kalan eliyle yapabildikleri nefisti; bacağımın dış tarafında yukarı aşağı gezdirdiği parmağını yukarı doğru kaydırarak bluzumun altına sokup kaburgalarım üzerinde gezindi. Bir dakika... bu kadar kolay pes edemezdim. Bu utanç vericiydi. Tam önemli bir noktaya parmak basıyordum.

“Ben gidiyordum. Gidiyordum.”

Ben’den tek kelime çıkmadı. Onun yerine sertleşmiş aleti bacaklarımın arasında bir ileri bir geri hareket ederek sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu. Aramızda bir çift kot pantolon ve bir çift külot kadar fazlalık vardı. Problem tam olarak buydu.

Nefesim kesildi. “Sadece arkadaş olmaya çalışan arkadaşların bunu yapmalarının uygun olduğunu sanmıyorum.”

Hiçbir yorum yapmadan doğrularak gömleğinin ensesine yapışıp başından yukarı doğru çekti. Göğsü bir harikaydı. Öylesine sert ve büyük ve onun gibi şeyler;

IQ'mun yerlerde sürünmesine neden oluyordu. Onunla ilgili her şey aynı etkiye sahipti. Sakallı seks makinesi beni kekeleyen bir aptala çeviriyordu. Acı ama gerçek.

"Ben, canın beni istediği anda senin için bacaklarımı iki yana açamam."

Doğrulup oturarak her iki bacağımı yakaladı ve gövdesine doğru tuttu. Önce ayakkabılarım çıktı, ardından da külotum.

"Bekle."

Beklemedi.

"Belki de seninle sevişmeyi istemiyorumdur." Basbayağı bir yalandı. Ama onunla fiziksel olmayan bir iletişim şekli bulmak için umutsuz bir haldeydim. "Bunu hiç düşündün mü?"

Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan külotumu burnuna götürdü.

"Ah, aman Tanrım, külotumu mu kokladın yoksa? Ben!"

Suratına tembel bir gülüş yayıldı.

"Bu korkunç bir şey. Beni etrafta dolaşıp bu tip şeyler yaparken görüyor musun? Hayır." Şu anda külot giyme-
diğim düşünülürse alev almaları da mümkün değildi.
Şanslıydım.

Masum, ıslanmış kumaş parçasını bir kenara attı.

"Her neyse, vajinam kontrolden çıkmış. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Şişmiş ayak bileklerimden birine baştan aşağı bir bakiş attıktan sonra bir öpücük kondurdu.

"Ve ayak bileklerime bakma. Onlarla ilgili ne düşündüğümü biliyorsun." Bacaklarımı geri çekmeye çalıştım ama kollarını bacaklarımın etrafına dolamış, onları göğsünün üzerinde sımsıkı tutuyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Yavaşça ayak parmaklarıma tek eliyle masaj yapmaya başladı. Güzel ama konumuz bu değildi.

"Bir şey söyle."

"İşleri düzeltecek herhangi bir şey diyemeyeceğimi söyledin," diye mırıldandı, sıcak, ıslak dudakları ayağımın yanını öptüğünde sakalları tam da doğru şekilde gıdıkladı. "Ben de neden kalman gerektiğini göstereyim dedim."

"Seks mi?"

"Şu anda istediğin şey bu gibi."

Gülmeme engel olmaya çalışırken burnumdan tuhaf bir ses çıkardım. "Sen başlattın."

Piç herif sırtıttı. "Vajinanın nasıl kontrolden çıktığından biraz daha bahset. Bu ilgimi çekiyor."

"Hayır." Ben ve aptal çenem. "Söyleyecek bir şey yok."

Yumuşak, sıcak dudaklarının ve biçimli sakalının ölümcül bileşimi aklımı kaçırtıyordu. Bedeninin yaydığı ısı ve güç. Bana her dokunduğunda tenimin altında kıvılcımların çıktığına yemin edebilirdim. Biz kız buna karşı nasıl savaşılabirdi? Adamın seks konusunda süper güçleri vardı ve ben, sadece bendim; en iyi zamanında bile işlevsizdim.

"Neden kalmamı istiyorsun?" diye sordum, sesimde hafifçe yalvaran bir tını vardı. Ne için yalvardığımı bilmiyordum bile. Bileklerimin etrafına sarılmış parmaklar nazıkçe ovuyordu. "Bebek yüzünden mi?"

"Hayır," dedi. "Her şey yüzünden."

"Her şey' derken..."

Alnı kırıştı. "Bilmiyorum. Dediğimde ciddiydim. Asla bir ilişki içinde olmak istemedim. Ama sen de bu kadar genç yaşta bir bebek sahibi olmayı asla istemedin. Sanırım ikimiz de bu durumu vakti geldikçe çözeceğiz."

“Ah, hayır.” Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Ben, bunu daha önce de yaşadık. Bir şeyi istediğini sanıyorsun ama sonra hepsi fazla geliyor ve kaçıyorsun. Ve bunda bir sorun yok. Sadece müziğine konsantre olmanda ve özgür ve rahat yaşamanda ve uzun süreli bir ilişki içinde olmayı istememende sorun yok. Sorun olan şey, senin benim umutlarımı yükseltmen çünkü işin aslı, umutlarım her yıkıldığında daha kötü oluyorum.”

İşte bu benim profesyonel psikoloji öğrencisi fikrimdi, tam olarak.

“Liz.”

“Hayır. Bunu yeniden yapamam.”

Sessizleşti.

İçimde çok yoğun duygular dalgalanıyordu, bedenim, duyarlılığımla çakışıyordu. Kahretsin, bu zordu. Ondan uzaklaşarak yataktan kalkmak üzere harekete geçtim. Sıcak duşun altında uzun bir ağlama seansı ihtiyacım olan şeydi. Bir de boşalmak. Bu otelin harika bir duş başlığı vardı ve bundan en iyi şekilde faydalanacaktım, evet efendim. Belki de biraz dondurma da yedim. Kırık bir kalp için en iyi çareydi.

“Bekle.” Güçlü kollar beni durdurarak kendi bedenine doğru çekti. Ben de kendimi bıraktım. Adamın beni istediği yerde tutabileceği kasları vardı; bunu birçok defa kanıtlamıştı zaten. Onun kollarında olmaktan keyif almam gerçeği ise şu an için görmezden gelinecekti.

“Neden?” diye ağladım. “Hadi Ben. Bana geçerli bir neden ver. Neden kalmalıyım?”

“Bunun yüzünden.” Kocaman bir el karnımı kapladı, yanık teni benimkinin üzerinde belirgin bir tezat oluştuyordu. “Bizim yüzümüzden. Bu bebeği biz yaptık Liz. Sen ve ben.”

“Ben...”

“Şişşt. Sakin. Bana bir dakika ver.”

Onun için söylemesi kolaydı; bir başka duygusal yıkım yaşamak üzere değildi. Lanet olası hormonlar. Onu delicesine istiyor olmam da yardımcı olmuyordu. Yaşadığım cinsel gerginlik resmen bedenimi ele geçiriyordu. Fakat duygusal çöküş riski çok fazlaydı.

“Bu kadar büyüdüğünü fark etmemiştim.” Parmakları nazikçe karnumdaki şişkinliği okşadı. “Sadece bir hafta oldu.”

“Evet,” diyerek burnumu çektim. “Bir anda şiştim.”

Burnunu boynuma sürterek nazik bir öpücük kondurdu. “Hayatında bundan daha muhteşem bir şey gördün mü? İçinde bizim bebeğimiz büyüyor.”

Onu başımı sallayarak onayladım, elimi elinin üzerine kapattım. “Biliyorum.”

“O zaman bunu benimle paylaş. Seni her gün görmek istiyorum. İkinizin ne yaptığını bilmek istiyorum, bunun bir parçası olmak istiyorum.” Rahatlatan kelimelerine rağmen gerilmeme engel olamadım. “Güzelsin. Rahatla.”

“Sırtına taş gibi bir alet sürtünürken sen rahatla bakalım. Ben senden ayrılmaya çalışıyorum, gerçi asla birlikte bile değildik ama... aletin pek de bu konuda yardımcı olduğu söylenemez.”

Ardından yumuşak bir kahkaha geldi ama söz konusu aletini kalçalarımın çevresinden uzaklaştırmaya çalışmadı.

“Kıskançlığını kontrol altına alman gerekecek,” dedim. “Eninde sonunda birisiyle tanışacağım. Benimle her konuşan erkek için bir mağara adamına dönüşemezsin. Bebeğimiz olsun ya da olmasın, buna hakkın yok Ben.”

"O zaman bana bu hakkı ver."

"Korkup kaçabilesin diye mi? Hayır."

"Sıçayım. Bak, seni aklımdan çıkaramıyorum Liz. Sorun bu." Çenesini omzumun üzerinde dinlendirdi. "İstedğim tek kız sensin."

Donup kaldım. Yani suratımdaki çatık kaşlı ifade hariç. "Bu sertleşme probleminle mi ilgili? Çünkü şu anda pek de problem yaşıyormuş gibi değilsin."

"Öyle bir sorunum yok. Seninle ilgili bir sorunum var. Belli ki aletim, seni sahibi olarak görüyor. Ama bundan da fazlası var..."

"Penisler düşünmez. Bunu konuşmuştuk."

"Yanılmışız."

"Ha! Demek evcil bir penisim var. Peki, konuşmaya devam et." Merakıma kesinlikle yenik düşmüştüm. "Başka ne var?"

Yüzünü boynuma gömdüğünde beni ateş bastı. "Sana bir başkasının dokunduğunu düşünmeye dayanamıyorum."

Gözlerimi devirdim. Nasıl bir mağara adamıydı. Ve her ne kadar bu söyledikleri ilginç noktalar olsa da, her ikisi de şu anki mevcut arkadaşlık konumumuzu değiştirmeye yeterli zemin oluşturmuyordu.

"Bu sadece bebekle ilgili değil." Homurdandı.

"Bundan o kadar da emin değilim," dedim başımı onun başının üzerine koyarak. Aptaldım ben ama bu iyi geliyordu, onunla bu şekilde yakın olmak. Ayrıca beni ilk kucaklayan o olmuştu.

"Bu gerçek."

"Kanıtla."

"Kanıtlayayım mı? Bunu nasıl yapacağım Tanrı aşkı-na?"

"Bilmiyorum."

"Tanrım. Pekâlâ. Sasha'yı sadece kullandım..." Söylediklerinin gerisi gevelemeden ibaretti. Sıcak dudaklarını boynuma bastırarak kelimeleri ağzında geveledi.

"Ne dedin?"

Biraz daha geveleme.

"Ben, açık konuş."

İnleyerek başını kaldırıp önüme doğru uzanarak gözlerimin içine baktı. "Sasha'yı seni aklımdan çıkarabilmek için kullandım sadece. Senin sadece öylesine bir şey olmayacağını biliyordum ve Mal, Vegas'ta ne olduğunu sorup duruyordu. Sonra senin birisiyle görüştüğünü söylemeye başladı ve onu partiye getireceğinden bahsetti."

"Ne?" diye sordum, burnumu kırıştırarak.

"Evet."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Sence neden?"

"Tanrım, piç herif sürekli ortalık karıştırıyor." Küfür kumbarası için bir dolar daha. Bu gidişle Mercimek'in üniversite eğitimini ve ilk evini karşılayacak kadar parayı biriktirecektim. Hatta Avrupa'da gezeceği bir yılı bile karşılardım.

"Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Bu yüzden ben de Sasha'yı o akşam yemeğine davet ederek Mal'in yakamdan düşmesini umdum. Ve seni özlüyordum ama sen benimle konuşmuyordun ve senin yemeğe birisini getireceğini sanıyordum."

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Seni kıskandırmaya mı çalışıyordum yoksa bir parçam seni aklımdan çıkarmaya mı çalışıyordu bilmiyorum. O hoş bir kadındı."

Başımı dikleştirdim. "Onun hoş olduğunu mu düşünüdün?"

“Sen düşünmedin mi?”

“O kadar da hoş olduğunu düşünmedim,” dedim, sesimde ukalalıktan eser yoktu. Hem de hiç.

“Öyle mi?”

“Aslında biraz her-şeyi-bilirim tipindeydi, söylemiş olayım. Kendini beğenmiş. Ve saçları biraz aptalcaydı. Fazla... mavi.” Saçları inanılmaz derecede havalıydı ama bunu itiraf etmeye niyetim yoktu.

Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi.

“Ne?”

“Hiiiç,” dedi, sesinde oldukça yüklü bir ima ile.

“Ah, kapa çeneni.” İç geçirdim. “Peki, biraz olsun hoştu.” Bir noktadan sonra parmaklarıyla oynamaya başlamıştım, onları kendi parmaklarımla kenetliyor, onlara dokunuyor ve oynuyordum. Ben ile ilgili sorun buydu. Benim için ona yakın olmak fazlasıyla kolaydı.

“Her neyse,” dedi. “Bunların hepsi bebeği bilmemden önceydi.”

“Bu, ona karşı çok berbat ve hiç de olgun olmayan bir davranıştı.”

“Evet,” dedi kederli bir şekilde.

“Delirmiş olmasına şaşmamalı.”

Başıyla onayladı.

Parmakla yüzümün yan tarafını şefkatle okşadı.

“Eğer onun yerinde olsaydım, erkeklik organlarına ortaçağ cezaları uygulardım,” dedim.

Kaşları öfkeli bir bakışla çatıldı.

Omzumu silktim. Ne ekersen onu biçersin bebeğim.

“Ona, sessiz kalması için para ödemek zorunda kaldım. Adrian ve avukatlar icabına baktı.”

“Yapma ya! Kaltak.”

“Hımm.”

Nefesimi gürültülü bir şekilde verdim. "Birbirimizin yeniden ortaokul yıllarındaymışız gibi davranmasına neden olduğumuz gerçeğini açıklığa kavuşturduk öyleyse. Bu neyi kanıtlar?"

"Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu çözmemiz gerektiğini."

"Bunu yapmaya çalıştığımızı sanıyordum."

Bir el çenemi kavradı. "Bununla savaşmaktan bahsetmiyorum. Bunu yeterince yaptım. Demek istediğim yavaş ilerleyelim ve bu şeyi keşfedelim."

Alnımın ne denli kırıştığını hissedebiliyordum. Kalbimin de aynı şekilde endişelendiğinin farkındaydım.

"Tatlım?"

"Sana güvenmiyorum Ben. Üzgünüm. Keşke daha farklı hissedebilseydim. Ama seninle bunu yapmaya çalışıyorum ve senin de bunu istediğini düşünüyorum ve sonra..."

"Ve ben işleri bok edip duruyorum."

"Evet."

Beni bırakacağını, yaralarını sarmak için ya da bir başkasının sarması için partiye geri döneceğini sanmıştım. Onun yerine sırtını yatak başlığına yaslayarak yatağın üzerine yerleşti ve beni de yanına alarak kucığına yerleştirdi. Onunla savaşmadım.

"Kızgın mısın?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Nasıl derler..." Ses tellerinden saf seksapel kokan bir ses çıkardığını söylemeliyim. "Lizzy, bana güvenmediğini söylediğin zaman, bu kendimi kaybetmek ve ortalığı dağıtmak istememe neden oluyor."

"Bu biraz fazla saldırgan bir tepki olmasına rağmen anlaşılabilir."

"Ama bizim geçmişimizle işler karmaşık," dedi ve dudakları ile sakallarını enseme dokundurarak, omurgamdan aşağıda titrememe neden oldu. Ah, vay canına, evet. Saçımı her zaman tepeden toplamalıyım. Bu muhteşimdi.

"Ve senin de dediğin gibi, bir bebeğimiz olacak," dedi.

"Doğru."

"Ama bu defa kaçmıyorum. Ne istersen söyle. Beni parçala. Kalıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Becerikli eller bacaklarımı araladı, sıcak teni uyluklarımda dolaşıyordu. Tanrım, bana dokunmasına bayılıyordum. Öyle güzeldi ki.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, hafifçe nefes nefese.

"Hiçbir şey."

Parmaklarının arkası bacaklarımın içinden yukarı doğru çıkıyordu, parmak eklemleriyle bir yol çiziyordu. Tam merkezime gelmeden hemen önce durup geri döndüğünde neredeyse ağlayacaktım.

"Sana inanmıyorum."

Eteğimi dikkatle yukarı doğru katlayarak her şeyi gözler önüne serdi. Göğsünden tamamen seksi bir ses yükselerek omurgam boyunca ilerledi. "Siktir, Liz. Kendine bir bak. Vajinana bayılıyorum. Onu özledim."

"Hımm." Omuzlarım gerilerek havaya kalktı. "Ben..."

"Sorun yok."

"Bu tehlikeli geliyor."

"Hayır. Bu doğru geliyor," diye mırıldandı, kulağımı dişlerken. "Aletimi kontrolün altına almışsın. Geri kalanımı da alabilirsin."

"Bu ne demek?"

"Seni aklımdan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçiyorum

ve onun yerine senin içine girmeye odaklanıyorum demek.”

“Bu söylemlerin hiçbiri bana güven vermiyor Ben.” Başımı geriye doğru yaslayarak yüzünü görebilmek için yana doğru çevirdim. İçten gibi görünüyordu. Ama öte yandan bu hatayı bir ya da iki kere daha yapmıştım. “Rock ‘n’ roll tarzı olmayan bir şekilde bunu açıkla lütfen.”

“Ve bir de Sasha’nın önyargısından bahsediyordun.” Dudaklarının köşesi titredi. “Demek istediğim senin bana yeniden güvenmeni sağlayacağım.”

Ben mi? Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Gözlerini benden ayırmadan iki parmağını ağzına sokarak ıslattı. Ardından son derece yavaş bir şekilde, nefesimin kesilmesine neden olarak parmaklarını vajinamın dudaklarına sürttü. Aşağıdaki her noktam mutlulukla kasıldı. Tanrım bana yardımcı ol. Eğer bu adam bana ne denli sahip olduğunu fark ederse ben biterdim.

“Siktir, tatlım. Gerçekten de kontrolden çıkmışsın. Daha sana doğru düzgün dokunmadım bile.”

“Hepsi gebelik hormonları yüzünden. Psikopatlar resmen.”

Gülümsedi. O gülümseme... ona güvenmiyordum. Ama lanet olsun ki çok güzeldi. Kalbim ve cinsel organlarım âdeta açıldılar. İçimi bir ateş ve duygu yoğunluğu kapladı. Tanrı yardımcım olsun, bu sakallı herife âşık olmuş olmam yüksek ihtimaldi. “Sana gerçekten güvenmemi mi istiyorsun?” diye sordum.

Parmak ucunu aralığımın üzerinden kaydırmadan önce klitorisimin etrafında yavaş, dairesel hareketlere devam etti. Adam benimle yavaşça oynuyordu. Saf, enfes bir işkenceydi.

"Evet," dedi. "Gerçekten istiyorum."

"Bu konuda ciddi misin? Biz konusunda?"

"Öyleyim." Göz temasını hiç bozmadan bir parmağını içime kaydırды. "Çok ıslaksın."

"Evet. Biliyor musun, parmağını içime sokarken ilişkimiz hakkında konuşmaya konsantre olmak biraz güç."

"Daha sonra istediğin kadar konuşabiliriz. Söz."

"Peki." Boğazımdan zavallı bir ses yükseldi, kalın parmağının etrafında kasılıyordum. Kendi ellerim âdeta pençelere dönüşmüş, taş gibi sert uyluklarına dalıyordu.

"Demek istediğim, Vegas'ta benim için ıslanmıştın. Ama bu... Tatlım, Tanrım, bu lanet olası inanılmaz."

"Mastürbasyon yapıyorum. Fazlaca."

"Artık gerek yok," diye mırıldandı. "Sana göz kulak olmak benim görevim. Güven bana Lizzy. Seni bir kere daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

İçimdeki parmak tatlı bir noktayı arıyor, ustaca bir rahatlıkla o noktaya masaj yapıyordu. Böylesine kolayca beni tersyüz etmişti. Meme uçlarımla bluzumu delip geçmemiş olması bir mucizeydi. Yeterince sertlermiş gibi hissettiriyorlardı. Başparmağının yanı klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ederken omuzlarım sert göğsüne doğru bastırdılar. Havai fişekler ve kayan yıldızlar ve tüm o iyi şeyler. Tüm dünya bembeyaz oldu.

Boğazımdan bir çığlık koptu. En azından bir kısmına engel olabilmıştim. Ah Tanrım, lanet olsun. Kucağında nefes nefese kalmıştim, tüm tenim fazlasıyla hassastı, alnımda ve sırtımda ter birikmişti. Ne mükemmel.

Beni yavaşça avuçladı. "Hâlâ titrediğini hissedebiliyorum."

Gerindim ve esnedim, yavaşça dünyaya geri dönüyordum. Tüm mutluluklar benimdi.

"Buna gerçekten ihtiyaın vardı."

"Evet." Donerek ggsune yerleştim. Hafifçe yan yat-tıımda karnımdaki şişlik rahatsız etmiyordu. Ve Ben oylesine kocaman ve rahat bir adamdı ki. zellikle de orgazmlar soz konusu olduğunda. Parmakları benimki-lerden çok daha stundu, belirtmeliyim.

"ylecene uyuyacak mısınız şimdi?" diye sordu, inana-mayarak.

Başımı sallayarak gzlerimi kapattım. Kahretsin hari-ka kokuyordu. Teninin kokusunu şişelemeliydiler. Tum seriyi satın alırdım. Bu arada sert aleti kalçama batmaya devam ediyordu. şansın yok dostum. Bitmiş ve kendim-den geçmiştim. Hayatta olmaz.

"Yavaş ilerlemek istemiştin," dedim.

Arkamdan manasız homurtular yukseldi.

"Gerçekten erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?" diye sordum, bir gzumu yarı açarak.

Eteğimin kumaşını bir eliyle dzelittikten sonra yatak-ta kaykılarak rahat bir pozisyon aldı.

"Erkek arkadaş, ha?" Derin, boğuk sesi içinde yankı-lanarak beni uykuya doğru surukledi. "Daha nce hiç kimsenin erkek arkadaşı olmamıştım."

"yle mi?"

"yle."

Yastıklara geri kurulmadan nce kollarını etrafıma doladı ve sakalları alnıma surtundu.

"Erkek arkadaşın," diye eğlendi.

"Bu byuk bir karar. Acele etme, iyice duşunmelisin. Bunu yeniden konuşmak için hazır olduğunda bana ha-ber ver."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Pek soğukkanlısın."

Zamanı gelmişti açıkçası. Tanrı biliyor ya, adamın peşinden koşmak bir işe yaramamıştı. Bir kızın da aklının başına gelmesi için kafasına taşa vurmasının bir limiti var.

Omzumu silktim ve ona daha da sokularak elimi gömleğinin altına soktum. Teni pürüzsüz, göğüs kıllarına dokunmak enfesti. Onunla ilgili her şey enfesti aslında. Muhtemelen ayak tırnakları bile beni heyecanlandırırdı. Bu onun için işleri kolaylaştıracağım anlamına gelmiyordu.

“Liz?”

“Hımm.”

“Bu erkek arkadaşışının... avantajları var, değil mi?”

“Olabilir.”

“Seninle uyuyabilecek ve duş alabilecek miyim?”

“Evet.”

Mutlu bir ses çıkardı. “Peki ya dokunmak. Sana istediğim zaman dokunabilecek miyim?”

“Mantık çerçevesinde.”

“Tatlım, söylemeden edemeyeceğim, bedeninin her zaman harikaydı. Ama şu anda cidden inanılmaz derecede harika.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, başımı kaldırıp merakla ona bakarak. “Çoğunlukla su sızdırıyormuşum gibi ve şişkin hissediyorum.”

Kocaman bir el kıcımlı kavrayarak sıvazladı. “Siktir, hayır. Tamamen yumuşak kıvrımlarla dolusun ve benim bebeğimi taşıyorsun. Bunun ne denli büyük bir tahrik unsuru olacağını asla düşünemezdim, bunların hiçbirini asla düşünmemiştim. Ama tatlım, aynen böyle.”

“Ha.”

“Bu erkek arkadaşışında başka neler var?” diye sordu, sesi göğsünün içinde titreyerek kulağıma geliyordu.

“‘Bu erkek arkadaşış’ mı? Cidden mi?”

“Üzgünüm. Ne demek istediğimi biliyorsun.” Beni şefkatle sıktı. “Başka ne var? Hadi.”

“Pekâlâ. Bir düşüneyim.” Parmaklarımı sakalının arasından geçirerek yumuşak tüyleri içinde ileri geri hareket ettirdim. Tüm gece onun üzerinde mutlu bir şekilde yatabilir, kalbinin göğsü içinde güçlü, ritmik atışlarını dinleyebilirdim. Orada yatmak ve bu özel adamın hayatta olduğunu, şu anda benimle burada olduğunu bilmek... Bu tıpkı cennet gibiydi.

“Biliyor musun, aslında ben de pek emin değilim,” dedim sessiz bir şekilde. “Resmi olarak hiç erkek arkadaşım olmadı daha önce. Ancak birbirimize destek olmalıyız ve konuşabilmeliyiz. Başka türlü yürüyeceğini sanmıyorum.”

“Hımm.”

“Ve elbette, başkaları olmayacak.”

Bir homurtu.

“Eğer istediğinin bu olduğuna karar verirsen, o zaman ağırdan alırsın ve ilerledikçe neler olduğunu görebiliriz, sanırım.”

“Evet.” Elini yavaşça sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ettirerek gerginliğimi azalttı.

“Ben, senin özgürlüğünü elinden almak istemiyorum. Sadece dünyanda bir yerim olsun istiyorum. Önemli bir yer.”

Boynunu yana doğru uzatırken aynı anda benim de çenemi ona bakabilmem için hafifçe yukarı kaldırdı. “Tatlım, daha ilk günden önemliydin. Sürekli geri döndüğüm tek kız. Ne kadar uzağa kaçtığımın bir önemi yoktu, seni aklımdan çıkaramıyordum. Daha önce hiçbir kadınla bu şekilde olmamıştı.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Parmakları, sertleşen kaslarımın üzerinde uğraşarak boynumu ovaladı. Bir süreliğine ikimiz de sessizdik.

“Erkek arkadaşın olmak istiyorum Liz.”

Eğer uğraşsaydım bile gülümsememe engel olamazdım. “Bu hoşuma gider.”

Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru iterek bana baktı. “Peki.”

“Peki.”

Onuncu Bölüm

O gece iyi uyudum. Dövmeli, sakallı erkek basgitaristler rahatlık bakımından kolayca otelin yastıklarının pabuçlarını dama attı. Tüm o ağırdan alma hikâyesi nedeniyle iç çamaşırlarımızla uyumuştuk. Daha önce hiç tüm bir geceyi bir adamla geçirmemiştim, cinsel açıdan aktif ya da değil. Fakat tuhaf olabilecek her şey Ben ile rahattı. Kendisini benim hayatıma, âdeta zaten oraya aitmişçesine uyduruyordu.

Rüyalarım uygun bir şekilde sapkındı, gerçi bu noktada yeni bir şey yoktu. Fakat bacaklarımın arasında bir erkeğin kafasıyla uyanmak oldukça ciddi ve hoş bir değişiklikti. Ateşli, ıslak bir dil kadınlığımın dudaklarını yalayarak içimin alev almasına neden oldu. Kalçalarım yataktan havalandı ve gözlerim aniden açıldı.

“Ben. Ne yapıyorsun?” derken nefesim kesildi, beynim hâlâ tam olarak uyanabilmiş değildi.

“Kız arkadaşımı yalıyorum,” dedi. “Avantajlar, unuttun mu?”

Elleri bacaklarımı iki yanda açık tutuyor, parmakları etime batıyordu. Sonra yeniden aynı şeyi yaptı, yalamayı. İnledim ve uzaklaşmaya çalışarak kıvrandım ama gerçekten uzaklaşmaya çalışmıyordum çünkü aman Tanrım! Nirvana.

“Aferin sana,” diyerek memnun bir iç geçirdim.

Bir adamın özel yerlerimde sakalının dolaşmasının yarattığı his kelimelerle açıklanabilecek bir şey değildi. Bu enfes bir şeydi. Yumuşak, gıdıklayan ve her şekilde muhteşem. Topuklarım yatağa bastırırken kaslarım gerildi. Külotumun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. İlgilenmiyordum da. Ancak erkek arkadaşımın neyin peşinde olduğu konusu beni derinden endişelendiriyordu. Dili klitorisimin üzerinde oynadı, ardından vajinamın dudaklarını yaladı. Adamın oral becerileri inanılmazdı. Detaya verdiği özen. Ve hevesi; adam resmen açtı ve ben de sanki onun yemeğiydim. Bana verdiği her şeye ihtiyaç duyarak, her şeyi almak için kendimi onun yüzüne doğru ittim.

Kalçalarımın arasında, omurgamın alt kısmında biriken enerjiyi muhafaza edecek kadar ben yoktu. Olağanüstü his giderek yükseliyor, tüm varlığımı ele geçiriyor, uzuvlarımın alev almasına neden oluyordu. Adını haykırarak sert bir şekilde boşaldım. Zevkten ikiye bölünmüştüm ve âdeta sarhoştum. Her şey ve hiçbir şeydim. Bu zevk sarhoşluğunun tadını çıkararak havada süzülüyordum.

Ama onun işi bitmemişti.

Bedenimde yukarı doğru tırmanarak boxerını tek eliyle indirdi. Sert aletini bir kere, iki kere, üç kere sıvaz-

layarak sıcak tohumlarını göğsümün ve karnımın üzerine saçtı.

"Günaydın," diye fısıldadı, hâlâ bir dirseğinin üzerine abanarak üzerimde duruyordu. O harika elmacık kemikleri ve ıslak dudakları parmaklarımı çağırıyorlardı. Memnuniyetle bütün gün ona dokunabilirdim.

"Ben."

"Hımm?" Bir öpücük daha, bu defa daha yumuşak, daha tatlı.

Onun altında yatıp yok olmuştum. Söyleyebileceğim, söylemek istediğim öyle çok şey vardı ki. Ama burada anahtar kelime *yavaş*tı. Ben'in kalbime ve aklıma yaptığı şeyi tarif etmem mümkün değildi. Bana hissettirdiği şeylerin yoğunluğu ödümü bokuma karıştırıyordu. "Günaydın."

"Kendine dokunmak yok," diye emretti alçak ve boğuk bir sesle. "Senin tatmin olmanı sağlamak bundan sonra benim işim. Bana ihtiyacın olduğunda, ara. Olabildiğince hızlı yanına geleceğim, tamam mı?"

"Hı-hı."

Başımı döndürerek beni biraz daha öptü. "İşler senin için yeterince yavaş ilerliyor mu?"

"Elbette."

Gülümsedi ve yüce Tanrım, tek yapabildiğim ona bakmaktı. Varoluş boyunca bundan daha güzel bir adam var mıydı? Sanmıyordum. Tüm dikkati üzerimdeydi, baş döndürücü bir histi. Koyu renkli gözleri yüzümden âdeta yüzümü ezberlemeye çalışmışçasına hiç ayrılmıyordu.

"İyi gidiyoruz Liz." Elini karnımın üzerine koydu, dudakları yanağıma dokundu.

"Evet." Söyleyecek sözüm yoktu. Hem de o bu şekildeyken hiç.

Dudaklarının köşesi biraz daha kıvrıldı. "Hadi. Duş vakti."

Ben ve Sam'in oturma odasından gelen konuşmasını duyduğumda hâlâ banyoda, saçımı düzeltiyor ve parıltımı biraz daha artırmak için kapaticıyla rimel sürüyordum. Dinlemek niyetinde değildim. Bir anda oluverdi.

"Mal'in içinde bulunduğu durumla grup zaten gergin," dedi Ben. "Bir de onu buraya getirip bu karmaşaya fazlasını eklemek konusunda emin değilim."

Bir dakika, benden mi bahsediyorlardı? Ama ben zaten halihazırda onlarla yaşıyordum ve turneye katılmıştım. Bu bir anlam ifade etmiyordu.

"Martha'yı seviyorum ama onun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz," diyerek devam etti Ben.

"İşler şimdi çok daha kontrol altında. Bu onun için iyi olabilir," dedi Ben. "Ayrıca orada, kendi başına, tıpkı New York'un parti kraliçesi gibi davranıp parayı çarçur ederken kendine çekidüzen vermeyecek."

"Bilmiyorum."

Sam bir öf sesi çıkardı. "Hâlâ ara sıra gazetelere çıkıyor. Güvenlik açısından bakarsak herkes aynı çatı altında olmasa bile aynı çevrede olursa işler daha kolay olur. Hamilelikle ilgili haberler eninde sonunda duyulacak. Herkesi bir arada tutmak iyi olur. Bu söylemeye çalıştığım şey."

"Martha konusunda daha kişisel bir durum olmadığından emin misin?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Nicholson."

İçeriye girerek fazlasıyla testosteron kokan karşılıklı bakışmayı böldüm. "Selam çocuklar. Sorun mu var?"

Ben başını iki yana salladı. "Arada sırada hayatının içine etmeyeceklerse kız kardeşler neden varlar ki, değil mi?"

"Sadece bunu bir düşün." Sam, onun omzuna hafifçe dokunduktan sonra kapıya doğru yöneldi. "Görüşürüz Miss Rollins."

"Güle güle." Erkek arkadaşına dönerek tişörtünden şefkatle çekip bir öpücük için onu kendime doğru yaklaştırdım. "Konuşmamız gereken bir şey var mı?"

"Hayır." Nazik bir gülümsemeyle bana baktı ve daha da nazik bir öpücük verdi. Ardından da popoma hevesli bir şaplak geldi. "Git kızsal işlerini yap. Koşu için Jim ile buluşacağım."

Ben de onun poposuna doğru bir hamle yaptım ama bir kilometre uzağında kaldım. "Evet, koşsan iyi olur ah-bap."

Kapıdan çıkarken kahkaha attı. Benimse yüzümdeki aptal sırtış daha da uzun süre yerindeydi.

"Sanırım bugün neden hepinizi buraya topladığımı merak ediyorsunuz," diye başladı Lena, göbeğinin üzerinde bir şişe suyu dengede tutarak. Güzel numara.

Gün ortasıydı. Dördümüz de, Lena, Evelyn, Anne ve ben, Lena ve Jimmy'nin lüks süitinde takılıyorduk. Bir sürü lezzetli sandviç, börek, meyve ve peynir önümüzdeki sehpa dizilmişti. Top kekler yoktu ama makaronlar ve şekerli çörekler vardı ki kabul etmeniz lazım, en az top kekler kadar güzellerdi.

Evelyn dudağının kenarında kalan bir kırıntıyı sildi. "Sadece öğle yemeği yediğimizi sanıyordum."

"Sadece yemek yiyor olsaydık böyle söylemezdi," dedi Anne, buzlu çayına biraz daha şeker katarken.

“Doğru.”

Lena kakma süslemeli koltukta oturuyor, kıvrım kemik çerçeveli gözlüklerinin ardından her birimizi sırayla izliyordu. Benim on altı haftalık gebeliğimden rahatlıkla bir ay kadar ilerideydi. Tanrım, o kadar büyük olduğumda bana yardım et. Ben beni oradan oraya yuvarlayabilirdi.

Hamilelik hiç de doğal değil!

“Hayır, sadece yemek yemek için burada değiliz,” diyerek devam etti. “Gerçi yemek de yiyeceğiz ve sonra biraz daha yiyeceğiz. Burada olma sebebimiz Lizzy’nin hayatına karışmak çünkü onu seviyoruz ve önemsiyoruz. Aynı zamanda turnede olmak bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor, bu yüzden neden olmasın dedim.”

“Ah güzel.” Sütü kafeinsiz kahvemden bir yudum daha aldım.

“Omzunda bir morluk olduğunun farkında mısınız?” diye sordu Evelyn kaşlarını bir aşağı bir yukarı oynatarak.

“Burada görececek bir şey yok.” Gömleğimin yakasını kaldırdım. “İlerleyin lütfen.”

“Bu sabah özellikle parıldıyor gibi.” Harika. Kendi ablam bile bu işe çanak tutuyordu. Sadakat söz konusu bile değil.

“Fark ettim.” Lena, Stage Dive hamile tişörtünün eteğindeki bir ipliği çekiştirdi. Üzerinde JIMMY FERRIS BURADAYDI yazan bir tişört tasarımını adamın onaylamış olmasına imkân yoktu. “Ve şunu açıklayayım. Ben, sabah antrenman için Jim’i almaya geldiğinde, oldukça mutlu bir çocuk gibiydi.”

Kaşlar şaşkınlıkla havalandı. “Yorum yok.”

“Zamanı gelmişti,” diye iç geçirdi Evelyn. “Son zamanlarda fazlaca huysuz bir herif olmuştu.”

"Artık değil. Bu hatun, o çocuğu havalara uurmuş." "

"Sizce onun üzerinde bacak arası büyüsü kullanmış olabilir mi?" diye sordu Evelyn, oldukça müstehcen bir havada beni gözleyerek.

"Benim tahminim yle."

"Hiç komik değilsiniz," dedim neredeyse gülümseyerek. "Anne, sustur şunları."

Ablam parlak kıızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak zgn bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ah, hayatım. İmkânı yok. Artık sen de Stage Dive ailesinin bir yesisin. Aileden sayılıyorsun falan. Buna alışsan iyi olur."

"Ben ile evli değiliz. Hatta tam olarak birlikte bile değiliz."

"'Tam olarak' kelimesini açalım," dedi Anne, koltuğunda öne doğru eğilerek. "Dün gece siz ikiniz partiden konuşmak üzere ayrıldıktan sonra neler olduğunu henüz duymadım."

"Konuştuk. Anlatacak başka bir şey yok." Anlatmaya hazır olduğum başka bir şey yoktu. Söz konusu olan değişiklikler henüz çok yeniydi. Henüz tüm yaşananları bir anlam ifade edecek şekilde kendi kafamda evirip evirmemiştim bile. Tabii tüm bunlardan anlam ifade edebilecek bir şeyler ıkarabileceğimi varsayıyordum.

Bu konuda şüpheliydim.

Söylediklerim "aah"lar ve "uu"larla karşılıandı. Hatta bir tanesi ki ismi bende saklı kalacak —Lena— kafama Danimarka reği atacak kadar ileri gitti. Mermi olarak çörek... asla yapmazdım. Neyse ki çöreği kafama çarpmadan önce yakalamıştım. Vişneli, mmm.

"Peki, peki! Sakinleşin." Yüce Tanrım, bu hanımefendiler. Ve ben *hanımefendi* kelimesini nadiren kullanırım. "İşin aslı ben de aramızda neler oluyor bilmiyorum."

"Pekâlâ, ikiniz arasında ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Anne, tatlımın yarısını çalarak. Bu kız, onu sevdiğim için şanslıydı sadece.

"İyi soru. Benim düşünceme göre bir sürü seçenek var." Tatlımı tırtıklamak için duraksadım. Ah, altın renkli, tereyağlı, gevrek, şeytani güzellik; bugünkü üçüncü çörebimdi. Görünüşe göre, kontrolümü ilgi çekici her alanda kaybetmiştim. Dikkat etmezsem kığım karnımdan iki kat daha büyük olacaktı. Diğer yandan bu altın renkli, tereyağlı, gevrek, şeytani çörek beni ço-o-ok mutlu ediyordu ve gerçekten de hayatın anlamı mutluluk değil miydi?

Eminim üzerlerinde domuz pastırmasıyla da bir harika olurlardı.

"Devam et," dedi Evelyn, ellerini bir kraliçe edasıyla çarparak. "Bize her şeyi anlat."

"Pekâlâ. Birincisi, onu seks için kullanıyor olabiliyim," diyerek itiraf ettim, bu açıklamam tekrar "ahh"lar ve "uu"larla ve bir de ek olarak kaypak sırtışıyla karşılandı. "Elimde değil. Gebelik hormonları beni bir çeşit nemfomana çevirdi ve adam öylesine güzel ve ateşli ki ve belirtmeliyim ki bunu o başlattı. Bu defa peşinden giden ben değildim. Ayrıca o sakalın gerçekten nasıl harikalar yarattığını bilmiyorsunuz. O ipek gibi ama aynı zamanda sert kılların kasıklarınızın iç tarafına sürtünmeleriyle ortaya çıkan hisler..."

"Hey, hey!" Anne kulaklarını tıkadı. "Kes."

"Üzgünüm."

"Tanrım. Keşke tüm bu nemfoman olayı benim de başıma gelseydi," dedi Lena. "Ben her geçen gün aklımı turtayla daha fazla bozuyorum. Bu hiç adil değil."

"Hımm."

"Neyse ki Jim tam bir meme meraklısı. Bu kavunlarla oynarken Noel zamanındaki bir çocuk gibi. Ellerine hâkim olamıyor."

"O kavunlar fazlasıyla etkileyici," dedim, ellerimi peçeteye silerken. "Benimkiler beni sinir ediyor. Normalde çoğunlukla sutyen giymekle bile uğraşmazken, şimdi birden bire elma büyüklüğünde şeylerle uğraşmak zorundayım. Hiç hoş değil."

"Peki ya Ben ile hikâyenizdeki ikinci seçenek ne?" diye sordu Evelyn.

"Ah. Şey, ikincisi, yavaş adımlarla ilerleyerek kız arkadaş-erkek arkadaş olayını deniyor olabiliriz ama bilmiyorum. Söz konusu ben olduğumda fikrini sık değiştirmek gibi bir huyu var." Boşluğa gözlerimi dikerek düşünmeye devam ettim ancak pek bir sonuç elde ettiğim söylemezdi. "Üçüncüsüye, günün sonunda ebeveynler olacağız ve her ne olursa olsun, bunun her şeyden önce gelmesi gerekiyor. Bu yüzden açıkça, bu maddeyi üçüncü sıraya koyarak artan öneme göre bir sıra yapmış olmalıyım ya da onun gibi bir şey. Her neyse, kalbimi bir kere daha un ufak ederse bir sorunumuz olabilir. Bu yüzden, bu noktaya kadar beni zorladığınıza göre, sorum şu; bu adamlar arkadaşlığın ötesinde bir şeyler denemeye kalkışmalı mıyım?"

"Kalbini un ufak mı etti?" Evelyn'in gözleri buğulandı. "Bu çok kötü."

"Onun için yoğun hislerim vardı... var. Benimle işleri her ileri götürmemeyi seçtiğinde, canım acıdı." Koltuğumda geri yaslanarak rahatladım ve ağzıma kadar dolu midemin içindekileri sindirmesine izin verdim. "Ayy, erkekler berbat. Hayat da öyle. Ne yapabilirsin?"

“Tam bir psikoloji öğrencisi gibi konuştun,” dedi Evelyn bir gülümsemeyle.

“Teşekkürler.”

Sarışın afet atkuyruğunu çekiştirdi. Bu, gergin olduğunda yaptığı sevimli bir hareketti. “Üzüldüğün için üzgünüm. Onun telefonunu sana hiç vermemeliydim. Kimseyle ciddi bir şeyler yaşama niyeti olmadığımı biliyordum.”

“Üzülme,” diye çıktım. “İşin gerçeği onunla ilgili biraz takıntılı hale gelmiştim. Öyle ya da böyle onu yeniden görecektim. Bir şekilde ilgimi çekiyor işte. İlgimi çeken bir erkek tipi olduğunun bile farkında değildim ama belli ki Ben tam o tipmiş, baştan aşağı.”

“Yine de spermleriyle senin yanına gelmeden çok önce ne istediğini düşünmüş olmalıydı.” Anne’in gözleri o tanıdık ölümcül ifadeyle kısıldı.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Lena, başını yana doğru eğerek.

Tavana doğru baktım, aklım karmakarışık. “Ah, dediğim gibi, onun için yoğun duygular besliyorum.”

“Bu duygular aşk mı?”

“Bu soruya cevap vermek istemiyorum.”

“Öyle mi?” Evelyn fincanını sehpa geri bırakarak dirseklerini dizlerine dayadı.

Etrafım sarılmıştı. Benim iyiliğimi düşünen arkadaşlar vardı etrafımda. Artık, Anne’in bu kızları neden bu kadar sevdiğini anlıyordum. Ve her ne kadar sorularının endişelerinden kaynaklı olduğunu bilsem de, Ben ile ikimizin hafifçe lekelenmiş ki dürüst olup kirli de diyebiliriz, çamaşırlarımızı ortaya dökme fikriyle oturduğum yerde kıvranıyordum. Onunla aramızdaki durumu henüz kendim bile güçbela çözümülemiştim ki “güçbela”

derken aslında pek de çözümleyemediğimi anlatmak istiyorum.

“Çünkü henüz hazır değilim,” dedim, başlarımızın üzerinde asılı duran kristal avizeye. Güneş ışığı avizenin prizmalarından yansıyarak duvarda küçük gökkuşakları oluşturuyordu. Güzel.

“Aceleye gerek yok,” dedi Anne, elimi tutarak. “Yavaş.”

“Yavaş,” diyerek ona katıldım.

Süitin kapısı açıldı ve içeriye her ikisi de ter içinde kalmış Jimmy ile Ben girdi. Basketbol şortu Ben’in kalçasında oldukça düşük duruyordu. Tişörtünü çıkarmış, yüzünü silmek için kullanıyordu.

“Selam bebeğim.” Lena elini kaldırdı ve Jimmy tutarak koltuğun üzerine eğilip Lena’nın yanağını öptü.

“Harika tişört. Kızlarım nasıl?” diye sordu bir elini Lena’nın karnına koyarak.

“Biz iyiyiz. Tıpkı doktorun dediği gibi rahat takılıyoruz.”

“Kızlar mı?” Evelyn’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ah, sırrımız ortaya çıktı,” diyerek kahkaha attı Lena.

“Bir kız bebek! Bu muhteşem.”

Lena, Jimmy’nin dudaklarına gömülmüş olduğu için hiç sesi çıkmadı. Vay canına, gerçekten işi pişiriyorlardı. Turtaya duyduğu tutkunun tek hormonal durum olduğundan o kadar da emin değildim.

“Hey.” Ben oturduğum koltuğun yanına çömeldi, terle ıslanmış tişörtü geniş omzunun üzerine atılmıştı. Yüzündeki gülümseme tamamen benim içindi. İçim eriyerek bir pelteye dönüştü. Üzerimde ne kötü bir etkisi vardı. Adam kendinden utanmalıydı.

“Selam.” Gülümsedim. “İyi bir koşu muydu?”

“Evet, Dave de bize katıldı. Eğlenceliydi.”

Evelyn âdeta yemek zili çalmışçasma ayağa fırladı. Pavlov’un köpekleri bundan iyi eğtilemezdi. “Ki bu da demek oluyor ki ateşli kocam şimdi duşta. Görüşürüz çocuklar.”

Ve Evelyn gitmişti bile.

“Ah, evet. Toplantı bitmiştir,” demeyi başardı Lena, öpücükler arasında.

Yeni erkek arkadaşına attığı son bir ölümcül bakışla Anne de ayağa kalktı. “Gidip benimki ne yapıyor baksam iyi olacak. Kendisini uzun süre yalnız bırakmak tehlikeli oluyor. Hepinizle New York uçuşunda görüşmek üzere.”

“Görüşürüz.” El salladım.

“Ablanın da bana vurmasına izin vermek zorunda mı kalacağım?” Ben boğuk bir sesle homurdandı.

“Alışacaktır.”

“Mal’in yumruklarının bunun hepsini çözeceğini düşünmüştüm.”

“Benim için endişeleniyor.” Ona istediğim gibi dokunmanın özgürlüğüyle uzun bir tutam saçını kenara çektim. Terli ya da değil; onu her şekilde kabul ederdim, seve seve. “Biraz zaman ver ona.”

Adam suratını ekşitti.

“Ne? Hayır.” Koltuğun diğer tarafından Jimmy ters bir şekilde haykırdı.

“Sadece küçük bir tane,” dedi Lena, onun suratını okşarken.

“Lanet olası bir sakal bırakmıyorum. Sakal kaşındırır.”

“Ama...”

“Bu da nereden çıktı ki?” Jimmy bana pis bir bakış attı. “Sakallardan falan mı bahsediyordunuz?”

Ona en masum ifademle baktım.

Huysuz vokalist başını iki yana salladı. "Siz kızların seksten konuşmamanız gerekiyor. Bu haliyle de yeterince iç içe yaşıyoruz zaten."

"Liz, oral seksin geliştirilmiş faydalarından bahsetti sadece," dedi Lena, suratı tam bir huzur abidesiydi. "Benim mutlu olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Seni yeterince mutlu ediyorum," dedi Jim, Lena'nın ensesini ovarken.

"Elbette ediyorsun bebeğim. Sadece sakal bırakmak isteyebilirsin, diye düşündüm. Bilirsin, farklı bir şey demek için."

Yüzünde bir sırıtişla Ben bu konunun peşine düştü. "Sakal bırakmak için gerçek bir erkek olmak lazım. Henüz o noktaya gelmedin Jimmy. Bunun için kendini kötü hissetme."

"Siktir git, canım!" Jimmy gülmesini sakladı. "Her ikiniz de dışarı. Belli ki oral becerilerimi sevgilime yeniden kanıtlamam gerekiyor."

"Üzgünüm. Benim suçum," dedi Lena, hiç de üzgün görünmeyerek.

Ben ayağa kalkarken kıkırdadı ve harekete geçerken beni de elimden tutup kaldırdı. El ele tutuşmak güzeldi. Özellikle güzel olan ise ayağa kalktıktan sonra da elimi bırakmamasıydı. Dışarı çıkmamızla odanın kapısı arkamızdan gürültülü bir şekilde kilitlendi.

"Neler anlatıyordun sen?" diye sordu Ben, kendi odamıza doğru ilerlerken. "Seksle ilgili bokların özel olduğunu sanıyordum."

"Özür dilerim. Kız muhabbeti. Kendimi kaptırışım."

"Hımm." Kaşları mutsuz bir ifadeyle çatıldı.

“Gerçekten kızdın mı?” diye sordum, birazcık endişe ederek. İlişkiler fazlaca hassastı. Ben ve koca ağzımın biraz daha dikkat etmesi gerekiyordu ve onunla ya da yüz kollarının seksapeliyle ilgili çenemi tutmalıydım.

“Yoo. Jim’in yüzündeki kızgın ifadeyi görmeye değerdı.” Kendi kendine güldü.

“Ah, iyi.”

“Uçuştan önce iki saatimiz var,” dedi, üzerimdeki bakışları koyulaşarak. “Yavaştan alabilecek epey vaktim var.”

Nabzım bacaklarımın arasında atmaya başladı. Vajinamın ipleri adamın ellerindeydi ve onu canının istediği gibi kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Bir erkek arkadaş olarak ileri gitmememizi dert etmiyordu ve itiraf etmeliyim ki bunun için ona saygı duyuyordum.

“Biraz daha birbirimizi tanıyabiliriz diye düşündüm,” dedi.

“Ah, öyle mi?”

Kartı odanın kilidinden geçirip odanın kapısını iterek açtı. “Dün gece elimi kullandım ve bu sabah da ağzım üzerindeydi. Eğer yavaş gitmemiş bir süre için herhangi bir penetrasyon olmaması anlamına geliyorsa, o zaman tatlım, bana acıman gerekiyor. Elinin aletimin etrafına dolanmasına çaresizce ihtiyacım var.”

“Bu hoşuma gider.”

“Güven bana, tüm gün bunu düşünüp durdum. Kucağımda çıplak oturduğunu, ben senin muhteşem, hassas memelerle oynarken senin de benim aletimi sıvazladığını. Ne dersin, biraz denesek ve nasıl olduğunu görsek?”

Nefesim hızlanmıştı, bedenim âdeta titriyordu. Yemin ederim, bu tahrik edici konuşmasından ötürü neredeyse

olduğum yerde boşalacaktım. Adamın gizli yetenekleri vardı. "Peki."

"İşte benim sevgilim. Kim bilir belki de bundan bir ödev konusu çıkarırsın."

Kahkahayı bastım. "Onu pek sanmıyorum."

Bana bakarak sırttı, fazlaca kocaman tişörtümü yukarı doğru kaldırmaya başlamıştı bile.

"Pantolonların olmuyor mu?" diye sordu, kot pantolonumun düğmesinin etrafından doladığım saç tokasını inceleyerek. Pantolonlarımdaki fermuarlar işe yaramaz hale geldiğinden beri pantolonlarımı üzerimde tutabilmemin tek yolu buydu. Ve bu düşük belli olandı.

"Karnım birden şiştiğinden beri olmuyorlar."

"Lena'mn giydikleri gibi hamile kıyafetlerine ihtiyacın var. Jimmy, onun cidden sevimli şeyler bulduğundan bahsetti," dedi. "Sutyenin de dar geliyor. Görüntü hoşuma gitmediğinden değil tabii de bu hali senin için iyi olamaz."

"Sen ve Jim, biz kızların kıyafetlerinden mi bahsediyorsunuz?"

Bana huysuz bir bakış attı. "Jim sadece bana birkaç ipucu veriyordu, Lena'nın senden önde gittiğini düşününce bu mantıklı."

"Kıyafetler sorun değil. Bir süre daha idare edebilirim."

"Bir süre daha' idare etmek zorunda değilsin. Senin rahat etmeni istiyorum."

"Sevişmeyecek miydik?" diye sordum, kollarımı oldukça büyük memelerimin üzerinde kavuşturup odayı kolaçan ederken. Nedense şu anda Ben'e bakmayı pek istemiyordum.

"Hesabına yatırdığım o paraya hiç dokundun mu?"

"Henüz değil. İhtiyacım olmadı."

"Belli ki ihtiyacın var." O da kollarını kavuşturdu. Bu hiç adil değildi, onunkiler benimkilerden çok daha kalındı. Gerçi böylesine kaslı ve dövmeyle kaplı olmaları beni memnun ediyordu. Dürüst olmak gerekirse Ben pek mutlu görünmüyordu. "Burada neler oluyor Liz?"

"Hiçbir şey. Sorun da bu zaten. Oynaşacağımızı sanmıştım."

Sadece bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

Uzunca bir iç çekiş sonrası uzun parmakları pantolonumdaki saç tokasıyla uğraştı ve iki saniyeden daha kısa bir süre içerisinde pantolonum ayaklarımın etrafında, yerde duruyordu.

"Yukarı," diyerek buyurdu, beni yerden kaldırırken.

Nihayet, seks. Kollarımı ve bacaklarımı etrafına dola-
yarak mutluluğumu tekrar yakaladım. "Bütün gün beni
mi düşünüyordun?"

"Evet, öyle. Ve şu anda da kesinlikle aklım sende." Al-
nını çizgiler kaplamıştı. "Söyle bakalım parayla ilgili bu
saçmalık nedir? İhtiyacın olan şeyleri alman için o para
ve besbelli bir şeylere ihtiyacın var."

"O para Mercimek için."

"O para her ikiniz için."

"Senin paranı almaktan hoşlanmıyorum."

Onaylamadığını belli eden bir homurtu yükseldi.
"Sen almadın, o parayı sana ben verdim."

"Benim için aynı şey."

"Peki. Tamam." Elleriyle kıçımı kavradı ve masaj yap-
tı. "Bu konuda tuhaf hissetmeni istemiyorum. Ve ilişkiler
uzlaşmayla ilgili, değil mi?"

"Ev-e-et." Şüphe benim göbek adımdı.

"Yarın gidip alışveriş yapacağız ve aldığımız her boku benim kredi kartımla ödeyeceğiz."

"Bu uzlaşma değil!"

"Hesabına koyduğum o paraya dokunmaktan hoşlanmıyorsun, o zaman dokunma. Aslına bakarsan benim parama hiç dokunmana gerek yok, hepsini ben halledeceğim."

"Ben."

"Liz. Gerçek şu ki, muhtemelen asla benim sahip olduğum gibi bir paraya sahip olmayacaksın. Grup para kazanmaya başladığından beri neredeyse yaptığım tek şey yatırım. Jim gibi pahalı takım elbiseler giymiyorum ya da Mal gibi dev bir sahil evi alıp partiler vermiyorum. Oldukça basit bir hayatım var, pek fazla paraya ihtiyacım yok. Hâlâ aynı eski kamyoneti kullanıyorum. Tek bir harcamam var ve o da kontrol altında." Koyu renkli gözleri beni içine çekti. "Anlatmak istediğini anlattın. Benimle param için ilgilendiğini düşünmemeye hiçbir sebep yok, tamam mı? Şimdi, bir şeye her ihtiyacın olduğunda bu konuşmayı seninle tekrar yapmayacağım. Sen ve Mercimek benimsiniz ve benim olana göz kulak olurum."

Derin bir nefes aldım.

"İyi miyiz?" diye sordu.

"Deneyeceğim."

"Bundan daha iyisini yap. Bana güven. Burada olma sebebim bu."

"Bu söylediğin gerçekten çok hoş bir şey." Gözlerim sulandı. Kontrolden çıkmış hormonlarım! "Sanırım, pek fazla parayla büyümediğim için sadece... orada olduğunu ve o paraya sahip olmak için çalışmadığımı bilmek tuhaf geliyor. Sanki onu çalmışım falan gibi."

“Tatlım, sen para çalmadın. Sen benim kalbimi çaldın. Para onunla birlikte geldi. Tamam mı?”

“Tamam.” Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü. “Senden gerçekten hoşlanıyorum Ben. Hem de çok.”

“Tanrım, neden ağlıyorsun? Buraya gel ve o dudakları bana ver.”

Söylediği gibi yaptım. Ondan sonra, o gün için başka gözyaşı yoktu.

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah New York'taydık ve uyandığımda Ben yine yoktu. Planlanmış üç konser nedeniyle neredeyse bir hafta burada olacaktır. Turnede olmakla ilgili bir şey varsa o da, geç uyanacağınız sabahların sınırsız olmasıydı. Eve döndüğümüzde âdeta bir tembelhayvan olacaktım. Jimmy'nin herkesin birbirinin hayatının içinde olmasıyla ilgili söylemlerine rağmen dün gece bir grup yemeği vardı. Sanırım sürekli devam eden huysuz hali aslında içindeki yumuşak ruhu saklıyor. Ve evet, bu benim profesyonel görüşüm. Onun Lena'ya düşünceli düşünceli bakarken bir yandan da çenesini sıvazladığına bir kereden fazla şahit oldum. Yakın zamanda grupta bir sakallı adam daha olursa şaşırmazdım.

Tembelhayvan yanımda aklımın bir köşesinde, Anne ile spor salonunda buluştuk ve yarım saat kadar bisiklete

bindik. Birkaç gün önce görüldüğüm jinekolog hafif egzersiz yapabileceğimi söylemişti. Bazı tuhaf yiyeceklerle aşermem ve dün Lena'nın çörek börek partisi dışında pek fazla aşırı yeme halim yoktu. Bol bol salata ve sebze ve ara sıra da birkaç tatlı. İnkâr bana göre değildi. Günün sonunda sağlıklı bir Mercimek ve benim mutluluğum kalçalarımın boyutundan daha önemliydi.

Erkek grubu, peşlerinde bir sürü televizyoncuyla birlikte ses kontrolü ile uğraşmaya gitmişti. Hamilelik kıyafeti için alışveriş bir süre için bekleyebilirdi, sorun değildi. Grubun yoğunluğuna bir de büyük bir müzik dergisinden bir habercinin onların peşine takılması eklenmişti. Belli ki derinlemesine bir Stage Dive Turnede: Görünen Yüzlerin Arkasındaki Hikâye dosyası hazırlanıyordu. Özellikle Ben tüm bununla ilgili oldukça memnuniyetsizdi. Ama düşününce onu heyecanlandıran pek az şey vardı. İşleri kendine göre yürütmekten hoşlanıyordu.

Ki bu harikaydı.

Zaman zaman biraz sıkıcı birisi haline gelebiliyordum. Bazı şeyleri biraz fazla takıyordum. Anne ve benim geldiğimiz gen havuzunu düşününce on sekizimizde falan delirmiş kedili kadınlardan olmamamız bir mucizeydi muhtemelen. Bunu kendimize bahane yaratmak ya da birisinin kişisel özelliklerinden ötürü suçlamanın doğru olduğunu söylemek için söylemiyorum. Fakat benim için Ben'in sakın ve dobra olması iyi bir şey. Kendine güveni az olan insanlar aşktan korkar. Evet. Psikoloji eğitimi yine kendini gösteriyordu. Kendilerini değerli görmedikleri için başkalarının onları takdir edebileceğinden şüphe ederler. Ben iyi şeyler hak ettiğimi biliyordum. Ya da en azından, iyi olmayan bir şeyi kendim için asla kabul etmezdim.

Altımda eşofmanım, üzerimde karnımı ve memelerimi güç bela kapatan askılı atletimle ve terden ıslanmış atkuyruğumla süitimize geri döndüm. Koyu gri taş yığını. Enfes Manhattan manzarası. Çok hoş.

İçeride beni bekleyen içinse aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

“Benimle lanet olası dalga geçiyor olmalısın,” diye tısladı yabancı, karnuma doğru bakarak.

Elimi karnuma koyarak olduğum yerde dondum.

Kadın uzun boylu, kumral ve inanılmayacak kadar mükemmel görünüyordu. 30 yaşlarındaydı. Kırmızı dudaklarına ve mankenlerinkine benzeyen yüzüne yerleştirdiği memnuniyetsiz ifadeyle söylemesi güçtü. Herhalde Ben’in New York’ta takıldığı birisi falandı. Amma da tuhaf. Aynı zamanda buraya nasıl girmişti?

“Ve sen?” diye sordum, sesimde buz gibi bir tonla.

“Eğer ondan babalık testi yaptırmadan beş kuruş alabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Ve o zaman da seninle velayet için uğraşacak bilesin.”

İlginç. Erkek arkadaşım hakkında bir bok bilmeden, her şeyi bildiğini sandığı açıktı.

“Adın lütfen?” diye sordum.

“Bu çocuklarla bu tip bir şeyi deneyen ilk sürtük sen değilsin ve sonuncusu da olmayacağın kesin.” Kadın, bundan sonra “kaltak” olarak bilinecek, topuklu ayakkabılarının kazandırdığı yükseklikle bana tepeden baktı. “Adrian bu durumdan beni neden haberdar etmedi bilemiyorum.”

Adrian’la arkadaş mıydı? Hiç de iyiye işaret değildi. Adamla ilgili duyduğum ve gördüğüm her şey onun tam bir pislik olduğuna inanmama yol açıyordu.

“Ben geleceğini biliyor muydu?” Bana herhangi bir ziyaretçi geleceğinden haber vermediği kesindi.

“Buraya istediğim zaman gelebilirim.”

“Öyle mi? Meraktan soruyorum, içeriye nasıl girdin?”

“Güvenlik beni tanıyor.” Saçını cüretkâr bir hareketle savurdu. Tanrım, bu kadın lise yıllarım boyunca karşılaştığım her zalim kız gibiydi. Bazı insanların belli bir yaştan daha olgun hale gelememeleri ne tuhaftı.

Dışarıdan bakıldığında olabildiğince sakın görünmek için elimden geleni yapıyordum ama içten içe giderek sabrım tükeniyordu. Bu kadın odamızda ne bok yiyordu? Sanırım Ben bu hatundan ayrılacak vakti bulamamıştı henüz. Harika. “Meyve suyu ister misin? Ben bir tane için ölüyorum.”

“Dur tahmin edeyim: Sen şu, sahne arkasında bu çocuklardan birisini ağzına alarak bir yerlere geleceğini sanan, para peşindeki peş para etmez sürtüklerdensin.”

Sanırım içecek bir şey istemiyordu. Aynı zamanda da, “Birisini ağzına alarak hamile kalamazsın. Biyoloji falan okumuyorum ama bundan oldukça eminim.”

Kaltak öylece bana baktı. Peki, bu kesinlikle pek de iyi gitmiyordu.

“Üzgünüm,” dedim. Hiç de değildim. “Erdemli boş laflarını kesmek istemezdim. Lütfen devam et. Başka ne söyleyeceğini merak etmeden edemiyorum.”

Güzel suratı âdeta bir cadınınkini andırır şekilde gerildi, kadının ellerini iki yanında yumruk yapıp gerçekten de üzerime doğru yürüyecek yüzü vardı. Aklını kaçırmış olmalıydı. Tüm koruma içgüdülerim harekete geçerek kalp atışlarım hızlandı. Bana ve Mercimek’ime karşı şiddet mi? Hiç sanmıyorum. Neyse ki barın üzerinde oldukça geniş bir silah alternatifi vardı. Şahsi favorim

koca şişe Chivas'tı. Şişeyi bir elimden diğerine geçirdim. Dörtte üçü doluydu. Yeterince ağırdı. Bu kadınla daha fazla kibar ev sahibini oynayamayacaktım.

"Martha," diye bağırdı güvenlik görevlisi Sam, günü kurtararak. Ne zaman içeri girdiğini bilmiyordum ama onu gördüğüme fazlasıyla memnundum. İmkânım olsa suratına öpücükler yağdırabilirdim. "Ona elini sürersen ağabeyin seni asla affetmez. Bunu garanti ederim."

Kaltak dondu kaldı.

"Selam Sam. Bir kadeh Chivas ister misin?" diye sordum, siyah takım elbiseli kaslı adama şişeyi uzattım.

"Harika. Onu alayım ben, Bayan Rollins, ne dersiniz?" Şişeyi bir dolu alkollü içeceğin arasındaki yerine geri koydu.

"Demek sen Ben'in kız kardeşisin," dedim elma suyumdan içerek. "İlginç."

Sam cep telefonunu kulağına dayadı, bakışları ilk kez endişeliydi. İriyarı koruma görevlisinin gözlerinde daha önce hiç korku görmemiştim. Günüm amma da acayip bir hal almıştı. Ve Ben'in kız kardeşi ne biçim bir kaltaktı. Özellikle bu genlerin birkaç nesil için çekinik kalması için dua ettim. David'in onu Evelyn ile değiştirmesine şaşmamalı. İyy.

"Ben bu kadının söylediği zırvaları yiyor olamaz," diye söylendi.

"Bay Nicholson," dedi Sam telefonda. "Kız kardeşiniz ziyarete geldi."

"Ver de onunla konuşayım." Martha elini uzattı.

Sam'in ona attığı bakış. Vay canına. O bakış Martha'nın bile çekinmesine neden oldu. Aralarında her ne olmuşsa, belli ki sağlam bir şeydi.

“Evet, Bayan Rollins ve Martha tanıştılar,” diye ifade verdi Sam. “Tam konuşurlarken böldüm. Tavır oldukça saldırgandı.”

“Asayiş berkemal Sam. Her şey yolunda.” Sırıttım. Bir kavgaya karışmayalı altı yıldan fazla olmuştu. Büyümüş ve bu tür saçmalıklara son vermiştik. Ancak eğer Martha korumacı annelik içgüdülerimle tanışmaya hevesliyse ona engel olmazdım.

Ben ve Sam konuşmaya devam etti. Konuşmanın Sam tarafı çoğunlukla evet, efendim gibi kelimler içeriyordu. “Efendim,” dedi Sam sonunda, “Bu durumu çözmek için kardeşinizle baş başa konuşabilir miyim?” Son bir “Evet, efendim” ve telefonu kapattı.

“Bayan Rollins, Martha ile kısa süre için bizi baş başa bırakmanızı rica edebilir miyim?”

“Elbette Sam.” Meyve suyum elimde yatak odama doğru ilerledim. Kapıyı kapatır kapatmaz kulağımı dayadım. Biliyorum, başkalarının konuşmasına kulak misafiri olmak çok kötü bir alışkanlık. Ancak bunu kaçırmama imkân yoktu.

“Senin derdin ne?” Sam alçak fakat sert bir sesle başladı. “Yıllarca ağabeyin ve Dave’le işleri bok etmeni izledim. Öyle bir noktaya geldi ki sorun yaratmayı kesmen için ülkenin diğer tarafına gönderilmen gerekti.”

“O kim?”

“O, ağabeyinin fazlasıyla değer verdiği kadın ve o, Ben’in bebeğini taşıyor. Seninle onu yarın tanıştırmayı planlıyordu, sana durumla ilgili bilgi verdikten sonra,” dedi Sam. “Şehri bildiğin için, ona hamile kıyafetleri alması konusunda kendisine yardım etmeni umuyordu.”

Kaltak söylendi. “Şaka yapıyor olmalısın.”

"Hayır. İşin acı yanı, ağabeyin sana gerçekten inanıyor, senin birkaç hata yaptığını ama bunlardan ders aldığını ve büyüdüğünü düşünüyor. Senin ne denli bencil ve zalim bir kaltak olduğunu anlamıyor."

Belli ki kadının buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Fakat tabii sevgi insanların bazı şeyleri görmesini engelliyor. Ve ağabeyin, seni seviyor, yıllardır yediğin tüm boklara rağmen."

"Sadece onu korumak istiyorum," dedi Martha, sesi öfkeyle titriyordu. "Onu kullanıyor, öyle olmalı. Ben asla aile babası bir tip olmadı, bunu sen de benim kadar biliyorsun. O, tam bir milyoner aylak. Bir sonraki konserin ve bira şişesinin ötesini zar zor görebilir."

"İnsanlar değişir."

"Pekâlâ, eğer ona bu kadar abayı yakmışsa, doğru düzgün düşünemediği kesin. O yumuşak biri Sam. Bizim gibi değil. Biz dünyanın gerçek yüzünü görüyoruz. İnsanlar bu çocukları kullanma peşinde, her zaman öyle oldu. Ve o kız da farklı değil, bunu sadece ona bakarak görebiliyorum."

Bok görüyordu.

Sam tutkulu bir şekilde küfretti. "Bizim olayların gerçek yüzünü gördüğümüz konusunda haklısın. Gerçekten korktuğun ne Martha? Eğer ağabeyin bir kez olsun gerçek bir ilişki içine girerse, ilgileneceği bir kadın ve çocuk olursa, senin pahalı yaşam tarzını desteklemeyeceğinden mi endişe ediyorsun?"

Sessizlik.

"Onu kullanan sensin Martha. Hep sendin."

"Siktir git. O benim ağabeyim."

"Evet, ağabeyin. Banka hesabın değil. Bir gün bu ikisi arasındaki farkı öğrenmek isteyebilirsin."

Olamaz. Vay canına. Demek Ben'in önceki gece bahsettiği harcama buydu: Kız kardeşinin grupla birlikteyken alıştığı yaşam tarzını sürdürmesi. Sahip olduğu tek ailesi, onun kanını emiyordu. Ne kaltaktı ama. O her ne derse desin, bu para yiyen sülûkle ilgili hiçbir şey kontrol altında değildi. Tanrım, bu kadının kafasına küçük sert bir şeyler atmayı öylesine istiyordum ki ama benim değil onun ailesi ve parasıydı. O nedenle, beni hiç ilgilendirmezdi aslında. Dinlemekten vazgeçtiğimden ya da bu kadının ortadan yok olması için yollar hayal etmediğimden değil. Tuhaf, Mercimek ve Ben'i koruma içgüdüm gerçekten saldırgan yanımla açığa çıkarıyordu. Normalde barış yanlısı olduğuma yemin edebilirim.

"O kız..."

"Ağabeyini seviyor. Ve o da o kızı seviyor. Ben'i hiç kimseyle bu şekilde görmemiştim ve o kız, Ben'e iyi geliyor. Yalnız başına daha az vakit geçiriyor, daha çok konuşuyor, daha fazla sosyalleşiyor. O mutlu Martha."

"Lütfen. Sen nereden bileceksin ki? Sen sadece parası ödenen bir yardımcısın."

"Saf olma. O kadar aptal olsaydın, biz şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık bile."

"Ona bu kadar vurulmuş olamaz. Parmağında henüz bir yüzük görmedim."

"O da olacak. Henüz her ikisi de bebek konusuna alışmaya çalışıyor, herhangi bir şeyi resmi yapacak vakit bulamadılar," dedi Sam, kalbimin gümbürtüsü neredeyse onu duymamı imkânsız hale getiriyordu. "Eğer onlara sorun yaratacak bir şey yapacak olursan bu grubun içine tekrar kabul edilmemen için her şeyi yapacağıma emin olabilirsin. Gruptan uzaklaştırılman sürekli olur."

"Onlar benim ailem," dedi dehşete düşmüş bir ses tonuyla.

"O zaman öyleymiş gibi davranmaya başla. Ağabeyinin parasını almayı kes ve kendi ayakların üzerinde dur. Lizzy'ye ve diğer kadınların hepsine biraz saygı göster."

Cevap yok.

"Dave'le asla yeniden birlikte olamayacaksın. O günler geride kaldı. Bunu kabul et. Ağabeyini de kaybetmek istemiyorsan, tavsiyeme kulak ver."

Bir süre sonra ön kapı çarptı.

Ardından yatak odamın kapısının çalınması kafamın içinde yankılandı. Ahhh. Laf dinlemek tehlikeli bir şeydi.

"Artık dışarı çıkabilirsiniz Bayan Rollins."

Meyve suyumun son yudumunu içerek çıktım ve tüm dramadan habersizmişim gibi görünmeye çalıştım.

Sam'in gözleri muziplikle parladı. "Başkalarının konuşmalarını dinlemek kabalıktır."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim başımı havaya dikip.

"Elbette anlamıyorsun."

Boynum tutulmadan önce başımı normal seviyeye indirdim. "Gerçekten de onu mutlu ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Siyah takım elbiseli herif sırtıttı. Küçük bir sırtıştı ve kaşla göz arasında yok oldu. "Psikoloji öğrencisi olan sensin. Bir düşün. Gruptaki her birinin bir rolü var. Sadece çaldıkları müzik aleti bakımından söylemiyorum, onların her biri birlikte işleyen bir puzzle parçası. Dave hassas şair, Mal deli dolu şaklaban ve Jimmy de huysuz pislik. Ama Ben, o hep işle ilgili, kendi halinde. Toplum arasına karışacağı zaman aklımı kaçırmadığım bir tek o

var. Onun ilgi çekmekle alakası yok. Adam, biliyorsun göze batmıyor, insan içine karışıyor.

“Evet. Sanırım.”

“Diğer çocukların hepsi malikâneler satın aldı ama o almadı. O, otellerde yaşayıp işine bakmaya, müziğiyle uğraşmaya devam etti.” Sam eğri burnunun üstünden bana baktı. Tanrı bilir kaç kere kırılmıştı o burun. “Ona ait olacağı bir yer, plan yapacağı şeyler, tüm bunların dışında bir hayat sunuyorsun. Aptal herif buna ihtiyacı olduğunun bile farkında değildi. Onun ayaklarının yere basmasını sağlıyorsun. Uzun zamanda kimse ona bunları sunmamıştı.”

“İçinde bir filozof gizliymiş Sam.”

“Yok.” Bir milisaniyelik, küçücük bir gülümseme daha. “Sadece gözlerimi kullanıyorum. Bunun için para alıyorum.”

Ben de ona gülümsedim. Benim gülümsemem daha kalıcıydı.

“Martha geri gelirse beni ara. Daha fazla sorun çıkarcığını sanmıyorum ama söz konusu o olunca...”

“Tamamdır.”

Sabaha karşı birde bir şey uyanmama neden oldu. Bir e-okuyucu’dan gelen ışık, tuhaf.

“Ben?” dedim esneyip onun sıcak, sert bedenine doğru dönerken. “Hey. Ne zaman geldin?”

“Çok olmadı.” Yüzüme düşen saçlarımı geri ittikten sonra enseme ovaladı. “Seni uyandırmak istemedim. Oturma odasına gidip orada okumamı ister misin?”

“Hayır.” Yüzümü kaburgalarına gömüp erkeksi kokusunu içime çektim. Harikulade. Koltuk altındaki hafif sabun kokulu ince tüyler bile beni tahrik etmeye ye-

tiyordu. Göbek deliğinden aşağıya boxerının içine inen hazine yolu ise... cennetti. Parmaklarımı oradan uzak tutmam imkânsızdı.

"Epey de sokulmanız." Kendi kendine güldü.

"Bu bir sorun mu?" Ona bu kadar yapışmamın sinir bozucu olabileceği aklımın köşesinden geçmemiştir.

"Hayır. Yakınımda olmandan hoşlanıyorum. Seni beladan uzak tuttuğum anlamına geliyor."

Çenemi göğsüne yasladım. "Ve bu ne anlama geliyor?"

"Martha ile hoş olmayan bir karşılaşma olmuş bugün. Gerçekten ona yirmi beş yıllık İskoç viskisi şişesiyle vuracak mıydın?"

"Eğer elini kaldırmışken bana ve Mercimek'e biraz daha yaklaşırdı, emin olabilirsin. Görünen o ki bu sıralar şiddet eğilimim var ki bu endişe verici. Ancak ben ya da bana ait olan birisi incinirken bir kenarda durup bekleyecek değilim."

"Hımm."

"Ben başlatmadım Ben."

"Biliyorum." Muhteşem dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı. "Çok üzgünüm tatlım. Bu şekilde tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Demek istediğim... en kötüsünü düşüneneğini biliyordum. Yıllar içinde gruptaki çocuklara kötülük yapan yeterince insan gördü. Sadece durumu kontrol altında tutmak için yanında olacağımı düşünmüştüm."

Yüzümü yeniden yan tarafına gömerek sakladım. Birisine tek gerçek ailesinin boktan bir insan olduğunu söylemenin pek de kibar bir yolu yoktu.

"Onunla senin arkadaş olabileceğinizi umuyordum," diye ekledi.

Bunun lanet olası bir yolu yoktu.

"Ne okuyorsun?" diye sordum, daha güvenli sularda ilerlemeyi tercih ederek.

"Jim verdi bunu bana. Bebeklerle ilgili kitaplarla dolu."

"Öyle mi?"

"Evet." Ben gülümseyerek e-okuyucuyu suratına kadar kaldırdı. "Kasılmaların derin denizlerden gelen dalgalar gibi olduğunu biliyor muydun; tüm bedeninden doğal, saf bir enerji geçirdiklerini? Çocuğunun doğabilmesi için bu kasılmaları kucaklamalı ve gün ışığına bakan çiçek gibi açılmalısın."

"Bu, kulağa kelimenin tam anlamıyla boktan bir saçmalık gibi geliyor."

"Evet, bu kitabı okumaya değer mi bilemiyorum. Başka bir tanesine bakacağım sanırım."

"Doğum ile ilgili ben de pek fazla araştırma yapmadım henüz. Ancak çoğunlukla aklıma gelen, acı, anestezi ilaçlar ve yakındaki herkese savurduğum rasgele küfürler."

Kahkahasını içinde tutamayarak burnundan tuhaf bir ses çıkardı. "Aynı zamanda bebeklerin bir dünya şeye ihtiyacı varmış," diyerek devam etti. "Bunlar için harekete geçsek fena olmayacak. Jim, Lena ve kendisi için bebek odasını dekore edecek ve tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenecek birisini tutmuş."

"Vay canına."

"Evet. Bunu değerlendirmek iyi olabilir, bir süre daha turnede olduğumuzu düşürsek."

Çenemi göğüs kaslarına sürterek derin düşüncelere daldım. "Hepsi kulağa harika geliyor ama biz daha yeni bu kız arkadaş erkek arkadaş olayına girdik. Benim

apartmanımda mı yoksa başka bir yerde mi yaşayacağız onu bile bilmiyoruz.”

“Doğru.” E-okuyucuyu bir kenara bırakarak kolunu kalçamın etrafına doladı. “Düşünüyordum da, bazı kitaplar yoganın hamilelik boyunca ve doğum esnasında çok faydası olduğunu yazıyor. Senin de yogayı sevdiğini söylediğini hatırlıyorum ancak okurken yeterli para ve vakit olmadığı için yapamadığından bahsetmiştin. Bu yüzden, bu arada bu konuda bana kızma, eğer istemezsen yapmak zorunda değilsin, Lena ve senin bir yoga antrenörüyle canınız istediğinde çalışmanızın güzel olabileceğini düşündüm.

Ağzım açık kaldı. “Öyle mi?”

“Jim, Lena’nın hoşuna gideceğini söyledi ve ben de senin de keyif alacağını düşündüm. Ama tamamen sana kalmış,” diyerek devam etti. “Ah ve Jim, özellikle bunun senin kışının büyümesi konusunda falan endişelenmem gibi bir durumla hiç alakası olmadığını belirtmemi söyledi. Ki yok. Kışının harika olduğunu düşünüyorum. Eğer daha büyürse, benim oynayacak daha büyük bir şeyim olacak demektir. Sadece senin için güzel bir şey yapmak istiyorum ve bu turne işinin bazen sıkıcı olabildiğini biliyorum. Ve düşündüm ki...”

Adamın kucığına çıkıp onu sıkı ve sert bir şekilde öperek endişelerini yok ettim. Ve onu biraz daha aynı şekilde öptüm çünkü beni düşünmüştü. Benimle hiç ilgisi olmayan işini yapmakla uğraşırken, günün bir ânında ben aklımdaydım. Bunun kanıtı dünyadaki en tatlı şeydi.

Ağır ağır nefes alan erkek arkadaşım bana sırtıttı. “Fikri sevdin.”

“Fikre bayıldım. Teşekkürler.”

"Yarın alışverişe seni kendim götüreceğim, tamam mı? Söz."

"Tamam." İçim sıcak ve uçuşan hislerle doldu. Onun yol açtığı her türlü his. Başaracaktık. Evet. O, ben ve Mercimek en güzel aile olacaktık. Bebeğimiz sevildiğinden asla şüphe etmeyecekti ve her zaman gözetilecekti.

"Bugün kız kardeşimin yaptığı şey için gerçekten üzgünüm tatlım," dedi. "Bu boktan saçmalıkla asla uğraşmak zorunda kalmamalıydın."

"Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim uzun bedeninde aşağıya doğru inerek."

"Öyle mi?"

"Öyle. Açım." Yüzümü boynuna gömerek kokusunu içime çektim. Tanrı yardımcım olsun, Sam haklıydı. Bu adama âşıktım. Kelimeleri söylemeyi geciktirip istediğim kadar inkâr edebilirdim. Ancak gerçeğin değiştiği yoktu.

"Ne istiyorsun? Oda servisinden bir şeyler sipariş edeyim."

"Seni."

"Beni mi?" Sesi en az bir oktav alçaldı.

Önce bir kahverengi düz meme başını sonra diğerini öptüm, her birinin üzerinde dilimle oynayarak oyalandım. "Mm-hm."

Ayağımın yardımıyla çarşafı iterek yavaş yavaş aşağıya, daha aşağıya ilerledim. Her bir kaburgasında ve her kas kıvrımında gezindim. Göbek deliğinin çöküntüsü ve kalçalarına doğru uzanan o kaslar... Kısa süre içinde, siyah pamuklu boxerını geren sertleşmiş aletiyle burun burunaydım. Yemin ederim, ona yaptıklarımı izlerken adam âdeta yanıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Gerçi hiçbir şeyin söylenmesi gerekmiyordu.

Sol tarafını detayları ve renkleri muhteşem, rengarenk kocaman bir kafatası dövmesi süslüyordu. Sağ tarafını ise eski bir Led Zep şarkısının sözleri kaplamıştı. Adam yürüyen bir sanat eseri idi.

Boxerını kaslı bacaklarından aşağıya kaydırabilmem için kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı. Bir an için durup durumu değerlendirmedim, bu pozisyonda aletiyle fazlasıyla yakın olmuştuk. Yazık olmuştum. Kalın, uzun ve damarlarla kaplıydı, genişti, iri baş kısmı dilimi âdeta çağırıyordu. Ancak şu an için, başparmağımı ipeksi teninin üzerinde gezdirerek damarlı yapısını ve aletin başıyla gövdesinin kesiştiği o harika girintiyi keşfettim.

Aletini sıvazladığımda, göğüs kafesi ileri doğru atılarak Ben derin bir nefes aldı. Tanrım, adam güzeldi. Canlı gözleri ve çıkık elmacık kemikleri. Mükemmel dudakları ve o sakalı. Ah, o sakalı. Onun yapabildikleri. Eğer bir gün tıraş olur da o sakalı keserse yeniden çıkana kadar boykot edecektim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi bir homurtudan biraz daha anlaşılırdı.

Aletin etrafındaki tutuşumu sertleştirdim, avucumun içindeki sıcak ve yumuşak hissin tadını çıkarıyordum. Bir kere, iki kere sıvazladım. "Hiçbir şey."

"Biliyor musun, çok iyi kız gibi görünüyorsun ama içinde bir yerlerde bir kötü kız var. Bu hoşuma gidiyor."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Yavaş ve nazikçe eğilerek dilimi aletin düz başında gezdirdim. Hmm, tuzlu menisi... lezzetliydi.

"Başlangıç olarak benimle bu şekilde oynaman."

"Bu hoşuna gitmedi mi?" Aletin başının kenarlarına doğru dilimle ilerleyerek o geniş çıkıntının altına doğru kaydım. Aletin başı ağzıma tam uymuştu, emmek için harikaydı.

“Siktir,” diye tısladı, kalçaları havalanarak ağzıma daha çok girmesine neden oldu.

Onu sertçe ağzıma çekip emdim ve ağzımı şapırdatarak onu yedim. Yalan söylemiyordum, gerçekten açtım. Ve erkek arkadaşımı memnun etmek menüde birinci sıradaydı. Onu olabildiğince ağzımın içine aldım, çenemi rahat bırakmaya çalışıyordum. Boyutu düşünülünce bu gerçekten çalışma gerektiriyordu. Gerçi onun bunu dert edeceğini sanmıyordum.

Onun üzerinde kalçalarımınla, sadece bir askılı üst ve külotumla her şeyimi sunuyordum. Tekniğim berbattıysa ya da bir şekilde beceriksizceydiyse de Ben hiçbir şey söylemedi. Dilimi uzunluğu boyunca ileri geri sürterek, damalarını takip ettim ve başıyla oynadım. Ardından ağzımı kocaman açarak onu alabildiğimce içeri aldım. Muhtemelen yeterince derine alamamıştım ama becerdiğim kadarıyla elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu kesinlikle emişin sevginin ispatı olduğu anlardan biriydi. Fazla miktarda sevginin. Dilimin üzerindeki tuzlu tadı ve kulaklarımı dolduran inlemeleri bunu doğruluyordu.

Ben’i ağzıma almak harikaydı.

Kocaman, kıllı adam tamamen benim merhametime kalmıştı. Kalçaları hareket etmeye başladı, belli ki daha fazla dayanamayacaktı ve ben sıkı bir şekilde emmeye devam ettim. Elleri saçıma dolanmış bir şekilde, tam ihtiyacım olan şekilde çekerek bağırdı. Yarattığı hafif acı tam istediğim şeydi. Tüm menisini yutabilmem için beni olduğum yerde tuttu. Elimden geldiğince hızlı yuttum, kalanını parmaklarımınla ve dilimle temizledim. O benimdi ve onun ihtiyaçlarını karşılayanın kesinlikle kendine has bir ödülü vardı.

Yanakları kızarmış ve göğüs kafesi hızla inip çıkar bir halde bana hayranlıkla baktı. Yaptığım şeyin o kadar dikkate değer olduğunun farkında değildim ama takdir edilmek güzeldi. Adam kesinlikle onu memnun etme arzumu tetikliyordu. Büyülenmiş ve şaşkın bir haldeydi, yüzü gevşemiş, huzurluydu.

Üzerine geri tırmanarak göğsünün yan tarafına doğru yattım. Kolları anında etrafıma dolanarak beni sımsıkı tuttular.

"Saçlarını kavrayıp seni tuttuğum için üzgünüm," dedi, hâlâ nefes nefeseydi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"İyiymi."

"Bir daha asla olmayacak. Bana ne bok olduğunu bilmiyorum."

"Hey," dedim, bir dirseğimin üzerinde doğrularak suratına baktım. Gördüğüm fazlasıyla paniklemiş bakışlardı. "Ben, bu hoşuma gitti. Kendini bu kadar kaptırmış olmanı, bunu sana yapabilmeyi, biraz kontrolünü kaybetmeni sağlamak hoşuma gitti."

Sadece bana baktı.

Küçük bir gülümsemeyle üzerinden kalktım. "Su alacağım. Sen de ister misin?"

Başıyla onayladım. "Gerçekten sorun değil miydi?"

"Seninle nazik olmayı seviyorum. Gerçekten. Ama arada sırada biraz sertleşmek de eğlenceli. Bebek beklerken seçeneklerimizin sınırlı olduğunu biliyorum." Karnıma küçük bir şaplak attım. "Ama sonrası?"

Bir baş sallama daha, bu kesinlikle oldukça hevesliydi; boynunu inciteceğinden endişe edeceğim kadar. Görünüşe göre benim erkeğim yatakta oyunu seviyordu.

"Harika," dedim.

Eğer onunla oynamayı planlamıyorsan kocaman, kaslı bir erkek arkadaşına sahip olmanın ne anlamı vardı ki? İlişkimizin sınırlarını sağlıklı bir şekilde keşfetmenin başka bir yoluydu bu. Yatakta uyuşmamız iyi şeyler hissetmemi sağladı. Bana umut verdi.

“Bunun için sabırsızlanıyorum.” Ona göz kırptım.

Bu kız arkadaş olayını çözmüştüm. Aferin bana.

On İkinci Bölüm

“Lizzy!” Mal hoplaya zıplaya bana doğru geldi, peşinde de Anne’i sürüklüyordu.

“Hey, siz ikiniz.” Otelin kafesinde oturmuş, ağaç olmuştum. Önümdeki bardaktaki dondurma ve şurupla yüklenmiş çikolatalı buzlu kahvem çoktan bitmişti. Bekletildiğim için huysuz falan da değildim. Her şey yolundaydı. Beni unutmamıştı, sadece bir şeyler çıkmıştı. Ona güveniyordum.

“Burada kendi başına oturmuş ne yapıyorsun?” dedi Anne.

“Ben beni hamile kıyafeti alışverişine götüreceğim.”

“Ne zaman?”

Ona yarım yamalak bir gülümsemeyle baktım. “Az sonra.”

Mal, uzun sarı saçını kulağının arkasına atarak, “Sam

ya da onun elemanlarından birinin senin yanında olması gerekmez mi?" diye sordu.

"Gerek yok. Ben az sonra burada olacak."

"Ne zaman?"

"Az sonra."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun." Mal suratını ekşitti.
"Tam olarak ne zaman?"

"Telefonum çantamda titredi. "Bu muhtemelen Ben'dir."

Ama değildi. Tuhaf bir şekilde eski oda arkadaşım Christy'nin adı ekranda yanıp sönüyordu. Gece kulübünde beni bırakıp gittiğinden beri konuşmamıştık.

"Merhaba?"

"Gerçekten üzgünüm. Doğru mu?" diye sordu fazlasıyla telaşla.

"Ne doğru mu?"

"Hamile olduğun?" dedi. "Onlara o fotoğrafı vermek istememiştim ama Imelda sorun olmayacağını söyledi. Herkesin on beş dakikalık şöhreti hak ettiğini söyledi. Onlar kampüs hayatıyla ilgili bir haber yaptıklarını söylediler. Umursayacağını düşünmemiştim. O şekilde kullanacaklarını bilmiyordum."

"'Onlar' kim?" diye sordum, içimde endişe giderek artıyordu.

"*The Daily*'den bir gazeteci."

"*The Daily*'ye bak," dedim Anne'e. Cep telefonunu çıkarıp işe koyuldu. "Christy, onlara hangi fotoğrafı verdin?"

Duraksadı ve sesli bir şekilde yutkundü. "Şey, sadece Facebook'taki fotoğraflarımı kullanıp kullanamayacaklarını sordular. Orada ne olduğunu pek düşünmedim. Crater Gölü'ndekini kullanmalarını umuyordum. Bilirsin o fotoğrafı her zaman sevmişimdir. Ama onlar so-

nunda öğrenci birliklerinin geçen sene düzenlediği Geleneksek Hawaii partisindekini kullanmışlar. Ekonometri okuyan şu çocuklarla konuştuğunda çekilmiş olan. Gerçekten üzgünüm.”

Fotoğrafı biliyordum. Tüm kızlar bikiniler ve sazdan etekler ya da peştamallar giymişlerdi. Ben kesilmiş kot şortumu giymiştim, çoğu kişiden daha kapalıydım çünkü böyle rahat ediyordum. Herkes kendi havasındaydı. Herkesin elinde kenarı bir parça ananas ve küçük şemsiyelerle süslenmiş, içi bira dolu tek kullanımlık kırmızı bardaklar vardı. Tuhaf bir tat algısı. Futbol takımından birisi bir iddia sonucunda bir mankini* giymişti. Acayip komikti. Müzik iyiydi. Güzel bir geceydi. Partide bir iki çocukla konuşurken ki bunlardan bir tanesi fotoğraf çekilirken kolunu omzuma atmıştı birkaç kadeh içki içmiştim. Hepimiz kocaman sırıtıyor, partinin tadını çıkarıyorduk. Bu neden bir gazeteciyi heyecanlandıracaktı ki?

Anne’in kaşları çatıldı ve cep telefonunu bana gösterdi.

Üniversiteden terk psikoloji öğrencisi Stage Dive bebeğine hamile. Söylentilere göre çok sayıdaki erkek arkadaşıyla vakit geçirerek hareketli yaşantısına devam ediyor. Bebeğin hayatıyla ilgili derin endişeler söz konusu. Velayet için iki taraf arasında fazlasıyla saldırgan bir çekişme olacağı düşünülüyor. Milyonlarca dolarlık bir nafaka talebi bekleniyor. Gruba yakın olan birisi hepsinin dehşete düştüğünü söyledi. Ben Nicholson ise hâlâ konuşmayı reddediyor.

Uyuşmuş parmaklarımla hâlâ zırvalayan Christy’nin suratına kapattım.

Söylentilere göre. Düşünüyor. Bekleniyor. Öylesine zalimce kaleme alınmıştı ki, en kötüsü de fotoğrafla

* Tek parça erkek mayosu, sırtı T şeklindedir. -çn

mükemmel bir şekilde sonuca varılmıştı. Pislikler. Kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu. Daha kötüsü, umurlarında da değildi. Hangi yalan satarsa artık. Tanrı'ya şükür kurcalayıp bulacakları eski bir suçum yoktu. Yine de o kayıp ergen yılımla ilgili doğru kişiye soru soracak olurlarsa... Kâbus gibi düşünceler aklıma üşüştü. Eğer Ben ile biz ayrılırsak, eğer bir şey olursa ve işler kötü giderse, bu Ben'in Mercimek'in velayetini alması için yeterli olur muydu?

Tanrım.

Peki ya çalışmaya başladığımda ne olacaktı? Benimki gibi geçmiş olan bir psikologa kim çocuğunu emanet ederdi ki?

İnsanlar konuşuyordu ama kelimeleri pek seçemiyordum. Suyun altında olmak gibiydi, sesler uzaktan gelen anlamsız sözlerdi. Kulağımdaki kabarcıklar herhangi bir şey duymayı imkânsız hale getiriyordu.

İki el yüzümü kavrayarak başımı yukarı doğru kaldırdı. Sonra koyu renk gözler kararlı bir şekilde bana bakıyordu. "Tatlım?"

İçimde duygular kabarmaya başlamıştı, gerçekler kendine yer açıyor, şoku kenara itiyordu. "Ben?"

"Hadi süitimize gidelim."

"Tamam," dedim, Ben'in uzattığı eli tutarak beni yönlendirmesine, vücuduyla beni koruma altına almasına izin verdim.

Arkamızdan bağrıışmalar geliyordu. Ani hareketlilik ve patlayan kameralar. Koruma görevlileri yaklaştı. Her şey çok hızlı oluyordu. Sanırım paparazzi Ben'in peşindeydi, onun kendilerini sonunda bana getireceğini biliyorlardı; bana, bikini üstü giymiş sürtük, paragöz, hamile kalmış parti kızına.

Mal ve Anne, hemen arkamızdan geldiklerinde asansöre doluştuk. Yumuşak bir panflüt melodisi etrafımızı sardı. Kimse hiçbir şey söylemedi. Daha kötüsü, kimse şaşırmış da görünmüyordu. Ben de başka tabii ki. Kocaman açılmış gözlerim ve solmuş yüzüm asansörün parlak metal kapısından açık bir şekilde yansıyor. Açıldıklarında Anne koluma yapıştı.

"Bırak onunla konuşayım."

"Sonra," dedi Ben. "Olduğu yere yıkılmadan önce uzanıp dinlenmesi lazım."

"Yıkılacak değilim." Yine de, her ihtimale karşı eline sımsıkı yapıştım. "İyiyim."

Anne başka bir şey söylemeden kolumu bıraktı. En iyisi. Tüm bunları onun üstüne yıkamazdım. O hâlâ cicim aylarındaki taze bir gelindi. Bunu bok etmeye hiç niyetim yoktu. Son zamanlarda ablalık görevlerini fazlasıyla yerine getirmişti; doktor ziyaretlerinde bana eşlik etmek, Portland'da benimle kalmak.

Alt kattaki tüm o karmaşadan sonra süit tuhaf bir şekilde sessiz gelmişti. Fakat kafamın içindeki tüm sesler ve düşünceler hareketlerine devam ediyordu. Tavana kadar camın ardındaki şehir devam ediyordu. Tanrım, bu gerçekten oluyordu.

"Gel ve otur." Beni süet koltuğa doğru götürdü.

Elimi onun elinden kurtardım, duygu yoğunluğuyla hafifçe titriyordum. Titremeye neden hangisiydi ondan emin değildim. "Hayır. Ben... Ben oturmak istemiyorum."

Ben kendini koltuğa bırakarak bacak bacak üstüne attı; bir ayak bileğini diğer dizinin üstüne. Kolları koltuğun sırtına uzandı, benim volta atışımı izliyordu. Dışarı çıkmaya çalışan öyle çok kelime içime dolmuştu ki patlamak üzereydim. Keşke doğru düzgün düşünebilseydim.

Bunu şahsi olarak almanın anlamı yoktu, gazeteciler ve fotoğrafçılar sadece işlerini yapıyordu. Bu durum onları olduklarından daha az dedikoducu pislik yapmıyordu, ama alın işte.

“Öylesine... öylesine güçsüz hissediyorum ki.”

“Biliyorum,” dedi.

“Beni kısacası haftanın her günü çılgınca eğlenen bir alkolik gibi gösterdiler.” Ellerimi kot pantolonumun yanlarına sildim. Hâlâ bir saç tokası sayesinde yerinde duruyordu pantolonum. Gerçi işlerin boyutunu düşününce pantolonlar şu anda pek de dert değildi.

“Öyle değilsin,” dedi kendinden emin.

“Çok sayıdaki erkek arkadaşım,” diyerek tısladım.

“Saçmalık.”

“Medyada kadınlar söz konusu olduğunda neden hep iş sekse geliyor? Sen kaç kişiyle yattın?” diye sordum, ellerim belimde. “Ee?”

Diliyle yanağının içiyle oynadı. “Ben, şey, gerçekten saymadım.”

“Senin bir çeşit sürtük olduğunu ima etmediler ve muhtemelen sen, benden düzinelerce fazla insanla yatmışsındır.”

Dikkatlice başını salladı.

“Yüzlerce?” diyerek riske girdim.

Boğazını temizleyerek başka yöne baktı ve sakalını kaşıdı.

“Pekâlâ. Önemli olduğundan değil. Ve işte sürtük olan benim çünkü kadın olan benim. Sanki hangimizin kaç kişiyle yattığı kimseyi ilgilendirirmiş gibi ya da arada sırada bir bira içmek için dışarı çıkıp çıkmadığım. Alkol aldıktan sonra bir arabaya binip araba kullanmıyorum. Ben arkadaşlarımla arada sırada bir partiye gidip birkaç

kadeh bir şey içmekten hoşlanıyorum ve eve sağ salım döndüğümüzü garanti ediyorum. Ve eğer yanımda eve birisini götürüyorsam bu sadece beni ilgilendirir. O ağzlarına sıçıtığının ikiyüzlüleri, beni bunlar için kınayamaz. Razi gelen yetişkinlerin özel hayatlarında yaptıkları insanlığın eğlencesi olmamalı. Ya da herhangi bir insanın karakterini yargılamak için bahane."

"Liz."

"Onun-bunun çocukları." Karnımı sıvazlayarak özür diledim. "Üzgünüm bebeğim."

"Liz."

"Bu kadın ile erkek arasındaki çifte standart beni delirtiyor."

"Evet, bunu fark ettim." Dudaklarının bir yanı hafifçe havaya kalktı. "Lekeleme için dava açmamı ister misin? Avukatların hemen bunun üzerine çalışmalarını sağlayabilirim, eğer istersen. Ne yapabileceğimize bakarız. Ama muhtemelen yapabilecekleri çok bir şey yoktur. Basın zamanında Jimmy'yle ilgili bayram etmişti ve yazdıklarının çoğunu geri çektermeyi başaramamıştık. Ama eğer istediğin buysa..."

İç çekerek volta atmaya devam ettim. "Artık her şey ortada. Ne olursa olsun, orada."

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Evet, tatlım. Öyle."

"Ben sadece... Bunun geleceğimi bu şekilde etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Annelik yüzünden eğitimi birkaç yıl kadar askıya almam gerekeceğini biliyordum." Sarı saçlarımı yüzümden çekerek sıkıca topladım. "Mercimek'in her şeyden önce gelmesi gerektiğini, bunun gerçekliğini biliyordum. Ama düşünmüştüm ki bir gün..."

“Eğitimini tamamlayıp psikolog olacaktın. Sakın bu boka takılıp bundan vazgeçmeyesin.” Ben dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturdu. “Dışarıda bir yerlerde her zaman birileri bir şeyler söyleyecek, birkaç kuruş için ya da sadece yapabildikleri için seni yıkmaya çalışacak birileri hep olacak. Çünkü kendi hayatları boksan. Onların kazanmasına izin veremezsin.”

“Ben, bunu internette milyonlarca potansiyel izleyiciye söylüyorlar.”

“Umurumda değil,” dedi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bu bok kafalıların kazanmasına izin vermeyeceksin. Bundan daha iyisin. Güçlüsün.”

Hayran kalmış bir şekilde ona baktım. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Bunu biliyorum. Hamile olduğun ortaya çıktığından beri bunun için suçlayacak birisini aramadın. İlk andan beri kendini toparlayıp bebeğin için plan yapmaya başladın.”

Daha dik durarak sadece onu izledim. Sadece bana inandığı için kendimi daha güçlü hissediyordum.

“Pekâlâ?” dedi sorarak.

“Dürüst olmak gerekirse bir süre için senin penisin ve testislerin yüzünden bir miktar üzgündüm. Spermlerine küfretmiş olabilirim.”

Kendi kendine güldü. “Öyle mi? Üreme organlarımla ilgili şimdi nasıl hissediyorsun?”

Aniden panikten kaynaklanan enerjiyi yakma arzusu tüm bedenimi sardı. “Şöyle hissediyorum: Sizi fazlasıyla memnun etmek istiyorum.”

Bir kere daha arkasına yaslanarak kollarını koltuğun sırtına doğru uzattı. Yüzünde son derece yavaş ve pis bir

sırıtiş vardı. "Tesadüfe bak ki ben de sizin tarafınızdan fazlasıyla memnun edilmek istiyorum."

"Çocuğa uygun yatak sohbeti. Bu durumda ciddi anlamda bir sorun var." Ona doğru ilerleyerek babetlerimi ayağımdan fırlattım. Ardından kot pantolonumu indirebilmek için belimdeki saç bandını çıkardım. Üstüm ve sutyenim anında yok olmuş, külotumu şanslı sonuncu olarak bırakmışlardı.

Ve tüm bu süre boyunca Ben olduğu yerde oturmuş, dudakları memnuniyetle aralanmış beni izliyordu. "Siktir, harikasin. Ve böyle sinirlendiğinde ve haklı olduğunda sana bayılıyorum."

"Benim sakallı yakışıklım."

Elleri kalçama doğru uzanırken Ben bir kakhaha patlattı. "Hizmetindeyim tatlım."

"Bundan caymamanı sağlayacağım." Yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturdum, tamamen çıplaktım ve bundan son derece memnundum. Bu güvendi; ona kendimi veriyordum, her şeyimle. "Artık daha fazla ağırdan almak yok."

Burun kanatları titreyerek derin bir nefes aldı. "Ne istersen."

"Seni. Sadece seni."

Dudaklarımız buluştu, öpücüklerimiz hem sert hem yumuşaktı, dudaklarımız tatlı ve ağgözlüydü. Hepsi bir aradaydı. Mükemmel. Elimi tişörtünün altına sokup tişörtünü başından yukarı çektim. Dudaklarından bir an için bile ayrılmak sinir bozucuydu. Fakat ten tene olabilmemiz için bu fedakârlık yapılmalıydı. Ve Tanrım, Ben'in teni... Tüm o sert kasları ve sanat eseri dövmeleri... Elleri memelerimi kavradı ve hafifçe masaj yaptı.

"Daha sert mi yoksa daha yavaş mı?" diye sordu.

"Biraz daha sert." Parmakları meme başlarımla oynayarak beni lanet olası bir deliye döndürdü. "Tam böyle."

Çıplak kadınlığımı kot pantolonuna sürttüm. Kıyafetleri de hangi salak icat etmişti ki? Ne aptallık. Hormonlarım hüküm sürüyor, tenim tüm hislerimle canlanıyordu. Nasır tutmuş parmaklarını yuvarlak karnıma doğru kaydırды ve elini kocaman açarak karnımın üzerine koydu.

"Bebeğimizi taşıyorsun ve siktir, çok güzelsin."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Ah, tatlım. Tahmin bile edemezsin. Lanet olası aklımı kaçırtıyorsun."

Bir eli saçlarımla arasına dalarak beni dudakları için olduğum yerde tuttu. Başım dönene kadar beni öptü. Dili ağzımın içini keşfetti, dilime sataştı ve baştan çıkardı. Onu sonsuza kadar öpmekten mutluluk duyardım. Sadece keşke içim bu kadar boş hissetmeseydi ve tahrik olmuş olmasaydım. Bir parmağı klitorisimle oynadı, fazlasıyla ıslak kadınlığımda ileri geri hareket ederek ne kadar tahrik olduğumu fark etmemi sağladı. Sanki bunun hatırlatılmasına ihtiyacım vardı da. Aklımda tekrar tekrar duyduğum tek ritim onun içimde olmasına ihtiyacım olduğuydu. Kot pantolonunun sert sürtünmesi tuhaf şekilde... iyi hissettiriyordu. Bunu kanıtlayacak kadar büyük bir ıslak leke bıraktığıma emindim. Ama gerçekten o pantolonun ardındakine ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Dizlerimin üzerinde mümkün olduğunda yükselerek ellerimle kemerini çekiştirdim. "Çıkar!"

"Tatlım, görgü kuralların nereye gitti? Nasıl bir örnek oluyorsun böyle, hmm?"

İnledim. "Lütfen Ben, benim için pantolonunu çıkarabilir misin? Oldukça önemli bir durum."

"Elbette Liz. Böyle kibarca sorduğun için teşekkürler." Ben aşağıya doğru kııldandı, kemeri, kot pantolonunun düğmeleri ve fermuarıyla benden çok daha başarılı bir şekilde uğraştı. Aletinin kalın başı ıslak açıklığıma dayandı. "Sakin. Bunu yapmayalı epey zaman oldu."

"Bu defa herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum." Bu kadar ıslanmış haldeyken tek endişem süet koltukta leke bırakmaktı. Ancak hiçbir şekilde durmaya niyetim yoktu. Pahalı mobilyaların canı cehennemeydi.

Yavaşça üzerine doğru indim. Vajinamın şişkin dudakları ayrıldı, bedenim açılarak Ben'in kalın aletinin derine, ait olduğu yere girmesine izin verdi.

"Ah Tanrım, bu harika," diyerek inledim.

"Evet."

Dişler boynumu sıyırıp dişleyerek sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu. Sonunda çıplak bacaklarına oturdum; pantolonunun fermuarı ve bel kısmı hafifçe popomu çiziyordu. Bir dahaki sefere yatak odasına kadar gidecektik. Tamamen soyunup işe koyulacaktık. Bir dahaki sefere. Çünkü şu anda daha fazlasına ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Başının üzerindeki daha uzun saçların arasına parmaklarımı daldırdım, hafifçe çekerek çok havalı rock yıldızı saçlarını dağıttım. Dudaklarını genişçe açarak bir yandan dudağımı dişlerken bir yandan da sırtıttı. Bu oyun iki kişiyle oynanırdı.

"Oynamak mı istiyorsun Lizzy?"

"Seninle mi? Her zaman."

"Beni öldürüyorsun."

Meydan okumama rağmen altdudağımı yalayıp emmeye koyuldu. Kalçamın üstündeki güçlü elleri işi ele alarak beni hafifçe kaldırıp yavaşça yeniden aletinin üzerine

doğru indirdiler. Her ikimiz de inledik. Lanet olsun, bu öylesine iyiydi ki... Aleti âdeta tam ihtiyacım olan şeydi. Yanlış anlamayın, sadece onun aleti bu işi görürdü. Her noktamın alev almasına neden oluyordu, buna bayılıyordum. Ona bayılıyordum.

Ne kadar sataşırsa sataşsın, gücüne rağmen, benimle son derece dikkatliydi. Hatta hassastı bile diyebiliriz. Kimse daha önce bunu yapmamıştı; kendimi değerli hissetmemi sağlamamıştı. Sadece o.

Harekete devam ettim, onun da yardımıyla bir yukarı bir aşağıya doğru kalkıp inerek ona daha sert bir şekilde binmeye başladım. Dikkatli de iyi ve güzeldi ama bir kız ihtiyacı olanı bilirdi. Ona ihtiyacım vardı. Bedenimi her şekilde dolduruyor, parmaklarımın asla başaramayacağı bir şekilde ihtiyacımı karşılıyordu. Aynı zamanda duygusal olarak da elimi fazlasıyla geçmişti. Asla kendimi bu şekilde güvenle ve sıcaklıkla sarmalayamazdım. Parmaklar kalçalarımaya daldı, kalm aleti güçle vücuduma girip çıktı. Kollarımı boynuna dolayarak ona tutundum. Sakalı yanağıma sürtündükten sonra dudakları, benim dudaklarımın köşesine bastırdı.

“Sona çok yaklaştın, seni hissedebiliyorum,” dedi, nefesi tenimde ateş gibiydi.

“Ben,” diye inledim nefes nefese. Bu kadar kolay tatmin edilebilir olmak utanç verici olabilirdi ama hamilelik hormonları malumdu. Hiç bahaneye gerek yoktu, ona fena halde ihtiyacım vardı. “Boşalmaya ihtiyacım var.”

“Hadi o zaman tatlım. Bana nasıl yapıldığını göster.”

Biraz daha aşağıya doğru kaykılarak bana kucağında aşağı yukarı hareket edebileceğim daha geniş bir alan yarattı; karnıma basınç yapmadan beni daha iyi bir pozisyona sokmuştu. Bir elim onun omzunda ve diğeri bacak-

larımın arasında, işe koyuldum. Bacaklar sıkı bir şekilde çalışıyor, onun içimde ileri geri hareket etmeye devam etmesini sağlıyordu.

"Siktir," diye söylendi. "Bu gördüğüm en seksi şey."

Sevişme esnasında kullandığı kelimeler gerçekten şoke ediciydi. Boşaldıktan sonra bu konuda onunla ciddi bir şekilde konuşmam gerekecekti. Ancak şu anda...

"Daha hızlı," diye emrettim/yalvardım. İkisinden biriydi. Bu kadar nefes nefeseyken ayırt etmek imkânsızdı.

Ben'in sırtışı âdeta bir ödüldü. "İşte benim sevgilim."

Kalçamdaki eller beni aletin üzerine hızla indirdi. Çabalarımı klitorisimin etrafına yoğunlaştırdım. Çok yaklaşmıştım. Lanet olası çok. Bedenim parçalara ayrılmak üzere gibi hissediyordum. Omurgamın dibinde bir enerji toplanmaya başladı, birbirimize bağlandığımız noktanın etrafında. O zirveye hem ulaşmak istiyordum hem de bu asla bitmesin istiyordum. Sonra aleti içimde harika bir noktanın üzerinden geçti ve nefesim kesildi. Parlak ışıklar gözlerimi kör etti, tüm bedenim tamamen rahatlamadan önce gerildi. Başım omzuna düştü, tüm bedenim titriyor ve sarsılıyordu.

Ben beni kucağında tuttu, kalçası yukarı aşağı hareket ediyor, içime olabildiğince derine giriyordu. Harikaydı.

Sonra âdeta öldüm. Ya da üzerine çökerek çok iyi ölü taklidi yaptım, tamamen gevşemiştım. Belki de orada sızıp kalmıştım, içimde onunla. Hareket etmeye hiç niyetim yoktu. Vücut sıvılarımızdan sızıntı olmamasını umuyordum. Gerçi çok da aldırıldığım yoktu ya...

Elleri sırtımda gezinip beni rahatlatıyor, omurgamın her noktasına dokunup, kışıma masaj yapıyor, uyluklarımı okşuyordu. Uzun bir süre buna devam etti. Erişebildiği her noktaya dokundu. Okşadı ya da sahip oldu,

bilemiyorum. Ama bunu sevmiştim. Havada birbirine karışmış kokumuz asılıydı, ter içindeki bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Hafifçe yana doğru durduğumda karnımdaki şişlik için yeterince yer vardı.

"Rahat mısın?" diye sordu. "Üşümüyorsun ya?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Üzerine bu şekilde geldikleri ve sana o şeyleri söyledikleri için üzgünüm."

"Sorun değil." İçimi çektim. "Benim için sen buna değersin."

"Tatlım." Başımın üzerini, yüzümün yanını öptü.

O anda söylenecek hiçbir şey yoktu. Yakın bir zamanda ona söyleyecektim. Eğer bunu hissedemiyorduysa; onun derisinin altına girmeye çalıştığımı, ona olabildiğince sokulmaya uğraştığımı... o zaman, herif aptalın tekiydi. Ben Nicholson için hissettiklerim çok büyüktü. Efsaneydi. Onun duyguları içinse söyleyebileceğim, elleri bedenimde böylesine dolaşp beni bir hazine gibi okşarlarken, onun hissettikleri de gerçek ve iyi şeyler olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Yakında bir aile olacaktık. Daha şimdiden birbirimizin eviydik.

Görünüşe göre Ben süet kanepenin temizlenmesi için oldukça yüklü bir faturayla karşılaşmıştı. Adam her sentine değdiğine yemin etti, büyük mutluluktu.

On Üçüncü Bölüm

“Akıl almaz bir tesadüf,” dedi Jim, Lena’nın tabağına biraz daha fırında somon ve brokoli eklerken.

“Teşekkürler bebeğim.” Lena anında cevap verdi.

Jim’in bu kadar hevesle Lena’ya özen göstermesi çok güzeldi. Kadının onun dünyası olduğu her halinden belli oluyordu. Lena neye baksa Jim onu getiriyordu. Lena sandalyesinde kıpırdanıyordu ve Jim daha fazla yastık için koşuyordu. Bir kraliçe daha iyi hizmet göremezdi. Lena’nın bakışlarındaki sevgi ve Jim’e her baktığında yüzünde oluşan gülümseme kalbimin ağrımına neden oluyordu. Öylesine yoğun, açık ve dürüst bir sevgiydi ki. Her sevgi, her ilişki farklıydı. Ve içinde olmayan hiç kimse o ilişkinin nasıl yürüdüğünü bilemezdi. Bırakın insanlar yargılasın. İnsanlar bir bok bilmiyordu. Kahretsin. Ben’in dünyasının merkezi olmama gerek yoktu. Ama

kendimi biliyordum. Orada, en tepede müziği ile ilk sıra için rekabet edip güvenini kazanmalıydım.

Bir gün Ben ile o noktaya gelecektik. Hiç şüphem yoktu.

Her Stage Dive çifti az çok birbirinin aynısıydı. Belki de bu müzisyen ve sanatçıların sevme şekliydi, böyle bağlanıyorlardı. Ya hep ya hiç. Tutkularıyla el eleydiler, bu yüzden o tutkular hayatlarının büyük bir kısmını kaplıyordu.

Hepimiz grubun yeni şarkılarını ilk kez çalmasını izlemek için konserdeydik. İçinde bolca aşk olmasına rağmen yavaş bir aşk şarkısı değildi. Daha çok kadını-becerme-beni-lanet-olası-mutlu-ediyor tarzında fazlasıyla saf, ateşli bir rock 'n' roll parçasıydı. David karısı hakkında şarkı yazmayı seviyordu ve bu işi harika beceriyordu. Kalabalık çılgına dönmüştü.

Önceki gün boş günümüzdü. Para peşindeki sürtük hallerim gazetelere henüz bir gün önce düştüğü için Ben ile birlikte odamızda kalmayı tercih etmiştik. Güzeldi. Saat ona kadar uyumuş, sonra da yatakta geç bir kahvaltı yapmıştık. Cesur bir şekilde annemden gelen tüm cevapsız aramalarla bile uğraşmıştım. Onun tarafında biraz bağırsık ve gözyaşı söz konusuuydu. Oldukça fazlaca da *komşular ne düşünecekler*. Bu Anne'e ve bana zarar vermek pahasına annemin hayatımızdan uzun zaman önce çıkmış haliydi. Onu benim hayatıma geri kabul etmiş olmamsa bir mucizeydi. Hayatım hakkında ne düşündüğünü merak etmiyordum. Beş dakika kadar konuşmaya devam etmesine müsaade ettikten sonra gitmem gerektiğini söyleyerek telefonu kapattım. O hayatıma müdahil olmadan da yeterince sorunum vardı. Onu incitmek istemiyordum ama onun da beni incitmesine izin verecek değildim. Konu kapanmıştı.

Ben ile birlikte film seyrettik ve kaçırdığımız sevişme zamanını yakalamaya çalıştık. Öğleden sonra A Pea in the Pod'dan, Neiman Marcus'tan ve Veronique adındaki bir butikten bir dizi paket geldi. Hepsi hamilelik kıyafeti ve onun gibi şeylerdi. Bunların neye mal olduğunu sormaya kalkışmadım bile. Ben, bana bir "bakış" attı. Şimdi bir ilişki içinde olduğumuzdan ve kendi "bakış"ıma sahip olduğum için bana ve Mercimek'e destek olma arzusuna saygı duyarak sesimi çıkarmadım. O akşam on yedi haftalık bir hamile olarak hamile kotu ve siyah tunikle son dere hoş görünüyordum ve her ikisi de bir değişiklik olarak üzerime tam oluyordu.

Ancak yemek sohbetine dönecek olursak.

"Marty aklıma koyduğunda oldukça saldırgan olabilir," dedi Mal, kolu Anne'in sandalyesinin arkasında rahatça duruyordu. "Birisiyle ilgili basına malzeme vereceği aklıma gelmezdi ama Jim'in de dediği gibi, akıl almaz bir tesadüf, bu hikâyenin patlama zamanı, onun ziyaretinin ertesi günü."

David ve Evelyn'in süitindeki maun ağacı masanın etrafında oturmuş, şatafatlı bir yemek yiyorduk. Bu yerlerdeki aşçılar ne yaptıklarını biliyorlardı. Yemekler muhteşem-di.

"İnanmıyorum." David sandalyesinde arkasına yaslanıp dudağını parmaklarının arasına aldı. "Bunun gazetecileri Ben'in de başına saracağını biliyor. Tüm hatalarına rağmen ağabeyini seviyor. Doğrudan onun da ağzına sıçacak hiçbir şey yapmaz."

"O yapmadı." Ben hâlâ son derece kendinden emindi. Çatılmış kaşlarına ve incecik olmuş dudaklarına bakılırsa oldukça da sinirliydi.

Elimi bacağına koyarak ona gülümsedim. Bana kal-
sa, o aklını kaçırmış sürtük her şeyi yapabilir derdim.
Ancak şu an için Ben'in, yanında olmama ihtiyacı vardı.
Neredeyse hiç kanıt olmadığı da düşünülürse dikkatli
olmalıydım ve henüz onu suçlayamazdım. Ama yanıma
yaklaşmasına da izin veremezdim. "Kimin yaptığının ne
önemi var ki? Olan oldu."

Ablam bana uzun, anlamlı bir bakış attı.

"Eninde sonunda ortaya çıkacaktı, özellikle de hep
birlikte turnede olduğumuz düşünülünce," dedi Anne,
benim arkamı kollayarak. "Tanrı bilir onu Ben'in odasına
girip çıkarken ya da Ben ile birlikteyken kimler gördü.
Bu tip bir hikâye için epey para vermişlerdir. Özellikle
de birlikte sunacakları doğru fotoğrafı bulduktan sonra."

"Kesinlikle. Martha'mın bana yakın zamanda baby
shower düzenleyeceğini sanmıyorum ama daha fazla şey
bilmeden en kötüsünü düşünmeyelim."

Ben elimi takdirle sıktı.

"Balkabağım haklı. Eninde sonunda duyulacaktı.
Gerçek şu ki, Lizzy'yi ispiyonlayan yardımsever küçük
bok kafalının kim olduğunu muhtemelen asla öğrene-
meyebiliriz." Mal elindeki kırmızı şarap kadehini olduğu
gibi kafaya dikmeden önce bir salladı. "Hadi bu gecenin
tadını çıkaralım."

Masadan onaylamalar ve herkesin katıldığını göste-
ren mırıldanmalar yükseldi. Tanrı'ya şükür.

"Duydunuz mu, Down Fourth turneden sonra ayrılı-
yormuş," dedi Ben, bir eliyle benim elimi, diğeriyle bira
şişesini tutuyordu.

"Yapma ya?" Jim, Lena'ya elleriyle bir çikolata kaplı
çilek yedirdi.

"Buna devam edersen dev gibi olacağım," dedi çileği yuttuktan sonra.

"Bebek yapmak fazla enerji gerektiriyor."

"Vokalistleri kendi albümü için bir teklif almış ve davulcuları Ninety-Nine ile çalmaya başlayacak," diyerek devam etti Ben.

"Vaughan ve Conn için zor," dedi David.

"İşin doğası bu. Bazı gruplar başka şeylere giden bir yoldan ibarettir. Gerçi bu durum şaşırtıcı. Oldukça uzun zamandır birliktelerdi." Mal masaya başparmağı ve işaretparmağı ile vurarak ritim tuttu. "Vaughan aslında harika bir gitarist ve sesi de oldukça iyi. Geçen akşam onu bir şeyler çalarken duydum. Onlar için basgitar çalmak zorunda kalmış gibi. Bu durum onun için de bunu değiştirmek için bir şans olabilir."

"Basgitarın hiçbir sorunu yok," dedi Ben, davulcuya sinir olmuş bir bakış atarak.

"Haksızlık etme Benny-dostum. Harika olduğu da söylenemez." Mal sırtıttı. "Basgitaristlerin dörtten öteye sayamadıkları doğru mu?"

"Dedi, güç bela iki çubuk tutmaya çalışan sık kafalı."

"Yeter," dedi David, başını kaldırarak. "Grupların ayrılması her zaman olan bir şey zaten. Gece gündüz aynı insanlarla olmak oldukça fedakârlık gerektiriyor."

"Bu, gruptan ayrıldığını söyleme şeklin mi?" diye sordu Jim, sırtarak.

"Lanet olsun dostum," dedi Ben ciddi bir ifadeyle. "Seni özleyeceğiz falan."

"Bekle, adın neydi?" diye sordu David, başını kaşıyarak.

Mal ona ortaparmağını kaldırarak hareket çekti. "Ha-ha. Sizi işe yaramazlar lanet olasıcalar. Bensiz kayboldunuz."

David davulcunun kafasına bir parça ekmek attı.

"Hayır," diye bağırdı Evelyn. "Yemek atmak yok. Bir kez olsun yetişkinler gibi davranıyoruz. Kesin şunu."

"Tam bir oyunbozansın çocuk gelin," diye azarladı Mal, bir profiterol topunu tabağına geri bırakırken.

Şık takım elbisesi içindeki bir garson odaya girdi, elinde ortasında beyaz kremayla kaplanmış tek bir dilim pasta olan gümüş bir tabak vardı. Lena'nın yanında durdu ve abartılı hareketlerle pastayı ona ikram etti.

"Bu da nedir?" diye sordu Lena, Jimmy'ye, zehirliymişçesine pastayı göstererek. "Bunu konuşmuştuk."

"Evet ve anlaşılamamıştık."

"Senin anlaşılamama hakkın yok." Burnunun üzerinde belirgin bir çizgi oluştu. "Sen sordun, ben de hayır dedim. Konu kapandı."

Açık mavi gözler hiç etkilenmemişti, adam sandalyesinde arkaya yaslandı ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Elbette hakkım var. Yüzüğü tak Lena."

Kahretsin, adam haklıydı. Bunu nasıl kaçırmıştım bilmiyorum. Ancak pastanın tepesinde kocaman bir parıltı oturuyordu. Lanet olsun, bu yüzük Liz Taylor'ı kıskançlıkla ağlatabilirdi.

Lena gözlerini kısarak adama baktı. "Hayır dedim. Hâlâ hayır diyorum."

"Sorun değil bebeğim. Evlenmek istemiyorsan, evlenmeyiz. Ama yüzüğü yine de takacaksın."

"Neden? Neden bu senin için bu kadar önemli?" diye sordu Lena, dudaklarını sıkıntıyla büzüştürmüştü. Ya da belki de yüzüğün üzerindeki taşın boyutuyla nispeten şaşkına dönmüştü. Ve ben de Anne'in ya da Evelyn'in yüzüklerinin büyük olduklarını düşünmüştüm. Bu kazayla gözünüzü çıkarabilecek saçmalıktaydı.

"Çünkü sen benimsin ve ben de senin. Ve bunun herkesçe bilinmesini istiyorum." Jimmy öne doğru oturarak gözlerini Lena'ya dikti. "Seni seviyorum Lena. Şu lanet olası yüzüğü tak."

"Lanet olası yüzüğü tak," diyerek mırıldandı, başarılı bir şekilde Jim'in taklidini yaparak. Duygularını elinden geldiğince gizlemeye çalışan, fazlasıyla hamile bir kumral burnunu çekti. "Gerçekten mi? 'Lütfen,' demedin bile."

Jimmy gözlerini devirdi. "Lütfen."

"İyi," diyerek homurdandı, pastanın üzerinden yüzüğü söktü ve üzerindeki kremayı yaladı. Sonra koca pırlantayı yüzük parmağına taktı. "Aptal şeyi takacağım. Ama asla evlenmeyeceğiz. Ne dediğin umurumda değil. Birbirimizi henüz ancak altı aydır tanıyoruz."

"Nasıl istersen Lena."

Tuhaf bir homurtu çıkardı. "Evet, tabii."

Jimmy bir soda içerken ve Lena küçük pastayı yerken masada şokun yarattığı bir sessizlik hâkimdi. İkisi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Nihayet David Ferris boğazını temizledi. "Siz ikiniz gerçekten az önce nişanlandınız mı?"

Lena omzunu silkti.

"Evet. Biraz öyle oldu," dedi Jimmy.

Kahkahasına güç bela hâkim olarak Ben birasını kaldırdı. "Tebrikler çocuklar."

Ben, David, Mal ve Anne, biz de bardaklarımızı kaldırdık. Bir an nefesi kesilen Evelyn, ellerini ağzına götürdü, gözleri ıslanmıştı.

"Bunu büyütmeyin," dedi Lena. "Sadece bir yüzük. Bu hızla su tutmaya devam edersem bir haftaya takamayacağım bile."

David davulcunun kafasına bir parça ekmek attı.

"Hayır," diye bağırdı Evelyn. "Yemek atmak yok. Bir kez olsun yetişkinler gibi davranıyoruz. Kesin şunu."

"Tam bir oyunbozansın çocuk gelin," diye azarladı Mal, bir profiterol topunu tabağına geri bırakırken.

Şık takım elbisesi içindeki bir garson odaya girdi, elinde ortasında beyaz kremayla kaplanmış tek bir dilim pasta olan gümüş bir tabak vardı. Lena'nın yanında durdu ve abartılı hareketlerle pastayı ona ikram etti.

"Bu da nedir?" diye sordu Lena, Jimmy'ye, zehirliymişçesine pastayı göstererek. "Bunu konuşmuştuk."

"Evet ve anlaşılamamıştık."

"Senin anlaşılamama hakkın yok." Burnunun üzerinde belirgin bir çizgi oluştu. "Sen sordun, ben de hayır dedim. Konu kapandı."

Açık mavi gözler hiç etkilenmemişti, adam sandalyesinde arkaya yaslandı ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Elbette hakkım var. Yüzüğü tak Lena."

Kahretsin, adam haklıydı. Bunu nasıl kaçırmıştım bilmiyorum. Ancak pastanın tepesinde kocaman bir parıltı oturuyordu. Lanet olsun, bu yüzük Liz Taylor'ı kıskançlıkla ağlatabilirdi.

Lena gözlerini kısarak adama baktı. "Hayır dedim. Hâlâ hayır diyorum."

"Sorun değil bebeğim. Evlenmek istemiyorsan, evlenmeyiz. Ama yüzüğü yine de takacaksın."

"Neden? Neden bu senin için bu kadar önemli?" diye sordu Lena, dudaklarını sıkıntıyla büzüstürmüştü. Ya da belki de yüzüğün üzerindeki taşın boyutuyla nispeten şaşkına dönmüştü. Ve ben de Anne'in ya da Evelyn'in yüzüklerinin büyük olduklarını düşünmüştüm. Bu kazayla gözünüzü çıkarabilecek saçmalıktaydı.

"Çünkü sen benimsin ve ben de senin. Ve bunun herkesçe bilinmesini istiyorum." Jimmy öne doğru oturarak gözlerini Lena'ya dikti. "Seni seviyorum Lena. Şu lanet olası yüzüğü tak."

"Lanet olası yüzüğü tak," diyerek mırıldandı, başarılı bir şekilde Jim'in taklidini yaparak. Duygularını elinden geldiğince gizlemeye çalışan, fazlasıyla hamile bir kumral burnunu çekti. "Gerçekten mi? 'Lütfen,' demedin bile."

Jimmy gözlerini devirdi. "Lütfen."

"İyi," diyerek homurdandı, pastanın üzerinden yüzüğü söktü ve üzerindeki kremayı yaladı. Sonra koca pırlantayı yüzük parmağına taktı. "Aptal şeyi takacağım. Ama asla evlenmeyeceğiz. Ne dediğin umurumda değil. Birbirimizi henüz ancak altı aydır tanıyoruz."

"Nasıl istersen Lena."

Tuhaf bir homurtu çıkardı. "Evet, tabii."

Jimmy bir soda içerken ve Lena küçük pastayı yerken masada şokun yarattığı bir sessizlik hâkimdi. İkisi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Nihayet David Ferris boğazını temizledi. "Siz ikiniz gerçekten az önce nişanlandınız mı?"

Lena omzunu silkti.

"Evet. Biraz öyle oldu," dedi Jimmy.

Kahkahasına güç bela hâkim olarak Ben birasını kaldırdı. "Tebrikler çocuklar."

Ben, David, Mal ve Anne, biz de bardaklarımızı kaldırdık. Bir an nefesi kesilen Evelyn, ellerini ağzına götürdü, gözleri ıslanmıştı.

"Bunu büyütmeyin," dedi Lena. "Sadece bir yüzük. Bu hızla su tutmaya devam edersem bir haftaya takamayacağım bile."

Jimmy üzerine tam oturan gömleğinin kollarını kıvırdı.
"Endişelenme. Takım bir kolye de aldım, onu takarsın."

"Her şeyi düşünüyorsun."

"Senin için her şeyi, Lena."

Lena ters bir bakış attı.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sordu Mal, yeni doldurulmuş şarap kadehiyle Ben ile benim oturduğum tarafa doğru işaret etti.

"Bir tek siz kaldınız," dedi David, eğlenen bakışları Ben'in üzerindeydi.

Erkek arkadaşım elimi bırakarak oturduğu yerde kıpırdandı. Dudaklarını yaladı ve biraz daha telaşlandı, tüm bu ilgiden rahatsız olduğu belli oluyordu. Haklıydı da. On yedi haftalık hamileliğimin henüz sadece ikisinde çıkıyorduk. Mucizevi bir şekilde hamile kalışımdan bir ay kadar önce tanışmıştık. Şimdi baskı uygulayıp evlilik için acele etmenin anlamı yoktu.

"Evlenecek tipte birisi olduğumdan emin değilim," dedi derin ve pek de sevimli olamayan bir kahkahayla.

Siktir.

Herkes bakışlarını ondan bana doğru çevirdi, benim tepkimi bekliyorlardı. Söyleyebileceği onca şey içinde, soruyu geçiştirebileceği yüzlerce yolun içinde... Tanrım, sadece gülse bile yeterli olurdu. Bakışlarımı önüme diktim, boş tabağıma konsantre olmuşum. Midem kasıldı, tuhaf, hafif bir bulantı hissi içimde yükseliyordu. Bu esnada odaya çöken sessizliği arasanız kilisede bile bulamazdınız.

Ben'in cep telefonunun çalışması sessizliği bozdu. Erkekçe bir homurtuyla cevap verdi. Telefonu homurdanarak açan bir adamla evlenmek istiyor muydum ki? Bilmiyorum. Ve belli ki buna asla karar vermek zorunda kalmam.

yacaktım. O evlenecek tipte bir adam değildi. Bir anda onunla bulduğum güven hissinin asında kırılğan oldu-ğunu fark ettim. Dayanağım olan ilişkimiz bir anda ayak-larımın altında yıkılmaya başladı.

“Evet... tabii, içeri gönder.” Bana döndü, konunun değişmesinden ötürü rahatlamıştı. “Şey, Martha burada. Geçen gün için özür dilemek istiyor.”

Sadece ona baktım.

“Olur, değil mi?” diye sordu, belli ki kız kardeşini kast ediyordu. Ne yazık ki, ben hâlâ az önceki şoke edici açıklamasında takılıp kalmıştım.

Kapı açıldı ve söz konusu kadın içeri girdi; başını dik tutuyordu ve siyah markalı bir deri çanta omzunda asılıydı. David’i gördüğünde gözlerinden belli belirsiz bir acı dalgası geçti ve Evelyn’e burun kıvırdı.

Ben sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak onun yanına gitti.

“İyi olsun,” diye emretti kısık bir sesle.

Sanki onun özü umurundaymış gibi, iyi ya da değil.

Ben’in söyledikleri aklımın içinde dönüp duruyordu. Evlilikten hiç bahsetmemiştik, gerçekten. Ancak sanırım peri masalları aklımın ücra bir köşesinde dolanıp duruyormuş; tüller, ipekler ve sonsuz aşk. Çirkin ördek yavrusu falan. Pasta.

Evet. Belli ki durum öyle değilmiş. Hemen gitmeliydim. Bir süreliğine yalnız kalmalı, ne yapacağıma karar vermeliydim, ne de olsa parlak geleceğim sifonun çekilmesiyle birlikte yok olmuştu.

Martha çantasından birkaç kâğıt çıkardı ve onları benim tarafıma doğru salladı. “Ağabeyimi ve bu çocuğu para için kullanmadığına inanmamı mı istiyorsun? Bana bunu kanıtla. Bunu imzala.”

Ben'in gözleri kocaman açıldı. "Martha..."

"O nedir?" diye sordum, sesim çok çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Ben'in hazırlattığı, ortak velayet ve fazlasıyla dolgun bir nafakayı kapsayan bir anlaşma, tabii ki babalık testiyle onun baba olduğu kanıtlandıktan sonra geçerli olacak."

"Elbette."

"İmzalamak senin için büyük bir sorun olmasa gerek." İleri doğru bir adım daha attı, hâlâ kâğıtları elinde tutuyordu. "Kendi ablan bir evlilik öncesi anlaşması imzaladı. Bunu biliyor muydun?"

"Bunu Anne istedi. Bununla ilgili konuşmaya hakkın yok Marty." Mal yavaşça ayağa kalktı, bir eli ablamın omzundaydı. "Ve Adrian bu boku seninle paylaştığı için fazlasıyla rahatsızım."

"Paylaşmadı." Yılan kadın tısladı. "Fakat yeni küçük sekreteri pek bir hoş sohbet. Ancak onun için ne acıdır ki pek zeki değil."

"Defol git buradan," dedi David. "Şimdi Martha."

"Seni ilgilendirmez," dedi David'e doğru bakmadı bile. Hâlâ bana bakarak devam etti, "Ağabeyimi sevdiğine inanmamı mı istiyorsun? Onun iyiliğini düşündüğüne inanmamı? İmzala şunu."

Şaşkın bir halde kâğıtlara baktım.

"Martha!" David sandalyesini geri itti.

"Ne zaman?" diye sordum Ben'e, gözlerine bakmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ama pek becerebildiğim söylenemez. Her şey fazla taze ve acı vericiydi. "Hamile olduğumu öğrendikten yirmi dört saat sonra bunu aramızda halledeceğimizi söyledin. Bu yüzden tam olarak ne zaman bu anlaşmanın hazırlanmasını istedin?"

Hareket etmeden bana baktı.

"Dur tahmin edeyim. Bunu 'her ihtimale karşı' hazırlattın?"

"Lizzy." Âdemelması aşağı yukarı oynadı.

"Kendini koruma ihtiyacını anlamayacağımı mı düşündün?"

"Bunu ilk ortaya attığımda bu fikirden pek hoşlanmamıştın."

"Fikre alışmaya pek vaktim olmamıştı," diye ağladım. "Tanrım, Ben. Çoğu insan üzerlerine salınacak avukatlardan bahsedildiğinde bir miktar huzursuz olur, değil mi?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu, çenesi öfkeyle gerildi. "İmzalamanı istemedim."

"Onunla aptalı oyna Ben," diye hırladı Martha. "Adrian sana bir kopyasını haftalar önce yolladı. Sekreteri, onun, senin hâlâ bir kopyaya sahip olup olmadığını kontrol etmesini istediğini söyledi. Neden bu kadar geciktğini merak ediyordu."

Ben, Martha'ya öfke dolu bir bakış attı ama tüm bunları reddetmedi de.

"Her ihtimale karşı." Kollarımı kendi etrafıma dolaşıp sımsıkı tutundum. "Bunu gerçekten neden yapıyoruz ki? Cidden. Bana yalan söyledin Ben. Tüm bunların işe yaramamasını bekliyordun, değil mi? Evlenecek tipte değilsin. Dürüst olmak gerekirse, ilişki adamı olduğundan bile şüpheliyim. Her adımda birçok açıdan bağıllıktan kaçındın. Sadece ben göremeyecek kadar aptaldım."

"Gördün mü Ben," dedi Martha, sesi alçak ve ikiyüzlüydü. "Paralarını tehlikeye attığında olan budur. Pençeler çıkar ve sen aslında neyin peşinde olduklarını anlarsın." Bana döndü. "Hadi o zaman. Fırlla git ve istediğin avukatı tut ama buradaki herkes gerçekte kim olduğunu gördü."

“Tanrım, sen...” Bu sürtük için söylenebilecek yeterince kötü kelime yoktu. Elindeki anlaşmayı kaptım ve masaya çarptım. Şaşılacak kadar inceydi; sadece üç sayfa ya da öyle bir şey. “Kalem!”

Martha bir kalem için çantasını karıştırdı.

“Yapma,” dedi Ben, sıkıldığı dişlerinin arasından güçlüklerle konuşarak.

Martha’nın uzattığı kalemi kaptım, artık yüzünde zehrinde ya da zafer kazanmış edasından eser yoktu. Tanrı aşkına, adam banka hesabıma zaten yarım milyon yatırmıştı bile. Ne saçmalıktı. Nafaka miktarının üzerini çizerek kocaman bir sıfır yazdım. Ardından anlaşmanın gerisini okuyup velayet ve diğer ayarlamaları kontrol ettim. Söz verildiği gibi Mercimek, üzerinde ikimizin de eşit velayeti olacaktı. Herhangi bir anlaşmazlık halinde aile mahkemeleri geçerliydi. İyi. Her şey standart görünüyordu.

İşte. İmzaladım ve bitti.

Eğer başka bir şeye ihtiyaçları olursa beni sonra bulabilirlerdi. Her ikimiz için de uygun bir zamanda, şu anki gibi duygusal olarak darmadağın olmadığım bir anda...

Kız kardeşi sözleşmeyi elimden kaparak hızla kontrol etti.

“Odaya dönmeden önce bana eşyalarımı toparlamam için bir saat verirsen memnun olurum,” dedim Ben’e, bu defa onunla yüzleşmeye çalışıyormuşum gibi görünmedi bile.

“Konuşmamız lazım,” dedi. “Liz.”

“İmzaladın,” dedi Martha. “Paranın üzerini bile çizmişsin.” Sürtük kız kardeşinin yüzündeki ifade, eğer kalbimin kırılmasına en ön sıradan şahit olmamış olsaydım komik bile sayılabilirdi. Kaşları asla normal hallerine dönmeyebilirlerdi; öylesine havaya kalkmışlardı ki.

"Anlaşma sikimde değil," diye gürledi Ben, kolumu kavrayarak.

"Eğer anlaşma sikiinde değildiyse, o zaman ortada bir anlaşma olmazdı." Kolumu tutuşundan kurtardım. "Ortalıkta bir kopyasını taşıyarak dolanıyor olmazdın, o kesin."

"Tatlım..."

"Hayır. Asla. Bunu, seninle bir daha asla... ve asla yaşamayacağım." Derin bir nefes aldım. "Bunun için kendini kötü hissetme Ben. Ne de olsa sen beni uyardıydın. Belki benim seni önemsemişim kadar beni önemseyebileceğine inanacak kadar aptal olan bendim sadece. Benim hatam."

Martha hâlâ şoke olmuş bir halde kâğıtlara bakıyordu.

"Benim için önemlisin," dedi, güçlükle nefes alarak.

"Ama yeterince değil. Bana dürüst olacak kadar değil. Bununla ilgili, korkularınla ilgili benimle konuşacak kadar değil... Tanrım, gerçekten onun gibi biri olabileceğimi mi düşündün?" Kız kardeş müsveddesini işaret ettim. "Seni kandıracağımı? Yalan söyleyeceğimi? Seni paran için kullanacağımı ve hayatını mahvedeceğimi?"

"Ağabeyimi seviyorum," diye bağırdı Martha.

"Sen o lanet çeneni kapat!" Gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Umursayacak halde değildim, gerçekten de. Her şeyin ötesinde. Elimi karnıma koydum, yine içimde o tuhaf hareketi hissettim. Mercimek belli ki bağıştan hoşlanmıyordu. Sesimi alçalttım. "Daha iyi ve hazır olduğumda senin icabına bakacağım."

Martha çenesini kapattı, yaşadığı şok yüzünden belli oluyordu.

"Seni değıştirmeyi asla planlamıyordum," dedim, son cesaret kırıntımı bulup Ben'in yüzüne bakarak. "Sadece

vaktinin ve dikkatinin bir kısmını istemiştim. Sevdigin şeyin bir parçası olmayı.”

Koyu renkli gözlerinde kederden başka bir şey yoktu.

“Turnede bir altı haftan daha var. Bu süre içerisinde senden tek kelime duymak istemiyorum,” dedim arkamı dönerek. “Her türlü tıbbi gelişmeden haberdar edilmeni sağlayacağım. Onun dışında... sadece... kendi başıma kalmak istiyorum. Tüm bunlardan uzakta.”

“Portland’a geri mi dönüyorsun?” diye sordu, belli ki mutsuzdu. Erkeksi duyguları incinmişti. Ne yazık.

“Evet.”

Beklendiğı gibi Anne ayağı kalkarak ağzını açtı. Arkamı kollayacaktı tabii ki. Ama bir elimi kaldırarak onu durdurdum. “Sonra.”

Başını anlayışla salladı.

Martha’ya döndüm, elime geçen ilk sert cisimle onu dövme arzumu bastırdım. “Pek bir ailem yok ve ne yazık ki ağabeyin senin bu dengesiz halini kabul etmeye fazlasıyla hazır. Fakat benim çocuğuma karşı asla sevgi ve destekten başka bir şey göstermeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Donuk bir şekilde başını salladı.

“İyi.”

Anne elimi tuttu. Kardeşler arası dayanışma falan ve bunun için ona müteşekkirdim. O anda ona gerçekten ihtiyacım vardı. Arkamızda Mal ile birlikte orayı terk ettik.

On Dördüncü Bölüm

“Emin misin?” diye sordu ablam, ilk kez sormuyordu bunu. Hatta yüzüncü kez bile değildi işin aslı.

“Eminim.”

“Senin emin olmandan hoşlanmıyorum.”

“Bunu anlıyorum.” Süütünin boş odasında yatağın üzerine oturmuş, mutsuz bir şekilde valizimi toparlamasını seyrediyordum. İç çamaşırlarım resmen alfabetik sıraya göre dizilmişti. “Ve bunun için seni seviyorum.”

Hamile kıyafetlerimden bir üstü üçüncü kez yeniden katlarken içini çekti. “Ben de seni seviyorum. Sadece bu şekilde sona erdiği için üzgünüm. Senden çok hoşlanıyor gibiydi. Kendine çekidüzen vereceğini düşünmüştüm gerçekten.”

“Sanırım bazı insanlar sadece etrafta dolaşan ruhlardan ibaret. Yalnız başlarına daha iyiler. Yanlarında birine

ve sevgiye ihtiyaç duyduklarından daha çok özgürlüklerine ihtiyaç duyuyorlar. Bunu şimdi öğrenmek, onun güven ve bağlılık sorunu nedeniyle baştan lanetlenmiş bir ilişkiye gayret ettikten sonra öğrenmekten daha iyi." Ona son yirmi dört saattir sergilediğim aynı cesur ne-yaparsın bakışını attım. Artık yanaklarım acıyordu. Biraz daha aynı şeyi yaparsam yüzüme buz tutmak gerekecekti.

"Saçmalıyorsun," diyerek içini çekti.

Biraz daha gülümsedim.

"Bununla ilgili gayet iyiymişsin gibi görünmeyi bırak. Pislik herifin, atan kalbini göğsünden söküp çıkardığının ve koca siyah botlarının altına aldığının fazlasıyla farkındayım."

"Güzel tanımlama."

"Ondan nefret ediyorum. Bir sonraki grup yemeğinde ona bir çatalla saldıracağım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedim, elini sıvazlayarak. "Mükemmel bir şekilde kibar olacaksın ve her zamanki gibi işe devam edeceksin."

Gözleri kısıldı ve bana inatçı bir bakış attı.

"Mal'in hatırı için," dedim. "Ben eve döneceğim ve bebek odasıyla ilgileneceğim. İyi olacak Anne. Gerçekten."

"Seninle gelmeme izin ver."

"Hayır." Başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım. "Kesinlikle gelmiyorsun. Avrupa'yı hiç görmedin. Bu seyahat için aylardır bekliyorsun. Sadece altı hafta. Ben idare ederim. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, şu anda yalnız olmaya ihtiyacım var."

Yenilgiyle omuzları çöktü. "Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Elimi kaldırdım. "Kutsal bir şekilde yemin ederim."

"Hımm."

“Sakin ol, sadece Katil ile birlikte takılacağız.”

“Köpek otelinden kurtulduğu için kesinlikle rahatlayacak. Bu durumun tek güzel yanı bu. Aradığım son birkaç kerede benimle konuşmayı açık bir şekilde reddetti.”

“O bir köpek Anne. Konuşamaz.”

Suratını biraz daha buruşturdu. “Ama bana havlıyor ve tüm o hırlama ve küçük çığlıkları atıyordu. Ne demek istediğimi anlarsın. Bu seyahatin kendini terk edilmiş hissetmesine yol açmasından korkuyorum. O çok hassas bir hayvan. İçten içe tıpkı Mal gibi, bir nevi.”

“Yere yığılana kadar kendi kuyruğunu kovalayan bir deli o,” dedim. “Aslına bakarsan, haklısın, biraz Mal gibi.”

“Doğru.” Anne düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

“Pekâlâ, sen dönmeden önce tüm psikoloji eğitimimi onun sorunlarını çözmek için kullanacağıma söz veriyorum.” Benim deneyimlerime göre Katil’in mutluluğu bir paket Canadian marka domuz pastırması ve Mal’in bir çift Converse ayakkabısını çığnemesiyle kazanılabilirdi. Sırf bu sebeple Mal’in dolabından yeterince yeni görünen bir çift ayakkabıyı yürütmüştüm bile. Köpek hiç vakit kaybetmeden kuyruk sallayan, heyecanlı, çılgın haline dönecekti.

Benim terk edilmişlik sorunlarım ise biraz daha uzun sürede çözülecek gibiydi.

Ertesi gün Stage Dive Montreal’e oradan da Avrupa’ya hareket edecekti. Gizlice beklenenden biraz daha erken ben Oregon’a doğru yola çıkacaktım. Bu gece yine herkes bir başka yeni şarkıyı dinlemek için konserde olacaktı. Sanırım bu herkes için yeni bir gelenektir. Güzel. Görünüşe göre David bugünlerde ilhamını bulmuştu; turnede olmak ona yarıyordu. Onlar gittiğinde ben de

çaktırmadan sıvışacaktım. Anne bilmiyordu, sabah gideceğimi sanıyordu. Ama anlayış gösterirdi. Yeterince dram yaşanmıştı. Kocaman bir vedanın kimseye faydası olmazdı. Hele bana hiç olmazdı. Ben ile aynı şehirde kalmak, son bir yirmi dört saat için bile fazla zorlayıcıydı. Tüm dünyasını geri bırakmak için sabırsızlanıyordum. Saf değildim ve kederimin de benimle birlikte o uçağa binmeye hazırlandığının farkındaydım. Sadece o uçağın küçük penceresinden bu şehrin arkamda kaldığını görmeden kendimi toparlamaya başlayamayacağımı hissediyordum. Sahip olacağım tüm bitiş bu olacaktı.

Ayrıca Oregon'un Seaside kasabası yılın bu zamanı çok güzel olurdu. Aynı zamanda basın orada olmamı da beklemiyordu. Mustang'imle oraya gidecek ve bir oda tutacaktım, okyanusu seyreden bir oda. Güzel bir manzara kendimi toparlamama, hayal kırıklığımı yenmeme ve kendimi yalnız bir anne olmaya hazırlamama yardımcı olacaktı. Ben ve Mercimek iyi olacaktık. Katil de tabii.

"Öylece yatacak mısın?" diye sordu Anne, çantamın fermuarını çekip çantayı yatağımın üzerinden indirirken.

"Evet. Bir duş alıp yatacağım. Toparlanmama yardımcı olduğun için teşekkürler," dedim. "Gitsen iyi olacak. Çocukların sahneye çıkmasına az kaldı. Ve New York'ta trafiğin nasıl olduğunu biliyorsun."

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Sonra ellerinin her ikisini de saçlarımın arasına daldırıp olabildiğince karıştırdı, sanki yeniden on dört yaşındaymışız gibi falan.

"Tanrım, büyü artık yahu." Uzun buklelerimi yüzümden çekerken söylendim.

"İyi geceler." Sırıttı. Mal ile evlilik ona belli ki ebeveynlerimizin bencilliği yüzünden ilk seferinde kaçırdığı

çocukluğunu geri vermişti. Zaman zaman sinir bozucu olsa da bu yine de güzeldi. Onu bir dahaki görüşümde öcümü almayı cidden unutmamalıydım.

“İyi geceler.”

Son bir el sallayışla odadan çıktı.

Hiç kımıldamadan durup dış kapının kapanmasını işitmeyi bekledim. Sonra sadece emin olmak için bir on dakika daha bekledim. Ve... evet. Operasyon Kaçış başladı.

Siyah babetlerimi giydim, sarı saçlarımı düz siyah renkli bir beyzbol şapkasının altına sokuşturdum ve valizimin sapını çektim. Hazırdım. Tek yön eve dönüş biletim önceden ayrılmıştı; tuvalette harcadığım uzunca bir süre esnasında. Endişeli birisinin beni her iki dakikada bir bölmeden rahat bıraktığı tek yer orası gibiydi: Aç mıydım? Hayır. İçecek bir şey ister miydim? I-ıh. Peki ya dün gece olanları konuşup endişeli kişinin omzunda ağlamaya ne dersin, bol bol sarılma da olacak? Asla. Ama sorduğun için teşekkürler.

Bu kızları seviyordum. Tanrı’ya yemin ederim seviyordum. Ama o an için herkesten uzaklaşmam gerekiyordu.

Kafamı dışarı çıkardım. Kimse yoktu. Görünürde hiç bir güvenlik görevlisi yoktu. Odamda kalacağıma söz verdikten sonra ve kata sadece özel bir anahtarla çıkılabildiği için, bekleneceği gibi. Şatafatlı asansörle aşağıya indim. Uçağım iki saatten biraz daha uzun bir süre sonra kalkıyordu. Cehennem gibi New York trafiğinde bile havaalanına vaktinde yetişmem ve güvenlikten geçmem sorun olmamalıydı.

Dışarıda gece havası ılıktı ve ışıklar ve renklerle canlıydı. New York gerçekten de asla uyumayan şehirdi.

"Size yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" dedi ki-bar kapı görevlisi, eldivenli elini valizim için uzatırken.

"Evet, teşekkürler. JFK'ye gitmek için bir taksi lütfen."

"Elbette hanımefendi." Bir elini kaldırarak âdeta büyü yaparcasına taksi çağırdı.

Vakit kaybetmeden çantam bagaja konmuştu ve ben de arka koltukta emniyet kemerimi bağlamıştım. İşler tam da o sırada kötü gitmeye başladı.

Arabanın kapısı açıldı ve içeriye kocaman kokmuş bir adam girerek yanıma oturdu. Bu durum bu tip adamların gerçeği idi. Aynı kovboyların at ve inek boku kokmaları gibi konser sonrası rock yıldızları da ter kokuyordu, fazlasıyla. Hayal dünyanızı yıktı, değil mi? Fakat sadece bu koku bu adamın kimliğini bulmayı kolaylaştırıyordu.

"Selam Liz."

"Vaughan?"

"Nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kırıştırdım. Ve sonra yeniden kırıştırdım çünkü hâlâ oradaydı, kaçış planımı bok ediyordu lanet olasıca. "Burada ne yapıyorsun?"

Nasıl istersen bile demeden, taksi şoförünü Stage Dive'm sahne aldığı stadyuma doğru yönlendirdi. Yol tarifi ile birlikte şoföre ilettiği yüz dolarlık banknot adamın dikkatini çekmişti.

"Taksimi kaçırmanın özel bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Conn gelecekti aslında ama sonra onunla hiç tanışmadığın aklımıza geldi. Eğer ben olursam daha az korkacağın düşündük."

"Pekâlâ... pekâlâ." Başımı sallayarak onayladım. "Bu sorumu gerçekten cevaplamıyor."

"Şey, diğer çocukların hepsi konserdeydi, bu yüzden

bizden birisinin gelmesi gerekiyordu." Terden ıslanmış saçlarını bir eliyle geriye attı ve bana doğru gülümsedi. "Bir şey görmen gerekiyor."

"Ne?"

"Göreceksin." Kendi kendine gülümsedi.

Ben de onunla birlikte güldüm. "Vay canına. Peki. Seni öldürüp bedenini Brooklyn Köprüsü'nden aşağıya attıktan sonra seni gerçekten özleyeceğim."

"Hadi ama... Bu şekilde olma. Eğer gördüğün şey hoşuna gitmezse uçağına rahat rahat yetişeceğin şekilde havaalanına varmanı sağlayacağım."

"Sen bunu nasıl biliyorsun?" Pencerenin kenarına bir kolumu dayayarak sakın görünmeye çalışıyordum. Pek başarılı olduğum söylenemezdi. Dışarıda şehrin ışıkları hızla akıyordu.

"Tıpkı kaçışını öğrenip burada bekleyişim ile aynı şekilde," dedi. "Sam."

"Of." Süper ajan koruma görevlisine güven ve o sende bir adım önde olsun. Pislik.

"Her neyse, benim seni tatlı konuşmamla gelmeye ikna edebileceğimi düşündüler."

"Öyle mi?" Ona dişlerimi gösterdim. Bu görüntü bir gülümsemeyle karıştırılabilirdi ama daha önce dediğim gibi Vaughan bir aptal değildi.

"Liz lütfen. Eğer bunun vaktine degeceğini düşünmeseydim bunu yapmak için beni ikna etmelerine izin vermezdim. Benden nefret etmen arzusunda değilim."

Kararlı bir şekilde içimi çektim, "Bak," dedim, olabildiğince kuralları koyduğumu belli eden ses tonumu kullanmaya çalışıyordum, "şu anda tek istediğim tüm bu olanları mümkün olan en kısa sürede geride bırakmak. Burada olmaktan bıktım. Gruptan bıktım ve rock 'n' roll'dan ve

sürekli her şeye gülümsemek zorunda kalmaktan bıktım. Senin tatlı olduğunu düşünüyorum ve her ne yapmaya çalışıyorsan bunu takdir ediyorum ama ben bu defteri resmen kapattım. Bunu geride bıraktım artık.”

“Ha,” dedi, koltuğunda geriye yaslanıp dışarıdaki Manhattan ışıklarına bakarak. “Sanırım ben senin tam tersinim, değil mi? Senin için hepsi bitti ve sen buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorsun. Benim için de her şey bitti ama ben on beş dakikalık şöhretime birkaç saniye daha ekleyebilmek için çabalayıp duruyorum. Senin stratejin kulağa çok daha iyi geliyor. Doğru tabii tüm o psikiyatri eğitimi falan düşünülünce.”

“Psikoloji,” diyerek düzelttim farkında olmadan. Bir çeşit ayrılıkla başa çıkmaya çalışanın bir tek ben olmadığımı unutmuştum. “Grubunuz dağılıyormuş, duydum, ama senin için her şeyin sonu değil, değil mi? Seni sahne gördüm. Çok iyisin.”

Vaughan üzgün bir gülümsemeyle baktı. “Gerçekten rock ‘n’ roll yaşantısını görmedin, değil mi?” diye sordu. “Müzik endüstrisinin tadına bakmadan doğrudan Penthouse’da yaşamaya geçtin. Her Stage Dive için yüzlerce Down Fourth grubu var. Hatta Binlerce. Bir ya da iki şarkımız hit oldu. Büyük bir grubun altında çaldık. Eğer birlikte kalıp büyük bir plak şirketiyle anlaşma imzalayabilseydik, kim bilir? Belki de olabilirdi. Süperstarlar, platin albüm ve *Rolling Stone* dergisinin kapağı. Ancak bir arada kalamadık. Çok fazla ego ve bir sürü küçük atışma sonucunda artık birbirimizle neredeyse konuşamıyoruz bile. Luke kesinlikle daha büyük ve iyi şeyler yapacak. Fakat geri kalanımız için işler başlangıç noktasına geri döndü. Günün sonunda son on yıl bir boka yaramamış oldu. Yoruldum Liz. Boktan otellerde uyumaktan ve sü-

rekli seyahat etmekten ve konserlerde çalmaktan ve biraz daha fazla stüdyo zamanı için para biriktirmeye uğraşmaktan bıktım. Eve gidip ailemi görmek, uyandığımda hangi kasabada olduğumu bilmek istiyorum. Bu işi aklımlı yitirmeden ve haftanın her akşamı karaciğerimin içine sışmadan yapmanın bir yolu var mı görmek istiyorum.”

“Haklısın, hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

Suratını sıvazladı ve aynı üzgün gülümsemeyle yüzüme baktı. “Müziği seviyorum. Her zaman sevdim, her zaman da seveceğim. Ancak belki de stadyumlarda çalacak kadar büyümek için sürekli zorlamak bana uygun değildir.”

“Belki de.”

“Belki halihazırda hamile olmayan ve beni çıplak gördüğünde kendinden geçecek, senin gibi bir kız bulurum. Beni çıplak bulduğunda giyinmemi istemenin aklına gelmeyeceği bir kız.”

Yüzümü ellerimle kapatarak kahkaha attım. “Umarım onu bulursun Vaughan. Sen harika bir adamsın. En iyisini hak ediyorsun.”

“Teşekkürler. Her neyse, benim saçmalıklarım bu kadar yeter. Benimle konsere gel,” dedi alçal sesle. “Belki de bir rock yıldızıyla yapacağın son çılgınca şey olur bu. Belki de bir rock yıldızı olarak yaptığım son çılgınca şey olur bu.” Gülümsedi ama gözleri üzgün bakıyordu.

Pes etmişti.

Yavaşça ben de pes ettim, burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim. “Vaughan, o uçuğu kaçırmazsam iyi edersin.”

“Benimle geleceksin ve gördüğün ya da duyduğun şey hoşuna gitmezse... anında söyleyeceksin ve ben de seni oradan hemen bir Stage Dive limuziniyle havaalanına götüreceğim. Anlaştık mı?”

“Biliyor musun, rock ‘n’ roll’u bırakmalı ve psikolojiyle ilgilenmelisin,” diye homurdandım. “Anlaştık.”

Sahne arkası biraz bile değişmemişti. Bir sürü meşgul insan ve hareket halinde ekipman vardı.

Hiç vakit kaybetmeden güvenliğe doğru ilerledik, Sam’in adamlarından birisi arkamda belirmişti. O arkamızda olduktan sonra kimse bize daha fazla soru sormadı. Vaughan valizimi almıştı; sanırım yardımcı olmaktan daha çok kaçmaya kalkışırsam diyeydi. Buraya yeniden geleceğimi hiç sanmıyordum; koridorlardan ve yukarıya sahnenin yanına koruma ile yürüyeceğimi, istediğim her yere girebileceğimi. Artık bir kız arkadaş değildim. Hiçbir şey değildim.

Peki tüm bunlar da neyin nesiydi?

Grup, son albümlerinin hit şarkısı *Last Back*’i çalışıyordu. Anne, Evelyn ve Lena tuhaf bir şekilde sahnenin diğer yanındaydılar. Turne fotoğrafçısı Pam ve birkaç ses teknisyeni hariç neredeyse tamamen kendi başımaydım burada. Pam iyi bir kadındı, en sevilen ses mühendislerinden biri olan Tyler ile evliydi. Her ikisi de yıllardır grupla birlikteydiler.

Anne beni gördüğünde merakla başını eğdi ve bana el salladı.

Ben de geri el salladım ama olduğum yerde kaldım.

Müzik kulak parçalayacak bir yükseliş yaptıktan sonra sert koro kısmıyla sona erdi. Çok kısa mesafeden ses dizlerimden yukarıya omurgama kadar titredi. Hayranlar deliye döndü.

“Bayanlar ve baylar,” diye mırıldandı Jimmy tam bir vokalist edasıyla, grubun önünde sahnenin ortasında dikiliyordu. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giymiş-

ti, kollarıyla dövmelelerinin bir kısmını gösterecek şekilde katlanmıştı. "Bu akşam sizin için özel bir şeyimiz var."

Stadyumdan çığlıklar yükseldi. Kulaklarımı kapatmışım ama çok geçti. Lanet olsun. Karnımdaki hareket hissi yeniden oldu.

Ha.

"Dostum Benny, basgitaristimizin söylemek istediği küçük bir şey var."

Ve ben de ona bakmamak için kendimi öylesine zorluyordum. Yüzüm kırılğan, gözlerim sert ve alev alevdi. En sevdiği basgitarı, Gibson Thunderbird'ü bir teknisyene verdi. Mikrofona doğru yaklaşırken bakışları benimkileri buldu. Orada olduğumu biliyordu. Sahne ışıklarının ötesindeki karanlıkta bile beni gördü.

Jimmy omzunu sıktıktan sonra geri çekildi. Ben bir eliyle mikrofonu kavradı ama gözleri benim yüzümden ayrılmadı, kalabalığa yüzünün yan tarafı dönüktü. Gelmemeliydim. Yumruk yaptığım avuç içlerimden ter damlıyordu. Akşam havasının neden olabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Her şey iyi olacaktı. Bu özel bir şey değildi elbette. Sadece rock yıldızı tarzında tuhaf bir vedaydı. Bu çocuklar hep büyük şeyler yapardı. Belki de sadece benim için üzgünüm-işler-boka-sardı şarkısı olacaktı. Ne tatlı ama.

Ben her zamanki siyah botlarını, kot pantolonunu ve solgun gri renkli bir tişört giymişti. Her zamanki üniforması. Tanrım, keşke bana bakmayı kesseydi. Beni olduğum yere çivilemiş gibiydi. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum.

"Selam," dedi, sesi gece havasında asılı kaldı, normalden çok daha etkiliydi. Kalabalık bir kere daha deliye döndü. Bazıları onun adını söylemeye başladı, seni

seviyoruzları ve benzerlerini bağıyorlardı. Bununla kim yarışabilirdi ki? Kitlesel hayranlık. Bu boyuttaki bir kalabalığın tapınması. Asla bir şansım yoktu.

“Son zamanlarda gazetelerde bir sürü şey okudunuz biliyorum, benim baba olmamla ilgili dedikodular.” Başının üzerindeki daha uzun saçlar her ne türlü şekillendirdi kullanmışlarsa etkisinden kurtulmuş ve yüzüne düşmüş, sakallarına takılıyorlardı. “Bu akşam bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Kalabalıktan biraz daha delilik yükseldi. Bense sadece şaşkındım. Bunların hepsi benim varlığımı gerektirmeden de yapılabilirdi. Kolayca. Lanet olsun, yarın, ben ülkenin diğer tarafında yaralarımı sarmaya uğraşırken bir basın toplantısı yapabilirdi. Neden bu? Duygularım yeterince işkence görmemiş miydi?

Gitmek üzere arkamı döndüğümde Vaughan kolumdan tutarak beni durdurdu.

“Bir dakika daha tanı ona,” dedi.

“Ah, Tanrı aşkına.” Kendime güçlkle hâkim olarak döndüm. Küfrettiğim için pişman bile değildim. Sıçtığımın Ben boktan Nicholson’ı. Pekâlâ, bal gibi de siktir olup gidebilirdi, değil mi? Evet, aynen siktir olup gidebilirdi. Tek bir siktiri boktan kişinin buna dahil olması gerekmezdi, bunu kendi başına yapabilirdi.

Ona yeniden baktığımda gözlerini dikmiş bana bakıyor olduğunu fark ettim, aramızdaki mesafeye rağmen koyu renkli gözleri içime işliyordu. Lanet olası tek bir dakika, sadece o kadar vakti vardı. Ve dudaklarının duruşundan onun da bunu bildiğinden emindim.

“Seni seviyorum Lizzy,” dedi.

Her şey durdu. Âdeta dünya nefesini tutmuştu. Ben tuttuğumu biliyordum, şoke olmuşum.

"Bunu daha önce söylemediğim için lanet bir aptalım." Mikrofonu biraz daha sıkı kavradı, gerginliği yüzüne derin bir şekilde işlenmişti. "Siktir, her şey çok hızlı değişiyordu ve ben... ben korktum."

Basın açıklaması yapmaktan mı bahsediyorduk. Aman Tanrım. Sessizlik bir anda yok oldu ve kalabalık çığlıklar atmaya, ısıkları çalmaya başladığında sözleri işitilmez hale geldi. Bense duyduklarımı inanamıyordum.

"Vaktim senin ve dikkatim de," dedi sözleri yavaş ve dikkatle seçilmişti. "Tatlım, ne halt istersen senindir, söz veriyorum. Neye ihtiyacın varsa. Artık kendini tutmak yok, korkmak yok. Ve eğer bu gece yine de o uçağa binmeye kararlaysan o zaman bunu birlikte yapacağız."

Derin bir nefes aldım, bedenimin aniden derin nefeslere ihtiyacı vardı. Gözümün önündeki beyaz noktalar kaybolmaya başlayınca onu yeniden net bir şekilde görebildim, karşımda duruyor, bana her şeyi sunuyordu. Hafifçe olduğum yerde sallandım, içimdeki hareket hissi bu defa daha güçlü, daha netti. Vaughan ve bir koruma görevlisi her iki kolumu tutarak ayakta kalmamı sağladılar.

Ben sahneden bana doğru fırladı ve dikkatlice belimi kavrayıp beni sahnenin ışıklarının ötesine koydu. Kalabalığın çığlıklarını duyabiliyordum ama uzakta, başka bir dünyadaymış gibi geliyordu kulağa.

"Sorun nedir?" diye sordu Ben, gözlerinden panik okunuyordu.

"Hareket ediyor," dedim, bir elim onun omzunda diğeri karnımdaydı. "Kızımız hareket ediyor Ben. Onun hareket ettiğini hissettim. Bebeğimizin."

Yüzünü saçlarıma gömerek beni kendine yakın tuttu ve bana destek oldu.

"İlk önce ne olduğunu anlamadım ama bu, o. Harika değil mi?"

"Evet, bu çılgınca."

"Sesin çok yüksekti, duymuş ve tanımış olmalı." Ona büyülenmiş bir şekilde gülümsedim.

Beni havaya kaldırdı ve yüksekte tutarak sahnenin ortasına ilerledi. "Bu harika Liz. Gerçekten öyle ama beni duyup duymadığını da bilmem gerekiyor."

Yavaşça başımı salladım, ellerimi yüzüne, sakallarının üzerine koydum. "Seni duydum."

"Ne diyorsun?"

Bir an için durdum, bunu derinlemesine düşündüm. Kocaman, hayat değiştirecek kararların en azından bir saniye düşünülmesi gerekiyordu. "O uçağa binmemiz gerekmiyor."

"Peki," diyerek nefesini bıraktı, gülümsüyordu.

"Ve ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi sakalını geniş bir şekilde esnetti. "Biliyorum ki zaman zaman bu işi batıracağım ama benden vazgeçme tamam mı? Sensiz bir bok yapmak istemiyorum. Senin olmadığın yerlerde olmak istemiyorum. Bu artık olduğum kişi değil."

"Bir yolunu bulacağız."

"Evet, aynen öyle." Dudaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni delicesine öptü.

"Millet," dedi Ben mikrofona doğru, sesi bir kere daha stadyumu doldurdu. "İşte bu benim sevgilim Liz. Merhaba deyin. Bir bebeğimiz olacak."

Ve işte bu kadardı.

Son Söz

“Defol! Git!”

“Peki tatlım,” dedi Ben, terli, sımsıkı kasılmış elimi tutarken. “Sadece nefes al.”

“Sakın bana *tatlım* deme. Senin penisindi buna sebep olan.”

Kadın doğum uzmanı Doktor Peer bana maskesinin üzerinden baktı, yarattığım dramdan pek de memnun olmadiğı belli oluyordu. Pislik. Burada yatmış, bacaklarını iki yana açmış, vajinası tüm dünyanın görebileceğı gibi ortada duran o değildi, değil mi? Hayır. Hayır, o değildi. Bendim. Ve bu lanet olası doğum olayı son yirmi bir saattir devam ediyordu, o yüzden gerçekten er ya da geç bir şeyler yapılması gerekiyordu. On beşinci saatte pes etmiş ve epidural istemiştim. Dünyadaki en güzel şeydi. Ama artık etkisi yavaş yavaş geçiyordu. Mutluluğum uzun süre önce sonra ermişti.

"Bunu yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum," dedi harika gebelik hemşiresi Amy.

"Sen bunu yaptın mı?" diye homurdandım.

"Şey... hayır."

Gerisini gözlerimin söylemesine izin verdim.

Kadın bir adım geri çekildi.

"Sakin," dedi Anne, cesurca diğer elimi tutuyordu.

"Liz, bebeğinin kafası doğum kanalına girmiş gibi görünüyor," dedi Dr. Peer. "Henüz herhangi bir sıkıntı alameti göstermiyor. O yüzden şimdilik bu şekilde devam edebiliriz ve umuyorum ki sonunda onu klasik yöntemle itmeyi başaracaksın ya da onu emme makinesiyle çıkarmaya yardımcı olabiliriz."

"Onlarla ilgili bir şeyler okudum." Bakışlarım yanı başımda duran ve bebeğin kalp atışlarını gösteren makineye odaklanmıştı.

"Bu tehlikeli mi?" diye sordu Ben.

"Her prosedürde bir risk vardır ama en düşük seviyede. Genellikle çocuğun kafası sadece küçük bir şişlik sergiler, başının üzerinde birkaç gün sürecek bir kan oturması gibi. Başka bir şey değil."

"Ne yapmak istiyorsun tatlım? Biraz daha böyle devam etmek?" Islak bir bez alıp terle kaplanmış yüzümü sildi.

"Çok yoruldum," diye ağladım. "Kafası neden bu kadar büyük? Eğer senin kafan bu kadar büyük olmasaydı, böyle olmazdı."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. On dördüncü saat civarında Ben kendini savunmayı bırakmıştı. Muhtemelen bu en iyisiydi. Pek mantıklı olacak durumda değildim.

"Kendim için çok kötü hissediyorum." Biraz daha ağladım.

"Yakın zamanda bir kasılma daha geliyor," diye duyurdu Anne, monitörü izleyerek.

"Bayan Rollins, her ihtimale karşı neden emme makinesini hazırlamıyoruz?" diye sordu her zamanki gibi sakın Dr. Peer.

"Peki." Biraz daha gözyaşı.

"Aman Tanrım," dedi dünyadaki en son uğraşmak istediğim kişinin sesi. "Bu kadar uzun süren de ne? Bir çocuğun çıkmasını oturup beklemenin ne kadar sıkıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şu sürtüğü dışarı çıkarın," dedi Anne son derece zarif bir şekilde.

Kadın, son derece gururla sergilediğim bölgelerimi görmezden gelerek mükemmel yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle yatağımın yanına doğru yaklaştı. "Liz. Tanrım, berbat haldesin."

Ben çenesini sıktı. "Martha..."

Bir elini ağabeyinin koluna koyarak ona bir bakış attı. "Rahatla. Herkesin kabul edeceği üzere burada önemli bir rolüm var. Çirkin sözlerle göğüs germeye geldim. Şimdiye kadar yorulmuş olacağını tahmin ediyorum. Ve onun çılgınlıklarını ta bekleme odasından duyduğumuz düşünülürse..."

"Kasılma geliyor," diye uyardı Anne yeniden.

"Şu kasıntı sürtüğü karşımdan alın," dedim.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Martha son derece hassas bir şekilde esnedi. "Şimdiye kadar ciddi anlamda huysuz küçük bir kız haline gelmişsindir diye düşünmüştüm."

"Sen burada olabilecek en kötü insansın."

"Ah, lütfen," dedi, yanıma oturup omzumu sıvazlarken. "Ben ve Anne'e bunlardan çok daha kötülerini

söylemiştin ve onlar benim yanımda âdeta birer melek. Hadi kendini serbest bırak.”

“Tanrım, sen berbatsın.”

“Biliyorsun, dışarıda saatlerdir oturmuş pis kokulu bebek bezleriyle uğraşmak zorunda kaldım ve bir de Jimmy’nin ağlayan ikiz melek kızlarıyla. Eğer senin çocuğun da onlar gibiyse, beni bebek bakıcısı olarak sayabilirsin.” Bir eli kalçasında bana doğru baktı.

“Sanki seni yanında kimse olmadan çocuğumun yanına yaklaştırmışım gibi,” diye tısladım.

“Gerçi isimleri sevimli. Lori ve Jean. Senin seçtiklerinden çok daha güzel. Senin çocuğuna gerçekten okul yılları için acıyorum.”

“Siktir, senden nefret ediyorum!” Her noktam gerileerek, son enerjimi de kullanarak her şeyimi ortaya koyup bir çığlık attım.

“Bilmediğim bir şey söyle bana!”

“Anlaşmayı neden imzalamayacağımı düşündüğünü biliyor musun?” diye başladım. “Çünkü dünyanın geri kalanının da senin kadar bencil ve paragöz olduğuna inanacak kadar zavallısın. Buna yansıtma denir.”

“İşte böyle,” dedi. “İğneleyici ve hepsi doğru. Sanırım oldukça iyi bir psikiyatr olacaksın.”

“Psikolog!”

“Her neyse,” diyerek omzunu silkti. “Buna istediğin ismi verebilirsin ama daha önce duymadığım bir şey söylemiyorsun.”

“Sam seni seviyor, aptal kafalı kendini beğenmiş sürük, bunu hak etmiyorsun,” diye gürledim.

Suratı bir anda donuklaştı. “Ne?”

“Kendinle bu kadar ilgili olmasaydın ve gözlerini açısaydın, bunu yıllar önce fark ederdin.”

"İt," dedi Anne, ellerimi tutan parmakları daha da sıkılaştırarak.

"Hadi ama tatlım," dedi Ben. "Yapabilirsin."

Dr. Peer ve Amy iki yana açılmış bacaklarımın arasından olacak herhangi bir gelişmeyi bekliyordu. Lanet odadaki herkes aynı melodiyi şakıyordu: İt.

Ama suratımın ortasına dikilen Martha'ydı, şaşkınlığını üzerinden atmışa benziyordu. "Bu kadar oyalandığın yeter. Çıkar şu çocuğu içinden. Şimdi."

"Deniyorum!"

"Daha fazla uğraş seni tembel! İt!" diye bağırdı bana. "Hadi!"

"Aahh!" Zavallı masum vulvam fazlasıyla korkunç şekilde, doğal olmayan bir genişlikle açıldı. Ve sonra bir ses geldi ve bebeğimin geri kalanı Dr. Peer'in kollarına kaydı. Bir an sonra gerçekten sinir olmuş ufak bir ağlama sesi odayı doldurdu, minicik bebek yumrukları havada sallanıyordu.

Benim bebeğim. Ah, vay canına.

Rahatlamayla geriye çöküp nefesimi yakalamaya çalıştım. Anne ağlıyordu. Ben yeni doğan bebeğimizi açık bir hayranlıkla izliyordu. Martha bana bilmiş bir sırıtişla bakıyordu. İnek.

"Sadece doğru motivasyona ihtiyacın olduğunu biliyordum," dedi, mükemmel manikürlü parmaklarını incelerken. "Nefretle ateşlenen öfkenin yeri ayrı, bilirsin."

"Budala," diye şakıdım ona cevaben, tükenmiş enerjimin müsaade ettiğince. İkimiz de gülümsedik. Nedenini gerçekten bilmiyordum.

Çocuk doktoru doğum sonrası işlemlerinin hemen ardından bebeğimizi hızlıca muayene etti. Ah, vay canına, evet. Bir daha asla. Asla ve asla. Muhtemelen.

"Hanımlar, işte karşınızda Gibson Thunderbird Rollins-Nicholson." Ben dikkatlice, çılgık çılgılığa debelenen bebeği kollarıma bıraktı.

"Hey bebeğim. Sorun yok." Ah Tanrım. İçimdeki sıcaklık, bedenimi kaplayan bu saf sevgi fazlaydı. Bebeğim sustu, avazı çıktığı kadar bağırışları yerini rahatsızlığını belirten küçük huysuzlanmalara bıraktı. Küçük bir burun ve ağız ve iki masmavi göz bana bakıyordu. Ve simsiyah saçlar. "Şuna bak. Harikası."

"Değil mi?" dedi Ben, Gibson'ın küçük elini kendi kocaman parmaklarından birinin etrafına dolmasına izin verirken.

"O bir erkek," dedim, şaşırarak. "Vay canına."

"Ne zaman fark edeceksin diye merak ediyordum."

"Ve ben kız olacağına öyle emindim ki." Başımı iki yana salladım.

"O harika." Anne gözlerinde büyük bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Tuhaftı ama Martha da aynı ifadeyi takınmıştı. İfadesinin bu kadar yumuşayabileceğini asla tahmin edemedim.

"Ona en sevdiğin basgitarının adını mı koyacağız?" diye sordum.

"Eğer senin için sorun olmazsa." Ben öne doğru eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi iş tatlım. Başar-dın."

"Burayı başınıza yıktığım için üzgünüm."

Kahkaha attı. "Önemli değil."

"Gibson Thunderbird Rollins-Nicholson." Bir parmağını yumuşacık, tatlı yanağında gezdirdim. "Seviliyorsun."

"Bundan daha doğru bir şey olamaz," dedi Anne, omzumu sıkarak. "Sizi biraz baş başa bırakalım."

“Peki. Görüşürüz. Güzel bebek.” Martha, ablamı takip ederek dışarı çıktı; kaşları çatılmış, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

İyi doktor ve hemşire de çekildiler. Sessizlik harikaydı. Düşününce, küfretmemeye dikkat ettiğim tüm o aylar boyunca, oğlumun dünyaya gelirken tek duyduğu şeyler berbat sözlerdi. Ah, ne yapalım. Her zaman başarılı olamazsın.

“Seni seviyorum,” dedi Ben, yüzüme doğru sokulmuştu.

“Ben de seni seviyorum.” Döndüm ve burnunun üzerine bir öpücük kondurdum. “Artık bir aileyiz.”

Gülümsedi. “Lizzy, seninle tanıştığım günden beri benim ailem oldun. En yakın arkadaşım. Sevgilim. Artık bunu resmiyete döküp, eşim de olacak mısın?”

Gibson ağlamaya başladı, başını bir o yana bir bu yana çevirip aranıyordu, muhtemelen emecek bir şey arıyordu. Tanrım, o harikaydı. Çok güzeldi.

“Burada.” Ben, onun yeniden mememi bulmasında, geceliğimin yakasını açıp mememi ortaya çıkarak bana yardımcı oldu. “Sanırım bunları bir süreliğine paylaşmak zorunda kalacağım.”

“Çok soylu bir fedakârlık.”

Bir eliyle oğlunun sırtını okşarken diğer eliyle saçlarını yüzümden çekti ve yüzüme baktı. “Sorumu cevaplamadın. Benimle evlenir misin?”

Mutluluk gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Ah, evet. Bunu çok isterim.”

Stage Dive Serisine Övgüler

“Ateşli ve eğlenceli, baş döndüren aşk romanlarından hoşlanan okurlar bu serinin her kitabına bayılacaklar.”

— **BOOKLIST (STARRED REVIEW)**

“Ateşli, yaramaz ve komik! Bu adamların kesinlikle hayranları oldum ve Stage Dive nereye turneye giderse gitsin, peşlerindeyim!”

— **UP ALL NIGHT BOOK BLOG**

“Sürükleyici, seksi ve duygusal.”

— **DEAR AUTHOR**

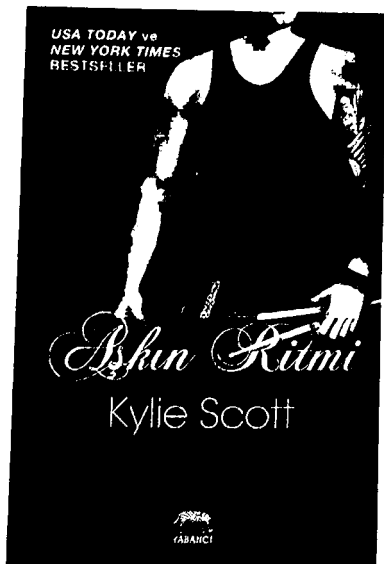
“Harikulade ve leziz. Kesinlikle bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan biri!”

— **THE BOOK PUSHERS**

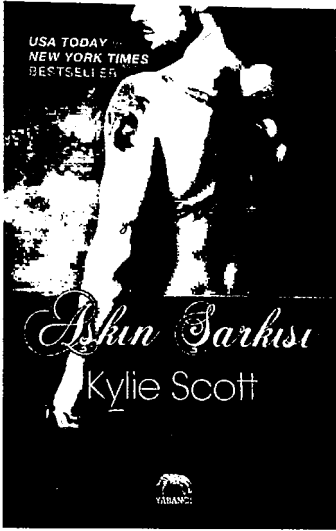
Vegas'ta geçireceği gecenin sabahını
hiç de böyle planlamamıştı...

Evelyn Thomas'ın yirmi birinci doğum gününü Las Vegas'ta kutlamak gibi büyük planları vardı. Ama kesinlikle akşamdan kalma bir halde banyo zemininde uyanmak, otel odasında son derece yakışıklı ve dövmeyle yarı çıplak bir adamın varlığı ve parmağında King Kong'u korkutabilecek boyutta bir yüzük bu planlar arasında değildi. Bir de tüm bunların nasıl olduğunu bir hatırlayabilseydi...

Stage Dive'ın bateristi Mal Ericson, imajını acilen toparlamalıydı, en azından bir süreliğine. Koluna takacağı iyi bir kız bu sorunu çözerdi. Mal, bu planın kalıcı olması niyetinde değildi, ama hayatındaki tek doğru kızı bulmayı hesaba katmamıştı...

Anne Rollins, gençlik hayallerini ve odasının duvarlarını süsleyen rock tanrısıyla tanışmayı hayal bile etmemişti, özellikle de bu koşullar altında: Anne'in altından kalkamadığı maddi problemleri vardı. Fakat yine de partinin vahşi bateristin sahte kız arkadaşını oynaması için sunulan teklifi kabul etmek pek de iyi sonlanamazdı. Adam ne kadar seksi olursa olsun!.. Değil mi?

Stage Dive'ın vokalisti Jimmy her istediğini, her istediği anda elde etmeye alışmıştı; bu ister içki, ister uyuşturucu, ister kadın olsun. Fakat sonu gelmeyen taşkınlıkları hem kendisi hem de grup için bir felakete dönüştüğünde Jimmy ipleri yeniden eline almak zorunda bırakılmış ve onu beladan uzak tutacak yeni asistanı Lena'yla karşı karşıya kalmıştı.

Lena, seksi rock yıldızının zırvalıklarına boyun eğmeye niyetli değildi ve aralarındaki çekime rağmen ilişkilerini tamamen profesyonel seviyede tutmaya kararlıydı.

Fakat Jimmy sonunda Lena'yı fazla zorlayarak kaçırmayı başardığında, belki de başına gelen en iyi şeyi kaybetmiş olacaktı...